

မင်းမြတ်သူရ

မိုးကြိုးတံခွန်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်းမြတ်သူရ

မိုးကြိုးတံခွန်

BURMESE
CLASSIC
.COM

- ၂၀၈။ မိုးမခဝတနာသိုက်
  - ၂၀၉။ ခြေပါထောင်နှစ်စင်း
  - ၃၀၈။ ဝဥမပြေစိမ့်နုစိမ့်
  - ၃၀၉။ စုတနာတူနီစတရီ
  - ၃၂၈။ ဂမ္ဘာကံတစ်ထောင်
  - ၃၃၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
  - ၃၄၈။ ငွေခနာသားထောင်
  - ၃၅၈။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နယ်သမီးငွေဆွဲစွန်း
  - ၃၆၈။ ခရမ်းရောင်သဏ္ဍာန်
  - ၃၇၈။ ဗဟကလ သားမောင်ဒါး
  - ၃၈၈။ မှော်တံနီဒိုက်စ
  - ၃၉၈။ အာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနော့သဏ္ဍ
  - ၄၀၈။ နတ်သမီးဒုံးရွှေခေါင်းလောင်း
  - ၄၁၈။ လင်းဒို့တောင်တိုက်စာ
  - ၄၂၈။ ဆင်ပြုရှင်
  - ၄၃၈။ ရွှေစာတေးသဏ္ဍာလှိုင်ဆွေ
  - ၄၄၈။ အာသုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးမျှော်စိမ့်စိုက်
  - ၄၅၈။ စကြာရှင်
- ယခုလထုတ်တအုပ်
၄၆၈။ မိုးကြိုးစွန်း

ပင်းမြတ်သူရစ်နောက်ထွက်မည့်စာအုပ်များ။

- ရွှေစုကံနာသခင်စ
- ဝဏ္ဏမြားဆန်ကျိုး အစိုးပြည်စန်
- လူနှစ်သမီး
- လူဝင်စားရောင်ဆတ်
- မီးခိမ်ရှင်

စေတနာစာပေ၏ အမှတ်တရအဖွဲ့အစည်း

□ ဆားပုလင်းမင်းအောင်က သဘာဝလောကမှာ တရားမျှတမှုတွေ ရှိနေဖို့အတွက် ချိန်ခွင်လို လူစားတွေ အများကြီးလိုအပ်ပါတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီစာသားလေးဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက် လမ်းညွှန်တစ်ခု ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဆရာမာအုပ်အသစ်တွေ ဖတ်စရာမရှိလို့ အဟောင်းတွေပဲ ပြန်ရှာဖတ်နေရတယ်။ ဘယ်အချိန်ဖတ်ဖတ် ဆရာမာအုပ်တွေကတော့ တန်ဖိုးရှိနေတာပါပဲ။

ရှင်ထေရာနန္ဒ
ဗုဒ္ဓအေးရိပ်သာကျောင်းကိုက်
မြဟောဝန်လမ်း၊ မုဒုံဖြိုး၊ မွန်ပြည်နယ်

□ ဆရာမာအုပ်တွေ ဖတ်မိရင် တာဝန်ချိန်တွေ ဘာတွေ မေ့သွားတတ်တယ်။ ထမင်းဆွဲပင်းမေ့နဲ့ စာအုပ်ကိုပြီးအောင် ထိုင်ဖတ်ရမနေ့နုပါတယ်။ စာအုပ်တွေအားလုံး အရမ်းဖတ်လို့ ထောင်းပြီး၊ ချိတ်ဆက်မိတယ်။ ရှင်းလင်းပြီး ဆွဲဆောင်းအား ထောင်းတယ်။ လှင်လှင်တွေကို အားမာန်သက္ကတို့တွေ ပေးပေးတဲ့ ဆရာမာကို သိပ်လေးစားတယ်။ အားကျပါတယ်။ အထာဝရ အောင်မြင်ပါစေချာ။

တကယ်တမ်းလတ်
ခမရ(၃၇၆)၊ ကျောက်တော်ဖြူ၊ ရှမ်းပြည်နယ်

□ ဆင်စွယ်နှုန်းရှင်စာအုပ်ဟာ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း သိပ်မလှဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာစာအုပ်ထဲက စာသားတွေ ဟာ သမီးတို့လူငယ်တွေအတွက် မှတ်သားခရာကောင်းပါတယ်။ ဆားဂုလင်းမင်းအောင်ပါကဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ များများ ရေးပေးပါဆရာ၊ ဆရာသိပ်ဆုံးဒုး အမြဲရုပ်တည်နိုင်ပါစေ။
အိဖြူစင်
အမှတ်(၇၇၀)၊ ဝိုလ်ဖိုးဝင်း ၃-လမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ

□ လွမ်းငွေ့တဝေဝေကိုဖတ်ပြီးကတည်းက ဆရာစာအုပ်တွေကို မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ စာအုပ်တွေအားလုံးကို ဒုတိယအကြိမ် အမြန်ဆုံး ထုတ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဆရာစာအုပ်တွေ ဖတ်တိုင်း အသိပညာ ဗဟုသုတနဲ့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစရာ တွေပါလို့ အစိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေရလိုက်သလိုပါပဲ။
စုလှိုင်ဝင်းနု
လှိုင် (၇၅)၊ အခန်း-၆
မီးရထားဝင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။

□ သမီးတို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထင်ရာစိုင်းပြီး လောကကို အခွဲတိုက်သူတွေပါ။ နောက်တော့ လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ရင်ကျက်စေပြီး ဆွဲဆောင်အားကောင်းလွန်းတဲ့ ဆရာစာအုပ်တွေကို ဖတ်ရှုရတော့ အမှားကိုမြင်ပြီး အမှန်ကို ပြင်တတ်လာပါတယ်။ အခုတော့ ဘဝသစ်မှာ အားအင်ပြည့်ဝစွာနဲ့ လောကကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီအတွက် ဆရာကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
မဖြူစင် + မနေ့ဖြည့်မီးမီး
ဧကန်စင်းရပ်၊ မော်လမြိုင်မြို့။

* ဘုရားစောင်းတန်းမှာ တွေ့တုန်းက
ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင် ဆရာမိန့်
လင်ပျောက် မယားပျောက် အထူးပယ်ရှယ်လစ်တဲ့
တိုင်ကြီး၊ တစ်ခွဲသာနဲ့
အထင်ကြီးရောနော်...
* တစ်နေ့ သူ့အိမ်မှာ
သူ့သမီးလင်နောက်လိုက်တော့
ငိုကြွေးချက်ပနဲ့
ရဲစခန်းမှာ
တိုင်ကျစ်စွင့်မလိုတဲ့...

သွမ်းဖြေ့သရုပ်ပိုင်း

* အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်မရှိဘဲ
စိုက်ပျဉ်ရုံ ထမ်းတာနေတာ
ဆင်နာဝ် ခံနေရတာတယ်...

ချမ်းမြေ့သရဖီဂိုဏ်း

- * သွေ့တယ်
- * ငွေ့တယ်
- တိုက်နဲ့ကားရိုယာယ်
- * ကော့ကော့ရိုသူ၊
- ဆရာမရိုသူ၊
- * ကလေးကော့ရိုသူ၊...

ချမ်းမြေ့သရဖီဂိုဏ်း

ယုံကြည်မှုအနည်းဆုံးကုသ
ကိုးကွယ်မှု အရူးဆုံးလုပ်တစ်တယ်

ချမ်းမြေ့ သရုပ်ပိုင်း

တစ်နေ့သ၌ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းလွင်ပြင်အတွင်းရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာ
နှင့် မနိးမဝေးတွင်ရှိသော တောစပ်တစ်နေရာတွင်လူငယ်လေးတစ်ဦး
သည် လေးတစ်လက်ကိုကိုင်တွယ်၍ ပစ်မှတ်ရှိရာသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်လေ
၏။

ထိုအခါ လေးပုလွတ်လိုက်သောမြားတံသည် သစ်ပင်၏အလယ်
တွင် စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် နေထိုးထားသော နေရာ၌ စွဲဝင်လေ၏။

လူငယ်သည် သူ၏မြားစွမ်းကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး
ကုညသောက်အတွင်း မြားတစ်လက်ကိုထုတ်၍ ဒုတိယမိ မြားတံ၏
ချောင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဒုတိယမြားတံသည် ပထမမြားတံ၏အပူတွင် ကပ်၍

၁၂ ဓမ္မမြတ်သူ

စွဲဝင်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူငယ်၏အနောက်မှ ခြေသံကြားရပြီး
“ ဟားဟားဟား... မရနံ့နော် လက်ဖြောင့်လှချည်လား။ ခါ
လောက်လက်ဖြောင့်နေရင် တစ်နေ့ နန်းထိုင်ကြီးပြန်ပြီး ဩဇာအာဇာ
တွေ ကြီးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်မဟု ”

ဟုသောအသံကိုကြားရသဖြင့် လူငယ်က မှုတ်ဖော့ခိုကြုတ်၍
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား သိုင်းပညာသင်ပေးသော ဂှမ်းသိုင်းဆရာ
ကြီး ခိုင်းလှုံမြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ လူငယ်က လေးကို ဧကရာတွင်
သိုင်းလွယ်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်တယ်တွေ့မှ ဂူဝါမလုပ်ဘူး ဝါသနာလဲမပါဘူး ”

ဟုငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။ လူငယ်၏ဧကားကြောင့် ဂှမ်းသိုင်း
ဆရာကြီးခိုင်းလိုက် ကွမ်းကို ဖန်ဆင်းထွေးလိုက်ပြီး

“ ဂူဝါသားဟာ ဂူဝါမလုပ်လို့ရမလား မရနံ့နော် မင်းအဖေအ
ဂူဝါမှ မိုးရိုးဂူဝါမဟုတ်ဘူး။ မိနယ်မြေမှာ အင်အားအကြီးဆုံး မှုန်ဆူဝါကြီး
ကွ မှုန်ခိုဝါကြီးရဲ့သားက ဂူဝါသာမန်မဟုတ်ရမလား နောက်ပြီး မင်း
မှာ ညီအစ်ကိုလဲမရှိဘူး။ မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ မင်းမလုပ်ရင်
တယ်သူလုပ်မှာလဲ ”

ဟုပြောလေရာ မရနံ့နော်သည် သက်ပြင်းချ၍ တောင်တန်းများ
ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ အစ်ကိုက မဂ္ဂုန်ရှယ်ယာဘွန်မှာ ခေတရာအနားရသွားပြီ
ကျုပ်ကတော့ အနားမရနိုင်သေးဘူး။ လူ့ဘဝမှာဆက်နေဦးမယ် ”

ဟုခရုတ်လိုက်လေ၏။ ကရုတ်လူမျိုးဆိုဒါ မိုးရာသီကြည့်မှုအရ
ဂင်းတို့သေဆုံးလျှင် ဝိညာဉ်က မဂ္ဂုန်ရှယ်ယာဘွန်တောင်ကြီးသို့

စာရောက် ပြန်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုအခါ ဂှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက
တွမ်းကိုဝါးရင်း

“ မင်းအစ်ကို မသေရင်လဲ မင်း ဂူဝါလုပ်ဖို့ ငြင်းဆန်လို့ဘယ်ရ
မယ်။ အငယ်ဆုံးသားက ဂူဝါလုပ်ရဖို့ ထုံးစံရှိတယ်လေ ”

ဟုပြောလေရာ မရနံ့နော်သည် စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်
လေ၏။ အင်ချင်သူ ဂူဝါတို့၏အမွေဆက်ခံမှုပုံစံမှာ အစ်ကိုကြီးများက
အမွေဆက်ခံခွင့်မရဘဲ အငယ်ဆုံးသားကသာ ဂူဝါသာတာကို ဆက်ခံ
ရ၏။

မရနံ့နော်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း

“ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ဂူဝါမလုပ်ချင်ဘူး ကျုပ်ဟာ တောတောင်
အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာပြီး သားကောင်ကြီးတွေကို ပစ်ချင်တယ်။
တယ်သူရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာမှ မနေချင်ဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ
နေချင်တယ်။ စာခွင့်အလာယူဆချက်တွေနဲ့ မွမ်းကျပ်နေတဲ့ ဂူဝါဘဝကို
မလုပ်ချင်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ဂှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

“ မင်းတို့ ကချင်တွေ့အားလုံး ဂူဝါဘဝကို ရချင်ကြတယ်။ ဂူဝါ
အမျိုးအနွယ်ပြင်ရင်ကြတယ်။ ဂူဝါတွေဟာ မနေရာပျက်ပျက်ပျက်ပျက်
မိုးနတ်ကို ပူဇော်နိုင်တယ်။ မိုင်နတ်ကိုလဲ ပူဇော်ခွင့်ရှိတယ်။ ကိုယ့်နယ်မြေ
မှာရှိတဲ့ အသီးအနှံတွေကိုလဲ အခွင့်အကောက်အခြေခံ လက်ခံနိုင်တယ်။
နောက်ပြီး ကျေးရွာသားတွေ ပစ်ခတ်လိုရတဲ့ အခါပေါင်ကို ဦးဦးများများ
စားခွင့်ရှိတယ်။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်ဆိုရင် ဂူဝါတွေရဲ့ လယ်ငါးပင်ပင်
ဆုံးရိတ်သိမ်းပေးရတယ်။ ဒါတွေဟာ ဂူဝါတွေရဲ့အမွေပေးရတဲ့
အခွင့်အရေးတွေ။

နောက်ပြီး တော့ မင်းအာဇာနည်မှာ ခုဝါမှ ရိုးရိုးခွဲဝါမထုတ်ဘူး။ ခွဲဝါပေါင်းများစွာကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ မုန်းဒုခါကြီးလေး၊ မင်းတို့နယ်မှာ မုန်းဒုခါကြီးလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့သူ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ။ မုန်းဒုခါကြီးကို ခွဲဝါတွေအားလုံးက ကြောက်ကြာရတယ်လေ။ ဒီအခွင့်အရေးကို မင်း မလိုချင်ဘူးလား။ "

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

"လောကမှာ ကျွန်မလိုချင်ဆုံးက ဒီအခွင့်အရေးတွေပဲ။ ကျေးရွာသားတွေ သားကောင်တစ်ကောင်ပဲမိတိုင်း အကောင်းဆုံးပေါင်းသားကို ကျွန်တို့က စားခွင့်ရှိတယ်။ တကယ်တော့ အကောင်းဆုံးပေါင်းသားဟာ ကျွန်တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကျေးရွာသားနဲ့မဆိုင်တယ်။ တောင်ယာတွေ ဝိုက်ယမ်းဖို့ အချိန်ရောက်ရင်လဲ ကျေးရွာသားတွေက ကျွန်တို့တောင်ယာတွေကို အရင်ဆုံး ဝိုက်ပေးတယ်။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တို့သာ ကိုယ့်တောင်ယာကို ကိုယ်လိုက်သိမ်းချင်တယ်။ အကောင်းဆုံးပေါင်းသားကိုလဲ လက်မခံသင့်ဘူး။ အကောင်းဆုံးပေါင်းသားကို လိုချင်ရင် အဖေကိုယ်တိုင် အမဲလိုက်သင့်တယ်။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်မှာ ကျေးရွာသားတွေဆက်သတဲ့ အသီးအနှံတွေကိုလဲ မယူသင့်ဘူး။ "

ဟုမကျေနပ်ပြောဆိုလေရာ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက ဖျက်နောက်

ကြာ၍

"မင်း၊ အာတွေးအခေါ်တွေကို မုန်းဒုခါကြီးကြားရင် မတွေ့ဖို့ စရာဘဲဟေ့။ ခွဲဝါတွေဟာ ကချင်လှထုရဲ့အတူတူပဲ။ ဂရုတနိုးက ဖိဝင်ဆင်နွှဲနေတဲ့သူတွေပါ။ မနောပွဲကျင်းပနိုင်ဖို့ မဆိုင်နတ်ကို ပူဇော်ဖို့ဆို ခွဲဝါတွေမှာပဲ အခွင့်အရေးရှိတယ်လေ။ နတ်ပူဇော်မှုမလုပ်ရင်

ဘယ်လိုလုပ် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး အောင်မြင်နိုင်မလဲ။ ကျေးရွာသားတွေဟာ နတ်တွေကို ပူဇော်ဖို့အတွက် ခွဲဝါတွေကို အားကိုးနေရတယ်လို့ မနောပွဲစဉ် ပွဲကျင်းပဖို့ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ဘယ်လောက် ကုန်သလဲ။ ဒီကုန်ကျစရိတ်တွေကို ခွဲဝါတွေပဲ အကုန်ခံရတယ်လေ။ ကျေးရွာမှာဖြစ်ပွားတဲ့ လူမှုရေးပြဿနာမျိုးစုံကို ခွဲဝါတွေပဲ ခိုင်ခံ့ရှင်းပေးရတာပဲဟုတ်လား။ "

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်က သက်ပြင်းချ၍

"ဒီအကြောင်းလဲ ခွဲဝါဘဝဟာ မလွတ်လပ်တာပေါ့။ ကျုပ်ဟာ လွတ်လပ်ခြင်းကို ပြတ်နီးတယ်။ ကျေးရွာသားတွေရဲ့ ဧကလက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံယူရင် သူတို့အမျိုးအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးရမှာပဲ။ တောထဲပေးရင်ပဲဟာ လှည့်လည်ပြီး အမဲပစ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ။ "

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

"အင်း မရန်နော်၊ အယူအဆနဲ့ မုန်းဒုခါကြီးနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ မဲအချိန်ကိုတွေးပြီး ရှင်းပေးတယ်ဟေ့။ "

ဟုရေရွတ်ကာ ကွမ်းကို ပစ်ခနဲထွေးရင်း အဝေးက တောင်တန်းများဆီသို့ ငေးပေးကြည့်နေ၏။

မရန်နော်ကမူ သိုင်းဆရာကြီးကို စကားမတွဲပြန်ဘဲ ရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

www.burmeseclassic.com

မရန်နော် ရွာထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရွာထဲသို့ဝင်လာသော လားတန်းကြီးကိုမြင်ရလေ၏။

လားတန်းကြီးကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ဂူဝါငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုဂူဝါငယ်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ မုန်းဂူဝါကြီးအား ဖခါလက်ဆောင်ပစ္စည်းများ လာရောက်ဆက်သပုံရ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ မုန်းဂူဝါကြီး၏ လက်အောက်တွင် ဂူဝါငယ်များစွာ ရှိ၏။ ထိုဂူဝါငယ်များသည် ၎င်းတို့ထုပ်စိုးရာ နယ်မြေများ၌ အစွန့်အကောက်များကို လက်ခံ၍ ဖခင်ကြီးအား တစ်ဖန်ပြန်လည် ဆက်သ၏။

မရန်နော်သည် ဂူဝါငယ်များ ပေးပို့သော ဖခါများကို မမြင်လိုသဖြင့် ၎င်းတို့၏ ထိန်နတ်မိကြီးသို့ အလျှင်အမြန်ပြန်လာခဲ့၏။

ထိန်နတ်မိကြီးသည် ပေ ၃၀၀ ကျော်ရှည်လျားပြီး အခန်းပေါင်းများစွာပါ၏။

အခန်းတိုင်းတွင် မီးလင်းဖိုတစ်လုံးရှိပြီး အိမ်၏အပြင်မှာ ခြေမြင်ပု ၄ ပေခန့်ရှိ၏။

မရန်နော်သည် အိမ်၏နဘေးမှ တိတ်တဆိတ်ဝင်ပြီး သူ၏အခန်းသို့ ကျော်တက်လိုက်၏။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ လေးနှင်းပြားကို နံရံတွင်ချိတ်၍ အနားယူလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးရှူးမီးပန်း ဖောက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မရန်နော် လန့်ဖြန့်သွား၏။

ဖခင်သည် တရုတ်ပြည်ဘက်မှာ ကုန်သည်ကြီးများ လက်ဆောင်ယူလာသော မီးရှူးမီးပန်းများကို ကြောခဏ ဖောက်လှေ့ရှိ၏။

ယခု ၎င်းအား ဂူဝါငယ်တစ်ဦးက လက်ဆောင်များ လာရောက်ဆက်သသဖြင့် မီးရှူးမီးပန်းဖောက်၍ ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထိုဂူဝါငယ်သည် မုန်းဂူဝါကြီးက မီးရှူးမီးပန်းဖောက်၍ ကြိုဆိုခြင်းကို သားစဉ်ပြေးဆက်တိုင် ပြောပေပတ်တွင်မည်ထင်၏။

ခဏအကြာတွင် ခြံထဲရှိ မီးလင်းဖိုများတွင် တောင်ဆိတ်ပေါင်များကို ကင်လေတော့၏။

ဖခင်၏အစေအပါးများသည် ခေါင်ရည်လည်ထားသော ကျည်ထောက်များကိုဆွဲ၍ အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

အစေအပါးအချို့သည် ရွာထဲသို့ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ရွာရှိ ကချင်လှပျိုဖြူတို့ ယနေ့ည အကအခုန်တို့ဖြင့် ခြေဖျော်ကြလိမ့်မည်။

ကချင်လူမျိုးတို့၏ လူမှုရေးရာတွင် အတီးအမှုတ်အကအခုန်တို့ အရေးကြီးသောအခန်းမှ ပါဝင်၏။

ကျေးရွာရှိ လူပျိုအဖျိုးများ တွေ့ဆုံပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ၊ အိမ်သစ်တက် ပွဲ၊ မနောပွဲများတွင် အတီးအမှုတ် အကအခုန်တို့ မပါလျှင် ပွဲမစည်ပေ။ မရန်နော်သည် တစ်နေ့ကုန် ဖြားပစ်လေ့ကျင့်နေသဖြင့် ပင်ပန်းလှ သောကြောင့် ခဏမျှ မှေးစက်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် တိုးစည်သံနှင့် ပုလွေသံများကို ကျယ်လောင်စွာ စတင်ကြားရသောအခါ အိမ်စက် မပျော်နိုင်တော့ချေ။

ကချင်တို့၏ တူရိယာများမှာ နှစ်လုံးပူးပုလွေ၊ အိုးစည်အရှည်စား၊ တယော၊ လင်ကွင်းနှင့်ကြေးမောင်းတို့ဖြစ်၏။ သို့သော် နှဲနှင့်တယောမှာ ကခုန်ရာတွင် အသုံးပြုလေ့မရှိဘဲ အဖျိုးလူမျိုးများ အပြန်အလှန်တေး သီချင်းဆိုသောအခါမှပင် အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။

ခဏကြာလျှင် ရွာထဲတွင် ကခုန်သူများ ရောက်ရှိလာပြီး စည် သည်များကို ခြေချော်လေ၏။

တောင်ဆိတ်ကင်နံလည်း မွှေးပျံ့လာ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မရန်နော်၏အခန်းဝတွင် အစေအပါးတစ်ဦးရောက်လာပြီး

“ ဂူဝါကြီးက သခင်လေးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ သူ့စည်သည် တွေ့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့တဲ့ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ငါအိမ်နေတယ်လို့ပြောလိုက်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

အစေအပါးက မရန်နော်ကို မဝံ့မဝံ့ကြည့်၍

“ ဂူဝါကြီးက သေသေချာချာမှာလိုက်ပါတယ်၊ အိမ်နေရင်လဲ နှိုးလိုက်ပါတဲ့ ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်သည် မျက်နှာရှုံ့ပွဲ၍ လှဲနေရာမှ ထရပ် လိုက်လေ၏။

ခခင်သည် ၎င်းအား ဖဝါလက်ဆောင်များ ဆက်သသော ဂူဝါ ငယ်များအား မိမိနှင့်မိတ်ဆက်ပေး၍ မိမိ၏အစွမ်းကို မကြာခဏ ပြနိုင် လေ့ရှိ၏။

ဂူဝါငယ်များသည် မိမိ၏အစွမ်းကိုကြည့်၍ ဝေးလံသော အရပ်များတိုင် မုန်းဂူဝါကြီး၏သား မရန်နော် မည်မျှအစွမ်းထက်ကြောင်း ခိုးမွမ်းကြပေလိမ့်မည်။

ခခင်သည် မရန်နော်ကိုမြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှထ၍ ပခုံးကို မက်ကာ

“ သူ့နာမည် မရန်နော်လို့ခေါ်တယ်၊ သူ့အစ်ကိုကြီး မရှိတော့ တဲ့အချိန်မှာ မရန်နော်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ၊ မရန်နော် ဟာ သိုင်းအတတ်၊ ပြားအတတ်၊ မုဆိုးအတတ်တွေမှာ အလွန်ကျွမ်း ကျင်တယ်၊ စည်သည်တွေကို ကျုပ်သားရဲ့အစွမ်းကိုပြပယ် ”

ဟုပြောလေရာ စည်သည်များသည် မရန်နော်ကို အထင်ကြီး ဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြလေ၏။ မရန်နော်ကမူ မုန်းဂူဝါဟူသောစကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။

ခခင်သည် မိမိအား မုန်းဂူဝါအလိုက်အရာကို မဖြစ်မနေ ဆက်ခံ စေလိုသော ဆန္ဒရှိပုံရ၏။ မုန်းဂူဝါကြီးသည် တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော လေးကို ယူ၍ မရန်နော်၏လက်သို့ ထည့်ကာ

“ မရန်နော် မင်းရဲ့အစွမ်းကို ပြလို့က်ပါဦး ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မရန်နော်သည် စတင်ပုံတစ်ပုံကိုလည်း မိမိ၏အစွမ်းကို လူအများကြားတွင် ပြသလိုသူမဟုတ်ချေ။

မြိုင်ထဲရှိ စက်ဝိုင်းသတ္တန်အေးထီးထာသည့် ပစ်မှတ်တွင် မြားစိုက်ဝင်ပြီး ဝင်ကြားလိုသူလည်း မဟုတ်ချေ။

သို့သော် မုန်းဂူဝါကြီး၏အန္တရာယ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ကျည်ထောက်မှ မြားတစ်စင်းကို ဆတ်ဆန်ထုတ်၍ မန်ပုတ်ကို လှမ်းပစ်လိုက်ပြီး လေးနှင့်မြားကို ခင်လက်အပ်ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

မြားသည် ပစ်မှတ်အလယ်ရှိ စက်ဝိုင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း စိုက်ဝင်လေ၏။

မရန်နော်၏ မြားပစ်ကျွမ်းကျင်ပုံကို စဉ်းစားညှိမျှား တတ်တတ်ကြည့်ရှုကြ၏။ ကောင်းချီးကျားကောကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စဉ်းစားညှိမျှားအတွင်းမှ တစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှထ၍

“ မုန်းဂူဝါကြီးရဲ့သားဟာ မြားပစ်တာလွန်ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်စက်ကင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်သည် လှမ်းလက်ဆခြေလှမ်းပင် ရင်တန်သွားလေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီးက မျက်မှောက်ကြည့်လိုက်၍

“ ဘာဖြစ်လို့ မဆိုနိုင်တာလဲ။ ဒီနယ်တကြောမှာ ကျွန်သားထက် မြားပစ်ကျွမ်းတဲ့သူ ရှိလို့လား။ ကျွန်သားကို အစွမ်းထက်တဲ့

ယောက်ျားဖြစ်အောင် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးတွေခေါ်ပြီး သိုင်းအတတ်၊ မြားပစ်အတတ်တွေ သင်ကြားပေးတာတွေ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးတွေကိုယ်တိုင် စီမံပေးတာဟာ ကျွန်သားထက် စွမ်းတဲ့သူမရှိဘူးလို့ပြောကြတာပဲ။ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်သားကို ပြိုင်စက်ကင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ခြောရတာလဲ ”

ဟုဆိုသဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။ မုန်းဂူဝါကြီးကို ပြောဆိုသူမှာ ဂူဝါထယ်နှင့်လိုက်လာသော လူတစ်ဦးပင်ဖြစ်၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် တျဉ်းမြောင်းလွန်းပြီး ကချင်တစ်ဦးထက် တရုတ်တစ်ဦးနှင့်ပိုတူလေ၏။

ထိုသူက မုန်းဂူဝါကြီးကို ဦးညွတ်၍

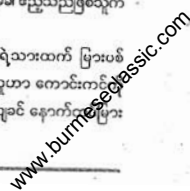
“ စိတ်ပိုမိုပြီး မုန်းဂူဝါကြီး၊ မုန်းဂူဝါကြီးသားကို မလိုမုန်းထားပြီး ဝေဖန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တို့ဒေသကို ရောက်လာတဲ့ စဉ်းစားညှိမျှားလူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ယောက် တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ မြေပြန့်ဒေသက မုန်ကြီးလို့ သိရပါတယ်။ သူဟာ မြားပစ်အတတ်မှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မုန်းဂူဝါကြီးက မျက်မှောက်ကြည့်လိုက်၍

“ ဆီဖီဖုဆိုတာ ကျွန်သားထက် ပိုကျွမ်းကျင်လို့လား ”

ဟုမတူမမှန် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စဉ်းစားညှိမျှားသူက သက်မြိုင်းချ၍

“ အဲဒီလူထူးလူဆန်းကြီးဟာ ဂူဝါကြီးရဲ့သားထက် မြားပစ်အတတ်မှာ ပိုကျွမ်းကျင်တယ်လို့ထင်ပါတယ်။ သူဟာ ကောင်းကင်မြားမြားတစ်စင်းပစ်လွှတ်ပြီး ဆီဖီမြားကို မြေမှာမကျခင် နောက်ကတစ်မြားတစ်စင်းနဲ့ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ စည်သည်၏ခင်ကားကြောင့် မုန်းပူဆဲကြီးသဘာဝက မရန်နော်ပင်လျှင် ပည့်သြသွားလေ၏။ မရန်နော်က စည်သည်ကိုကြည့်၍

“ ကောင်းကင်ကပြားကို ထိမှန်အောင်ပစ်တာသိဟုတ်ရဲ့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စည်သည်က ခေါင်းဘတ်ဆတ်ညှိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ မြားတစ်စင်းပစ်ပြီး နောက်ထပ်မြား တစ်စင်းကို လေထဲကိုလွှတ်ပြီး ထိမှန်အောင်ပစ်နိုင်ပါတယ်။ ပစ်တဲ့အခါ ဖြူလဲ ဘယ်တော့မှ လွဲချော်လေ့မရှိဘူး။ ဒါ့ပြင်ထိမှန်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်က လူထူးလူဆန်းဆိုသူကို အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ အဲဒီလူဘယ်မှာလဲ။ သူ့ကို ကျွန်တေ့ချင်တယ် ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စည်သည်ဖြစ်သူက ဆင်းခါ၍

“ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ဒေသထဲ မကြာခဏရောက်လာတတ် ပါတယ်။ သူဟာ ကချင်ပြည်နယ်ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ရောက်နေ သလဲဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တောထဲမှာလှည့်လည်နေတာမျှပဲပါ တယ်။ မုဆိုးကြီးလိုဆိုမေ့ အဲဒီလိုက်တာ မတွေ့ရသလောက်ပါပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်၏ဖခင် မုန့်ဆူထဲကြီးက

“ သူ့ကို ကျွန်တေ့ချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ဒေသကိုရောက်ရင်ခေါ် ပြီး စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်။ သူဟာ မျက်နှာဖြူတွေရဲ့ဘက်တော်သားဖြစ်နိုင် တယ်။ ငါတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို သူလျှို့ဝှက်ဆောင်ရွက်လို့ ခုံစမ်း ထောက် လှမ်းဖို့ ရောက်နေတာဖြစ်နိုင်တယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ စည်သည်က မုန့်ဆူထဲကြီး၏အမိန့်ကို နာခံ သောအမူအရာဖြင့်

“ ကျွန်တော်တို့ခေမာကြည့်ပြီး သတင်းထူးရင် ဝူဝဲကြီးကို ပြော ဖြပါမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

မရန်နော်သည် မိမိအခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ စည်သည် ခြင်္သေ့ ပြောပြသော လူထူးလူဆန်းမုဆိုးကြီးအကြောင်းကို ကြားယောင် နေ၏။ သူသည် သိုင်းပညာကို အလွန်ဝါသနာတုံ၏။

မြားထစ်ကျွမ်းကျင်ရန်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် မနားမနေ လေ့ ကျင့်ခဲ့၏။ သို့သော် စည်သည်ပြောပြသော လူထူးလူဆန်းကြီးကဲ့သို့ တောင်းကပ်သို့ ပစ်လွှတ်ပြီးသော မြားတစ်စင်းကို မြေပြင်မှ ထိမှန် အောင် ပစ်ခတ် နိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မုဆိုးကြီး၏ မြားပစ်သောအတတ်ပညာသည် မိမိ ထက် ကျွမ်းကျင်ပုံရ၏။ မုဆိုးကြီးသည် စည်သည်ပြောသကဲ့သို့ တောင်း ကပ်မှ မြားတစ်စင်းကို ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်လျှင် မိမိ၏ဆရာ ရှမ်းသိုင်း ဆရာကြီးထက်ပင် မြားပစ်အတတ်တွင် ပိုမိုကျွမ်းကျင်ပုံရ၏။

မရန်နော် ထိုညက အိပ်စက်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ မြားပစ်စွာဟုဆို နိုင်သော မုဆိုးကြီး၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မရန်နော် အိပ်ရာမှ နိုးထလာကာ မြန်မာလူမျိုး ဆရာကြီး ဦးဘိုးတူ ရောက်ရှိနေလေ၏။ ဦးဘိုးတူသည် မရန်နော်ကို မြန်မာစာပေးသင်ကြားစေရန် ဤအရပ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

မရန်နော်၏ဖခင် မုန်းဂူဝါကြီးသည် မရန်နော်အား မုန်းဂူဝါပြင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးစွာထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုယ်ခံပညာကျွမ်းကျင်စေရန် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးကို ငှားရမ်း၍ သင်ကြားစေ၏။

ကချင်လူမျိုးတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကား ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း အသုံးမတွင်ကျယ်သေးသောကြောင့် မြန်မာစာပေကို သင်ကြားပေးခဲ့၏။ ဆရာကြီး ဦးဘိုးတူသည် မြေပြန့်စေသလို ကျောင်းဆရာ

ဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

ဦးဘိုးတူငယ်စဉ်က ကျောင်းဆရာဘဝနှင့်ပင် မြန်မာပြည်အနှံ့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုသို့ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရင်း ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးဘိုးတူ၏မိန်းမသည် ဦးဘိုးတူ ဘုရားဖူးထွက်ခွက် မီးရထား၏ဘိုလ်တစ်ဦးနှင့် ဖောက်ပြန်ပြီး ပြုမူထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ဦးဘိုးတူသည် မိန်းမမရှိတော့သည့်အချိန်မှစ၍ အလွဲတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့၏။ သူသည် မြို့ပေါ်ရှိလူများကို ရှက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကျောင်းဆရာအလုပ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်၏။

ထိုနောက် မြန်မာပြည်အနှံ့ တေပေလေလွင့်၍ သွားလာနေခဲ့၏။ ဗုဂံရှိ သူန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကပ္ပိယလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုတုန်းကြီးကျောင်း၌နေစဉ် မိန်းမများ မာယာများကြောင်း၊ မမာဒေလင်္ကာကြီးကို ထိုးကာ၍ မကြာခဏ ပြောဆိုသောကြောင့် ထိုကျောင်းရှိ ကိုရင်ကြီးတစ်ဦးနှင့် စကားများရန်ဖြစ်ကာ ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ရ၏။

ထိုနောက် ဦးဘိုးတူသည် ကချင်ပြည်နယ်သို့ ကျောက်စိမ်းတူးမည်သူများနှင့် ဝင်းနီးကာ ဤအရပ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးဘိုးတူသည် ကျောက်စိမ်းတူးမည်ဟူသောရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ပင်မနီးဆင်းရဲသောဖက်ကြောင့် မုန်းဂူဝါကြီးထံတွင် ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

ဦးဘိုးတူသည် မိန်းမမုန်းသမားကြီးဖြစ်သော်လည်း စားသောက်အပြု ကောင်းလှ၏။

မရန်နော်ကို မြန်မာစာပေသင်ကြားရင်း ဝါးရာငါးဆယ်နိပါတ် တော်ကဲ့သို့ ဇာတ်တော်ကြီးများကို စဟုသုတဖြစ်စေရန် ပြောပြပေးခဲ့၏။ မြန်မာရာဇဝင်အကျဉ်းကိုလည်း သင်ကြားပေးခဲ့၏။ မရန်နော်သည် မြေပြန့်ပေသဂ္ဂိုလူများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဦးဆုံးဟုတ်တွင် မကြာခဏ မေးခွန်းများထုတ်လေ့ရှိ၏။

သူသည် တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် မြေပြန့်ပေသသို့ ရောက်အောင်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

မရန်နော်သည် ဦးဘိုးတူထံတွင် ပညာသင်ကြားပြီးနောက် ကိုယ် ခံပညာလေ့ကျင့်ရန် စတင်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး သင်ကြားပေးသော သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ခန်းများကို လေ့ကျင့်ပြီးနောက် မြားကျည်ထောက်ကိုလွယ်ကာ မြားပစ်လေ့ကျင့်ရာ ဆောင်စောင်းသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် တောင်စောင်းရှိ မြားပစ်လေ့ကျင့်ရာ သစ်တပ်ကြီးတစ်ပင်သို့ ရောက်သောအခါ လေးမြားကို အသင့်ပြင်လိုက်၏။

သူသည် ကောင်းစာသိရှိ ပစ်မှတ်ကိုချိန်ရွယ်ပြီးနောက် ဓူဝါငယ်နှင့် လိုက်ပါလာသော ဧည့်သည်လူစီမံမိမိ၏စကားများကို ကြားဆောင်လာ၏။ ဧည့်သည်လူစီမံမိမိပြောစကားအရ လူထူးလူဆန်းမုဆိုးကြီး၏ မြားပစ်စွမ်းရည်သည် အလွန်မြင့်မားလှ၏။

ဤမျှ မြန်ဆန်တိကျသော မြားပစ်သမားသည် လူ့လောကတွင် အမှန်တကယ်ရှိမှုရှိပါလေစ။

မရန်နော်သည် ဧည့်သည်လူစီမံမိမိ၏စကားကို ကြားဆောင်ရင်း ကောင်းကင်သို့ မြားတစ်စင်းပစ်လွှတ်ကြည့်၏။

ထို့နောက် ထိုမြားပြေပေါ်သို့မကျမီ ချိန်ရွယ်၍ နောက်ထပ်မြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ်ကြည့်၏။

သို့သော် မြားနှစ်စင်း ထိမှန်ဖို့ဝေးစွာ အဝေးကြီးလွှဲချော်သွားလေ၏။

မရန်နော်သည် သူ၏မြားချက်များ လွဲချောနေသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပြီး မြားကိုချ၍ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ထိတ်၏။

သူသည် တိမ်တိုက်များကို ငေးကြည့်ရင်း မြားဝိဇ္ဇာလူထူးလူဆန်းကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

မရန်နော်သည် မြားဝိဇ္ဇာတစ်ဦးဖြစ်ချင်သူဖြစ်သဖြင့် လူထူးလူဆန်းကြီးကို တွေ့ချင်နေမိ၏။

ထိုသူကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ပညာယူလိုလှ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကောင်းကင်မှ ပျံသန်းလာသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ကိုမြင်ပြီး ဧလွန်အံ့ဩသွားသဖြင့် အိမ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

မရန်နော်သည် ကောင်းကင်မှ ပျံသန်းလာသော သတ္တဝါကြီးကို မှားခြားလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးကျွတ်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူတစ်သက်တွင် ဤမျှကြီးမားသော ငှက်သတ္တဝါမျိုးကို မမြင်ဖူးချေ။ ထိုသတ္တဝါကြီးသည် တောင်ပံခတ်ခြင်းမရှိဘဲ လေဟုန်စီးနေသဖြင့် ပိုမိုအံ့ဩသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြင့်
“ ဟင် ဘယ်လိုသတ္တဝါကြီးလဲ တောင်ပံခတ်တားမိတော့ဘူး။

ပုံပြင်ထဲမှာကြားဖူးတဲ့ ဂရာမဂ္ဂင်ကြီးလား ”

ဟုရေရွတ်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သတ္တဝါကြီးသည် တောင်တန်းဖျားပေါ်မှ ပျံ့စွဲ၍ မရန်နော်ရိုရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။

မရန်နော်သည် သတ္တဝါကြီးကို နီးကပ်စွာမြင်တွေ့သောအခါ သက်ရှိသတ္တဝါမဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓကပ်ပိတ်စေ့ဖွင့် ခွန်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ထားပြီး စွန်၏အောက်ခြေတွင် တွဲလွဲခို၍ စီးလာသော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

မရန်နော်သည် စွန်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ထားသောအရာတွင် ခိုဆွဲ၍ လိုက်ပါလာသော လူ့ကိုမြင်သဖြင့် အံ့ဩလွန်းသောကြောင့်

“ ဟေး... ”

ဟုအော်ဟစ်ရှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စွန်ကြီးတွင် လေဟုန်စီး၍ လိုက်ပါလာသော လူသည် မရန်နော်ကို မြင်တွေ့သွားဟန်ရှိပြီး မရန်နော်ရိုရာ တောင်ကြီးဆီသို့ စွန် ကို ဦးတည်ဆင်းသက်လာ၏။

စွန်သည် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းလာပြီး မရန်နော်ရိုရာ မြက်ခင်းသို့ ဦးတည်နေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ စွန်ပျံ့ကြီးသည် မြက်ခင်းပြင်သို့ ဆင်းသက်လိုက်လေ၏။

စွန်ပျံ့ကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသောသူသည် မြေပြင်သို့ စွန်ပျံ့ကျရောက်သောအခါ အရှိန်ကိုထိန်း၍ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။ မရန်နော်သည် ထိုအခါမှပင် စွန်နှင့်အတူလိုက်ပါလာသူကိုကြည့်လိုက်ရာ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေလေ၏။

ထိုလူကြီး၏မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိပ်မွှေး ပါးဖြိုင်းမွှေးဖျားရှိပြီး

အလွန်သန်မာထွားကြောင်းပုံရ၏။

လူကြီးက သူ့အား တအံ့တဩကြည့်ရှုနေသော မရန်နော်ကို ကြည့်၍ရယ်မောကာ

“ ဟဲထဲ... ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်ကကျလာတဲ့ နတ်သားအောက်မေ့နေလား။ နတ်သားမဟုတ်ပါဘူးကွ။ လူ လူအစစ်ပါ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ထိုလူကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားလေထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျံ့တက်တာလဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဂရာမဂ္ဂင်ကြီးအောက်မေ့လို့ ကြည့်နေတာဗျ ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... ငါ့ကို ငှက်ကြီးအောက်မေ့လို့ မြားနဲ့ပစ်မလို့ ကြိရွယ်သေးတယ်ပေါ့ ငါ ကံကောင်းလို့ မြားစာမမိတာနဲ့တူတယ်။ ငါ့ ရဲစွန်ကြီးက လေထဲမှာ ပြသနာနည်းနည်းပေါ်လို့ မြေပေါ်ကို ကမန်းကတန်းဆင်းဖို့ ကြိရွယ်နေတာကွ။ ငါ့ကို မင်းလှမ်းအော်လိုက်တော့ မင်းရပ်နေတဲ့နေရာမှာ မြေပြန့်ရှိလို့ ဆင်းလို့ရယ်ထင်ပြီး ဆင်းလိုက်တာ။ စွန်ကြီးကို အတော်စွန့်စွန့်စားစား ဆင်းလိုက်ရတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီး၏ကောင်းကြောင့် မရန်နော်သည် စွန်ကြီးကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါမှပင် စွန်ကြီး၏ပိတ်စေ့ကို ပိုးသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စွန်၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သေတ္တာပုံဖြစ်ပြီး အကျယ်ပမာ အမြင့်

၃၀ မင်းမြတ်သူရ

၈ ပေ၊ အနား ၁၀ ပေခန့်ရှိ၏။

စွန်၏အောက်ခံတွင် မြေနင်းရန် တန်းတစ်ခုပါရှိ၏။ စွန်၏လိုင်းများတွင် ဝါးခွေတပ်ထား၏။ စွန်၏နဘော့ကို တန်းများတွင် ကြိုးစာများကို ခွဲ၍ ချည်နှောင်ထား၏။ မရန်နော်က စွန်ပုံကြီးကို သေချာစွာကြည့်၍

“ မိဟာကြီးနဲ့ကောင်းကင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပုံတက်သလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းအဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ မိစွန်ဖျီးကို မင်းတို့ကမျှင်တွေ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ။ ဒါကြောင့် အထူးအဆန်းမြစ်နေတာပေါ့။ တိဘက်ပြည်မှာတော့ မိစွန်ဖျီးတွေကို ရိုးနေပြီကွ။ ငါက တိဘက်မှာ နှစ်တွေ အတော်ကြာသွားနေဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် စွန်ပုံစီးတဲ့အတတ်ကို ကျွမ်းကျင်ခဲ့တာကွ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ခင်ဗျား မိစွန်ကြီးကို လေထဲပျံတက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်သလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက

“ တိဘက်မှာ လေတိုက်ခတ်နှုန်းသိပ်ကောင်းတော့ တောင်စောင်းတွေပေါ်ကနေ ခုန်ချပြီး စွန်ပုံစီးနိုင်တယ်။ လေထဲကို ရောက်တဲ့အခါ စွန်ပေါ်မှာပါတဲ့ ကြိုးတွေကို အလျော့အတင်းလုပ်ပြီး စွန်ကို လိုရာသွားလိုရတယ်။ တိဘက်မှာ လားမားဘုန်းကြီးတွေတောင် စွန်ပုံစီးတယ်။ ငါဟာ လားမားတွေနဲ့အတူနေခဲ့ဖူးတော့ စွန်ပုံစီးတဲ့အတတ်ကို သင်ယူခဲ့ဖူးတယ်။ ပြန်မာပြည်ထဲကို ပြန်ရောက်တော့ စွန်ပုံစီးတဲ့အကျင့်ကို အသည်းစွဲပြီး ငါဘာသာ စွန်ကြီးတစ်ကောင်ကို ကြိုးစားပမ်းစားလုပ်ခဲ့ တာကွ။ စွန်ပုံလုပ်တာ မလွယ်ဘူး။ စွန်ပုံမှာ တပ်ဆင်ပုံ

ပိုးစကို အပေါက် အပြုရှိမရှိ သေသေချာချာစစ်ရတယ်။ စွန်ပုံအောက်မှာရှိတဲ့ ဝါးခွေနဲ့ ကြိုး တွေကိုလဲ စစ်ဆေးရတယ်။ ပိုးစမှာ အပေါက်ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ လေထဲကို စွန်ပုံရောက်သွားရင် အန္တရာယ်ရှိပြီ မှတ်ပေတော့။ နောက်ပြီးတော့ စွန်ပုံစီးတဲ့ အတတ်ပညာသင်ယူဇဦးမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က စွန်ပုံကြီးကို သေချာစွာကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့ဒေသမှာ စွန်ပုံစီးလို့ ရပါ့မလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ တိဘက်မှာတော့ စွန်ပုံကောင်းကောင်း စီးလို့ရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိဘက်မှာ လေတိုက်ခတ်နှုန်း သိပ်ပြင်းတယ်။ ငါတို့ နိုင်ငံမှာ လေတိုက်အားမကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် တိဘက်လို စွန်ပုံစီးလို့ မလွယ်ဘူး။ ပိုပြီးတော့ခက်ခဲတယ်။ အခုလဲ ငါလဲ စွန်ပုံမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ပိုးစတွေဟာ ပေါက်ပြဲအနေအထားကိုမြင်လို့ မြေပေါ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆင်းလာတာကွ။ ပိုးစကွဲသွားရင် အလွန်မြင့်မားတဲ့နေရာကနေ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် စွန်ပုံစီးရတာ အန္တရာယ်ကြီးတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်က လူကြီး၏ ကောင်းကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ စွန်ပုံစီးရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲ ဟဲ... စွန်စားချင်လို့ပေါ့ကွာ။ ငါ့အကျင့်က ငြိမ်ငြိမ်လေး အန္တရာယ်ကင်းကင်း နေထိုင်လို့မရဘူး။ စွန်စွန်စားစား တစ်ခုခုလုပ်တာမှ စားဝင် အိပ်ပျော်တာကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ မိနဲ့ နေပါဦး မင်းက တောင်စောင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဖေရိုနော်ဒါက မြက်ခင်းပေါ်တွင် ချ ထားသော လေးဖွင့်မြားကို ကြည့်၍

“ ကျွန်က တောင်စောင်းမှာ ခြားပစ်လှေကူးနေတာပဲ နေ့စဉ် အချိန်အားတိုင်း ဆောင်းခောင်းက သစ်ပင်တွေမှာ ခြားပစ်လှေကူးလေ့ ရှိတယ်။ ခြားပစ်တဲ့အခါ သိုင်းပညာလှေကူးတယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူကြီးက ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညီတိတ်၍

“ ကောင်းတယ်။ ဘယ်ပညာချီးမခန့် ရုံနေကောင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လှေကူးရတယ်။ ဒီလိုလှေကူးတဲ့အခါ တပြည့်ခြည်း တီး တက်လာတယ်။ နောက်တော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းပြန်လာတယ်။ ကဲ... မင်းရဲ့ လေးဖွင့်မြားကို မေးဦး။ ပစ်ကြည့်ရအောင် ”

ဟု တောင်းဆိုလေရာ မရန်နော်ဒါက သူ၏လက်ထဲရှိ လေးဖွင့်မြား ကျည်တောက်ကို လှူကြီး၏လက်သို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

လူကြီးသည် မြားကို ကျည်တောက်ထဲမှထုတ်၍ ကောင်းကင် သို့ ချိန်စွယ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် နောက်ထပ်မြားတစ်ခင်းကို ကျည်တောက်မှ လွှင့် မြန်စွာထုတ်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ စုတ်ယခြားသည် ပထမမြားကို ထိမှန်ပြီး မြားနှစ်ခင်းလုံး တောင်စောင်းသို့ လွင့်စပ် ကျသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင်... ခင်ဗျားက ကောင်းကင်ထဲက မြားကို နောက်ထပ်မြား တစ်ခင်းနဲ့ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီအရပ်ကို ချောက်နေတဲ့ လူထူးလူထူးနဲ့ ဖုဆီကြီးဆိုတာ ခင်ဗျားပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ လူကြီးက မရန်နော်၏ အိမ်ထဲသို့ကြည့်၍ သဘောကုသော အဖွဲ့အစည်းဖြင့်

“ ဟဲ... ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ဒီလို မြားပစ်ကျွမ်းကျင်အောင် သယ်စဉ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အဖူးအဖူးလှေကူးခဲ့ရတာကွ နည်းနည်း မနာနာ ကြိုးစားခဲ့ရတာပဟုတ်ဘူးနော် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် လူကြီး၏ဖျက်နှာကို စိတ်ဝင်စား ထား၍ ကြည့်၍

“ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်လဲ မြားပစ်ကျွမ်းကျင်အောင် နေ့စဉ်ရက် ဆက် တောင်စောင်းမှာပဲ အချိန်ကုန်ပြီး လှေကူးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အကျွမ်းကျင်ဆုံး လူငယ်မြားပစ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ မပီသဘူး အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဟု စိတ်ဝင်စားစား မေးမြန်းလေ၏။

လူကြီးက မရန်နော်၏ဖျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြောကာ

“ တကယ်တော့ လူ့စွမ်းယောင်ဟာ အဖူးအဖူးလှေကူးတာ ချမ်းတူပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စွမ်းရည်ချင်းမတူတာ သာမက အချက်က ဖူးစိုက်မှု အားနည်းတဲ့အချက်ကြောင့်ပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဘာ... စူးစိုက်မှု အားနည်းတယ်လို့လား... ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ဖျက်သပွင်ကြွတ်၍

“ တကယ်တော့ ကျွမ်းကျင်မှုရှိသော် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ရတယ်။ ပိုမိုကျွမ်းကျင်အောင် ကိုယ်လေ့ကျင့်တဲ့ပာဏိပညာ စူးစိုက်မှုထားရတယ်။ နူးကြီးမှုဆိုတာ သေသေချာချာစဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းကို ပြောတာကွ။ ဥပမာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ပစ်ခတ်ကို ပစ်တာနဲ့ ပျံသန်းနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို ပစ်တာမတူဘူး။ ပျံသန်းနေတဲ့ငှက်ကိုပစ်ရင် ငှက်ရဲ့ ပျံသန်းတဲ့အင်္ဂါကို ထည့်တွက်ရတယ်။ ပြီးမှပေးတဲ့ ပစ်မှတ်ကို ပစ်ရင် တောင် လေပြင်တိုက်အားဟု ပျံ့ပျံ့ ထည့်တွက်ရတယ်။ ပီလို ဧည့်ဆေးဆင်ခြင်တာကို စူးစိုက်မှုလို့ ဝါး ပြောတာကွ ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် လူကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ခါဆိုရင် ခလထဲက မြားတစ်စင်းကို နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းနဲ့ ထိအောင်ပစ်နိုင်ဖို့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိမှာပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးက ဝယ်မော၍

“ ငါဟာ အဲဒီလူ့ဂုဏ်ရက်ကို သိရဖို့အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာကွ။ တကယ်တော့ မြားတစ်စင်းကို တောဝေးကပ်ကို ပစ်ပြီး အဲဒီမြားရဲ့ အချိန်သေပဲ့အချိန်ကို သေသေချာချာ စောင့်ရတယ်။ တကယ်တော့ သယ်လောက် အာရုံအားနဲ့ပစ်တဲ့ မြားထဲခြစ်ခြစ် တစ်နေရာခရာခရာကိုင် အချိန်ကန့်သွားတာကွ။ ဒီလို အချိန်ကန့်သွားတာဟာ တောက်တို ပြန်ကျလာနိုး တစ်ခါအားချိန်လေးပဲ။ ပီအေချိန်လေးကို မှန်းပြီး နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းနဲ့ ထိမှန်အောင် ပစ်ရတယ်။ ခါဆိုရင် လေထဲမှာရှိတဲ့ မြားတစ်စင်းကို နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းနဲ့ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွယ်တော့မလွယ်ဘူးနော်။ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်နေ

ရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နားထောင်၍

“ ဟုတ်ပြီ၊ ခါဆိုရင် လေထဲက မြားတစ်စင်းကို နောက်မြားတစ်စင်းနဲ့ ကျပ်လဲ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်တော့မယ်။ အခုလိုပြောပြတာ ပမ်းသာလိုက်တာပေါ့။ စင်စစ်နဲ့ စကားပြောရတာ ခဏလေးပေမယ့် ပညာအများကြီးရတယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုရှိသောကြောင့် စကားပြောရတာ ပညာမရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွမ်းကျင်မှုကို လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ ရွာမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဦးဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ ဝါကို ပိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဂူဝါသားနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်မင်ပေမဲ့ မုန်းဂူဝါကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့ဆုံသေးဘူးကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် လူကြီး၏ စကားကြောင့် ဖျက်မျှော်ကြည့်၍

“ ဟင်... ကျွမ်းကျင်စွာ မုန်းဂူဝါကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူကြီးကဝယ်မော၍

“ သိတာပေါ့ကွာ။ ပီအေချိန်မှာ မင်းဟာ တောင်ယာမလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး မြားပစ်လေ့ကျင့်နေကတည်းက မင်းဟာ ဂူဝါသားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်ကွ။ နောက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပေမဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးက ဂူဝါတစ်

၂၆ မမမြတ်သူရ

သောက်ရုံသားနဲ့ ပိုတူတယ်ကွာ အသေချာအံ့ကတော့ မင်းရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ကျောက်စိမ်းပုထိုးပဲ။ ကျောက်စိမ်းပုထိုးထား မုန်းဥဩကြီးရဲ့ အမှတ်အသားဖြစ်တော့ အောက်ရင်ဆုံကတော့ ဆွဲရတယ်။ "

ထုပြောလေရာ မရန်နော်က သဘောကျသန့်ဖြင့်ရယ်စော၍

" ဟဲ ဟဲ ... ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကျွန်က ဒုဝါသားဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး သိနိုင်သားပဲ။ "

ဟု ခေတ္တတံလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးကရယ်မော၍

" ဟဲ ဟဲ... ဒီထက်ပိုပြီး အနာဂတ်မှာဖြစ်မဲ့ မင်းရဲ့အကြောင်းကို ပြောရင် မင်းသိတဲ့အခြေသွားလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ မုန်းဥဩကြီးရဲ့သားဖြစ်ပေမဲ့ ဂူငါ အပိုက်အရာကို မထောက်ခံချင်တဲ့ ရှားရှားပါးပါး ဒုဝါလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ငါကြောင့် တစ်နေ့မှာ ဂူဝါမလုပ်ဘဲ ဒီအရပ်မှာ တွက်ပြေးလိမ့်မယ်။ "

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် ထုံထုံလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အထောက်အထားဖြစ်သွားပြီး

" ခင်ဗျားက နတ်ဆရာလား။ အနာဂတ် အကြောင်းအရာတွေကို ကြိုသိနေတယ်။ "

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက ရယ်မော၍ ခေါင်းခါးယမ်းကာ

" နတ်ဆရာဖြစ်မှ အနာဂတ်အကြောင်းအရာတွေကို ကြိုသိရမှာလားကွာ။ လူမှာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်လေ။ အသိဉာဏ်နဲ့ ဆွဲစားရင် သိနိုင်တာပဲ။ ကဲ ခါတွေ့ ထားလို့ကံထိန်းကွာ။ ဤ စွန့်ပျံ့ကြီးကို ဒီနေရာမှာ ပြန်ပြင်ချင်တယ်။ စွန့်ပျံ့ရဲ့ မိုးသားတွေ မဝေပဲပြန်လို့ ဆက်ပြီး စီးလို့ မရတော့ဘူးကွ။ "

ဟု ပြောရင်း စွန့်ပျံ့ အပေါက်အပြဲနေရာကို သေချာစွာ ဖာထေးလေ၏။ ပြီးသောအခါ စွန့်ပျံ့ကို တောင်ကြီး၏ အစွန်းရှိရာသို့ ယူဆောင်သွားပြီး

" စွန့်ပျံ့ကြီးကို ငါပြန်ယူသွားမယ်။ ပြီးတော့မှ မင်းနဲ့ ငါ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါကျမှ မင်းအဖေ မုန်းဥဩကြီးနဲ့တွေ့မယ်။ "

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနောက် တောင်ကြီးပေါ်မှ စွန့်ပျံ့ကို ချဉ်လေဟုန်းရန် ပြင်လေ၏။ လူကြီးသည် စွန့်ပျံ့အောက်ရှိ သစ်သားတန်းကို လယ်ခြင်ကိုင်၍ မရန်နော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ၏ အိတ်ထဲမှ အသားတုံးတစ်တုံးကို ပစ်ပေးလေ၏။

အသားတုံးသည် မီးတစ်ထားသဖြင့် မွှေးပျံ့နေ၏။ လူကြီးက

" နောက်တစ်ကြိမ် မင်းနဲ့ ငါ ပြန်ဆုံမယ်ဟေ့။ ဒီတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းပြောကြတာပေါ့ကွာ။ ဟဲဟဲ... ဂူဝါသားဖြစ်ပြီး ဂူငါ ခေတ်နတ်တို့ကောင်လေး။ လောလောဆယ်တော့ သွားပြီဟေ့။ "

ဟုဆိုကာ စွန့်ပျံ့ကြီးကို တောင်ပေါ်မှ တွန်းချလိုက်ရာ စွန့်ပျံ့ကြီးသည် တောင်အောက်သို့ ငိုက်ဆင်းကျသွားပြီးမှ လေထဲတွင် ဝဲပျံသွားလေ၏။ လေပြင်းပျား တိုက်ခတ်သဖြင့် စွန့်ပျံ့ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းစေး၍ သွားလေ၏။

မရန်နော်သည် စွန့်ပျံ့ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဤလူကြီးသည် သူတို့နယ်မြေတွင် စွန့်ပျံ့ကြီး တစ်စင်းကို စီး၍ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် သွားလာနေသည်မသိချေ။ မရန်နော်သည် ထိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ မမမြတ်ကြီးနှင့် လက်အောက်ဝယ်သားများသည် တစ်စုံတစ်ရာမှ အရေး

တကြီး ဆွေးနွေးနေလေ၏။ မရန်ခနက်သည် ၎င်းတို့၏ စကားပိုင်းကို နားစွင့် လိုက်၏။

မုန်းရွှေခံကြီးက လက်ထံရှိ စားကို ဘေးထိမ်လဲသို့ သွင်းလိုက်ပြီး

“ကောဇ်ကင်မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်လို့ သတင်းမို့တာ သုံးလေးပေယာက်ရှိပြီ၊ ဒီငှက်ကြီးဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့ ရောမ ငှက်ကြီးလား။”

ဟု ရေတွတ်သံကို ကြားရလေ၏။ မုန်းရွှေခံကြီး၏ တပည့်တစ်ဦးက

“ဒီတစ်ကြိမ် ဒဏ္ဍာရီငှက်ကြီးကိုတွေ့ရင် ပြားနဲ့ ဝစ်ခွင်းလိုက်မယ်။”

ဟု ပြောလေရာ မုန်းရွှေခံကြီးက ခေါင်းဆိပ်သံဖြင့်

“ဒီငှက်ကြီးဟာ ကောဇ်ကင်မှာ ဖွဲ့စတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ပြေပြင်ကို ဆင်းတယ်လို့ မကြားဘူးဘူး၊ ဝါတို့ နယ်သာတွေ့တို အန္တရာယ် မပြုသရွေ့သူ ကိုလဲ အန္တရာယ်မပြုပါနဲ့။”

ဟု မှာကြားနေလေ၏။ ဖခင်၏ တပည့်တစ်ပါးများသည် ထူးဆန်းသောလူကြီး၏ ခွန်ငါးကြီးကို ရောမငှက်ကြီးဟု ဟုဆသွား ဝံ့ရ၏။

မရန်ခနက်သည် ညစာ စားသောက်ချိန်ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘောက်ရိမ်း ရောက်လာပြီး

“ဇွာထဲမှာ လနတ်သမီး ပူဝော်ပွဲရှိတယ် မရန်ခနက်၊ ငါတို့ သွားရအောင်။”

ဟု ခေါ်လေ၏။ မရန်ခနက်က ခေါင်းခါးသံဖြင့်

“ဝါ မလိုက်ချင်ဘူး ဘောက်ရိမ်း၊ ငါမိမိမျိုးတွေ ဝါသနာမပါဘူး ဆိုတာ မင်းသိရဲသားနဲ့။”

ဟု ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။ လနတ်သမီးခေါ်ပွဲသည် အပျိုလူပျိုတို့ ဆော့ဆုံသော ပွဲဖြစ်၏။

ထိုပွဲကို လသာညများ၌ ပြုလုပ်ကြပြီး ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရသော အပျို လူပျိုတို့သည် မိမိတို့ နိုင်သမျှ အတက်၊ ခေါင်ရည်နှင့် စားသောက် ဇွယ်ရာများကို ယူဆောင်လာရ၏။

လနတ်သမီး ခေါ်ပွဲကို တောင်ယာ၌သာပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ ရွာတွင်း၌ ကျွမ်းပလျှင် ဆူညံသံများကြောင့် လနတ်သမီး မလာမည်ကို စိုးသဖြင့် တောင်ယာ၌သာ ပြုလုပ်ရ၏။

လနတ်သမီးခေါ်ပွဲ၌ လနတ်သမီး ပင့်တတ်သူ နတ်ဆရာတစ်ဦး ပါရ၏။

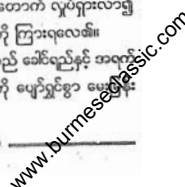
နတ်ဆရာသည် လူနုလျှင် အတက်တစ်ခွက်ကို ကိုက်မြှောက်၍ လနတ်သမီးကို ပင့်ရ၏။

နတ်ဆရာသည် ထိုသို့ပင့်ရာတွင် အများနားမလည်သော နတ်ကောင်းဖြင့် ပင့်လေ့ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူပျိုတစ်ဦးနှင့် အပျိုတစ်ဦးက ပုတီးစေ့လေးစေ့ သို့မဟုတ် ကြေးပြားလေးပြားထည့်ထားသော ဝါးကျည်တောက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားလေ၏။

လနတ်သမီးရောက်လာလျှင် ဝါးကျည်တောက် လှုပ်ရှားလာ၍ ပုတီးစေ့ သို့မဟုတ် ကြေးပြား၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရလေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်ပရိသတ် အပျိုလူပျိုများသည် ခေါင်ရည်နှင့် အတက်များကို သောက်ရင်း အနာဂတ် အရေးများကို ပျော်ရွှင်စွာ ပေးအပ်ကြလေ၏။

တိုသို့ မေးပြန်းကြရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာဖြင့် ချစ်မှုရေးရာများကို တိုင်ပင်ကြ၏။

မရန်နော်သည် လနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲများသို့ သွားလာလေ့ မရှိပေ။

သူသည် အမျိုးလေးများနှင့် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခြင်းထက် လေး မြား လက်နက်များကိုသာ ခင်တွယ်လို၏။

ဘောက်ရိုမ်းသည် မရန်နော်နှင့် ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးသော သူ ငယ်ချင်းဖြစ်သဖြင့်

“ လနတ်သမီးခေါ်ပွဲကို ဧဟုနာလုတောင်ယာမှာ လုပ်မှာကွ၊ မင်းမပါရင် မဖြစ်လို့ပါကွာ၊ ဧဟုနာလု အစီအစဉ်က ဒါကို မကြိုက်ဘူးဆို တာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဘောက်ရိုမ်းသည် ဧဟုနာတော့ကို ကြိုက်နှစ် သက်သူဖြစ်၏။ မရန်နော်က သတိပြုငြိမ်းချမ်း

“ ငါ မလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ လနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲတွေကို ဝါဘယ် တုန်းက လိုက်ဖူးလို့လဲ ”

ဟု ငြင်းဆန်းလေ၏။ မရန်နော်၏ ကောသကြောင့် ဘောက်ရိုမ်းက

“ မလိုက်ချင်ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ လိုက်ခဲ့ကြကွာ၊ ဒီနေ့ညမှာ ဧဟုနာလု တစ်ကို အော့နာကပ် ဖျတ်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ရင်ခက်မယ် နောက် ပြီးတော့ ငလန်ဂန်းဘလဲ ဧဟုနာလုကို အသေရရ အရင်ရရ လိုချင်နေ တာကွာ၊ ဒီကောင်လားပြီး ဝွဲကို ဖျက်မှ ဒေသချာတယ်။ မင်းတစ်ကြိမ် တော့ လိုက်ခဲ့ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ည လနတ်သမီးပွဲကို လိုက်ရင် မင်းအတွက် မချွန်ဥတွေ အဖျားကြီးရှာပေးမယ် ”

ဟု တောင်းပန်နေသဖြင့် မရန်နော်သည် ဘောက်ရိုမ်းကို သနား သွားပြီး

“ ကဲ... ဒါဆိုရင်လဲ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ငါလိုက်ခဲ့မယ်ကွာ ”

ဟု ပြောလေရာ ဘောက်ရိုမ်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ဘားဟားဟား... ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ၊ လနတ်သမီး ပူဇော်ပွဲကို ရောက်ရင် မင်းအတွက် အပျိုချောလေးတစ်ယောက် ရှာပေးရမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က လက်ကာပြု၍

“ တော့ကောင် တော်ပမ်း၊ ငါ့အပျိုချောတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ အပျိုချောတွေထက် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ဖို့၊ သားကောင်များ များရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဘောက်ရိုမ်းက ရယ်မော၍

“ ယဲ... ချစ်တဲ့သူ မတွေ့သေးတော့လဲ ပြောထားဦးပေါ့ကွာ၊ ကဲ... ဒီနေ့ညတော့ ငါ့နောက်လိုက်ပေးပါဦး၊ မင်းရဲ့အဝတ်အစားတွေ သွားလဲဦးလေ ”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် အဝတ်အစားလဲရန် စိတ်မဝင် စားသဖြင့်

“ ခေတော့ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်အပျိုချောကိုမှ ဟန်ဖျေပြန် မလို တဲ့ငါ့အတွက် အဝတ်အစားမလိုဘူး ”

ဟုပြောကာ တော့ဆွဲသွင်းသို့ဝင်၍ မြားပစ်လေ့ကျင့်လေ့ရှိသော ဖျစ်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်၍ ဘောက်ရိုမ်းနောက်သို့

လိုက်ခဲ့လေ၏။ တောက်ရိမ်းသည် အနက်ရောင်ထက်ပေးဘက် ဆင်တူ
ဝတ်ဆင်ကာ သားနားသပ်သပ်နေ၏။

လနတ်သမီးမိသြို့လျှင်ရာ ဘေးနာလူ၏တောင်ယာသို့ မရန်
နော်တို့ ရောက်သောအခါ တောင်ယာ၌ လှည့်ညှစ်ဖာလင်းရောင်
ကြောင့် အဖျိုလှူပျိုးများလည်း ဝှံ့ညှိစွာရောက်ရှိနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

တောက်ရိမ်းနှင့်အတူ မရန်နော် လိုက်ပါလာကြောင်း တွေ့ရ
သောအခါ ရွာ၌ အပျိုများသည် လွန်စွာအံ့ဩကြားဖြင့် ထီးတိုးပြောဆို
နေကြလေ၏။

သူမတို့၏အပြင်တွင် မရန်နော်သည် ပြားပင်ခြင်းနှင့် သိုင်းစဉာ
လှေကူးခြင်းကိုသာ မိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပြီး ချစ်စွာဆရာများ၌ မိတ်ဝင်စား
သူမဟုတ်ချေ။

တောင်ယာ၏ပိုင်ရှင် ဘေးနာလူသည် တောက်ရိမ်းနှင့် အတူပါ
လာသော မရန်နော်ကိုကြည့်၍ အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ မရန်နော်ကိုယ်တိုင် လနတ်သမီးပွဲကို လိုက်လာတာ အံ့ဩ
ဖို့ကောင်းတယ်။ နှင်လ် အပျိုတွေကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဦး။ ”

ဟုဘေးနာကပြောပြသောအခါ မရန်နော်က ဆေးခါးပေး၍

“ ငါ့မိတ်ဝင်စားခြင်းဟာ ငါ့ဘာ တောက်ရိမ်းအဖော်ခေါ်လို့ လိုက်
လာရတာ ”

ဟု ရှုတင်းတင်းပြောလိုက်လေ၏။ ရွာရှိ အပျိုအများများသည်
မုန်းဂူဝါ၏သား မရန်နော်ကို ကြည့်၍ တီးတိုးရယ်မောကြ၏။

ဘေးနာလူ၏အားကိုးသည် တောက်ရိမ်းကို ညီမဖြစ်သူနှင့် မကြည်
ဖြူသော်လည်း မုန်းဂူဝါ၏သား မရန်နော်ကို အလေးအမြတ်ပြုသည်

အဆင့်ဖြင့် ခေါင်သည်ခွက်ကို လာရောက်ကမ်းပေးလေ၏။

မရန်နော်သည် ခေါင်ရည်သောက်ရင်း တောင်ယာတဲသို့ မျက်
လုံးရေကြည်လိုက်သောအခါ လူပျိုထုပ်ချများအတွင်း တောက်ပြောင်
သောဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော ငလန်ဂန်းကိုတွေ့ရလေ
၏။ ငလန်ဂန်းသည် လယ်မြေနှင့်ကွဲကွဲများစွာပိုင်သော မိသားစုမှ မွေး
ဖွားလာသူဖြစ်၏။

ငလန်ဂန်း၏ပင်သည် ရွာတွင် မုန်းဂူဝါကြီးပြီးလျှင် အချမ်းသာ
ဆုံး လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ငလန်ဂန်းသည် မုန်းဂူဝါသား မရန်
နော်တို့ မြင်သောအခါ ရယ်မော၍

“ ယဲယဲ မရန်နော်တောင် လနတ်သမီးခေါ်ပွဲကို ရောက်လဲ ဘယ်
လား။ အင်းဒေါ့လေ အချိန်တန်တော့လဲ အချစ်နဲ့ကင်းပြီး ဘယ်သူနေ
နိုင်မလဲ ”

ထုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ငလန်ဂန်းကို မျက်နှာတည်တည်
ဖြင့်ကြည့်၍

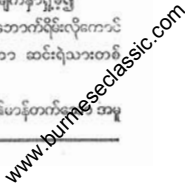
“ ငါ့မှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှပုဂ္ဂိုလ်က တောက်ရိမ်းအဖော်ခေါ်လို့
လိုက်လာရတာ ”

ဟုပြောလေ၏။

မရန်နော်၏စကားကြောင့် ငလန်ဂန်းက မျက်နှာပျံ့မဲ့၍

“ မရန်နော် မင်းဟာ ဂူဝါသားဖြစ်နေပြီး တောက်ရိမ်းလိုကောင်း
နဲ့ ပေါင်းသင်းနေရသလားကွာ၊ တောက်ရိမ်းဟာ ဆင်းရဲသားတစ်
ယောက်ပါ။ မင်းနဲ့အဆင့်အတန်းမတူပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်သည် ငလန်ဂန်း၏ပာန်တက်ရာ အမှု

အရာကို မနှစ်မြို့သလိုဖြစ်သွားပြီး

“ အဆင့်အတန်းတွေကတော့ ငါ့ရုပ်ပိုင်းကတော့ ဝူဇီသားလဲလို့ပဲ ဆင်းရဲသား နှင်းပြားလဲလို့ပဲ လူလူချင်း အဆင့်အတန်းမတူဘူးဆိုတာ မရှိဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ငလန်ဂန်းက မရန်နော်၏စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မိဖုာ မရန်နော်၊ မင်းတို့လိုလူတွေကြောင့် ဘောက်ရိုမ်းတို့လို ကောင်တွေ လူပီးဝလာမှာ သေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ငလန်ဂန်းသည် ကျွဲနွားများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သူ ပီပီ မာန်မာန်ထောင်လွှားသူဖြစ်သဖြင့် ဘောက်ရိုမ်းကို ရှေ့မှာထား၍ ရင်သီးစွာ ပြောဆိုနေလေ၏။ ဘောက်ရိုမ်းသည် ငလန်ဂန်း၏စကားကြောင့် မဲပြုံးပြုံး၍

“ ဟဲဟဲ... ဝါလူပီးဝတာ အရေးကြီးဘူး၊ မင်းသံာ မာန်မာန်ခေါက်ခိုက်ပြီး ကောင်းကင်နတ်မင်းကြီးရဲ့မင်ကို တင်းဆောင့်မိမယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ငလန်ဂန်းသည် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး

“ ဟေ့ကောင်း မင်း ဘာလုပ်မိဝတာလဲ၊ သေချင်လို့လား ”

ဟုကြုံးဝါးကာ လက်သီးဆုပ်၍ ရှေ့သို့တိုးလာလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အန်းသို့ ဧကန်လှရောက်ရှိလာပြီး

“ ဟဲ့... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ နှင်းတို့ ဆူညံဆူညံလုပ်တာနဲ့ နတ်သမီးရောက်မလာဘဲနဲ့ပီးမယ်၊ လာ ဘောက်ရိုမ်း နှင်းတို့ ကျည်ထောက် ကိုင်ရမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဘောက်ရိုမ်းသည် အလွန်သဘောကျသွားလေ

၏။ သူသည် လနတ်သမီးအိပ်တွင် ဧကန်လှနှင့်အတူတူ ကျည်ထောက်ကိုရန် ကြံရွယ်ထားသူ မဟုတ်ပါလား။ ငလန်ဂန်းသည် ဧကန်လှ၏အပြုအမူကြောင့် ဘောက်ရိုမ်းကိုအလွန်မနာလိုဖြစ်သွား၏။

သူသည် ဧကန်လှကို အသေအလဲ ပိုးပန်းနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး

“ ဧကန်လှ နှင်းတို့ ကျည်ထောက်ကိုပိုင်မယ်လေ၊ ဘောက်ရိုမ်း လိုကောင်ကို ကျည်ထောက်မကိုင်ခိုင်းပါနဲ့၊ သူနဲ့နှင်း အဆင့်အတန်းမတူပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ဧကန်လှက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ အဆင့်အတန်းတူတာ မတူတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါဘောက်ရိုမ်းနဲ့ပဲ ကျည်ထောက်ကိုရင်ရင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ နှင်းတို့၏ အပြန်အလှန်ပြောဆိုသံများကြောင့် လနတ်သမီးအိပ်တွင် ရောက်ရှိလာသော အပျိုလူမျိုးများသည် အန်းသို့ ဝုဆိုလာပြီး အပျိုတစ်ဦးက

“ နှင်းတို့ကလဲ ငြင်းခုန်နေပါနဲ့ဟယ်၊ လနတ်သမီးရောက်မလာဘဲနေဦးမယ်၊ အေးအေးချမ်းချမ်းလုပ်စမ်းပါ ”

ထုဝင်ရောက်ပြောဆိုလေရာ ငလန်ဂန်းသည် အပျိုများ၏ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ‘အံ့’ကိုကြိတ်၍ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ငလန်ဂန်း၏တပည့်တန်းများသည် ၎င်းအား တောင်ယာ၏ တစ်နေရာသို့ခေါ်သွားပြီး တီးတိုးနှစ်သိမ့်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘောက်ရိုမ်းသည် ဧကန်လှနှင့်အတူ ကျည်ထောက်ကို မရန်နော်ဖြစ်၏။

နတ်ဆရာသည် နတ်စကားဖြင့် လနတ်သမီးတို့ တောင်ပင့်နေလေပြီ။

စောကြာလျှင် ဘောက်ရိုးနှင့် ဓောနာလူကိုင်ထားသော ဝမ်းကျည်ထောက်သည် တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ခါလာ၏။ ထိုသို့ လှုပ်ခါလာလျှင် လနတ်သမီးရောက်လာပြီဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ထိုအခါ အပျိုလူမျိုးများသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝမ်းကျည်ထောက်၏အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

ဝမ်းကျည်ထောက်သည် လှုပ်ခါလာသဖြင့် ကျည်ထောက်အတွင်းရှိ မုတီးစေ့များ၏လှုပ်ရှားသံကို ကြားရလေ၏။

ထိုအခါ အပျိုလူမျိုးများသည် ခေါင်ရည်နှင့်အရက်များကို ထပျော်တပေါ့ သောက်ရင်း လနတ်သမီးအား ရွှေဖြစ်ကိစ္စများကို မေးမြန်းကြလေ၏။

ကချင်လူငယ်တို့၏ ဖိုးရာယုံကြည်မှုအရ လနတ်သမီး၏ဟောကိန်းများသည် မှန်ကန်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ကျည်ထောက်ကိုင်ထားသော ဘောက်ရိုးသည် လနတ်သမီးကို သူ၏အချစ်ရေအား တော်မေးမြန်းလေ၏။

ဝမ်းကျည်ထောက်၏ လှုပ်ရှားဟန်ကိုကြည့်ရှု၍ ဘောက်ရိုးများကို တွက်ဆနိုင်၏။

ဘောက်ရိုးသည် ကျည်ထောက်၏လှုပ်ရှားဟန်တို့ကြည့်၍ ဝမ်းသာအားထူးအားရာဖြင့်

“ ဟိုက်... ဝါ့ခါအချစ်ရေ အဆင်ပြေပြီ မိနဲ့ညပဲ ချစ်သူထိတဖန် ပြေရတော့မယ် ”

ဟုရွှေဘင်လိုက်ရာ ငလန်ဂန်းတို့ လူစုပုလွဲ၍ အပျိုလူမျိုးများသည် ဝမ်းသာအားရ ကောင်းချီးပေးကြလေ၏။

ဘောက်ရိုးက အကဲလက်၍ လနတ်သမီးကိုမေးမြန်းပြီး “ ဝါ့ခါရစ်သူက အနီးဆုံးမှာရှိနေတယ်လို့ လနတ်သမီးက ပြောတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဓောနာလူသည် ဘောက်ရိုးအား ရှက်ကိုးရှက်တန်းကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။

အပျိုလူမျိုးများသည် ၎င်းတို့စုံတွဲကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် နောက်ပြောင်ကိုယ်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ဓောနာလူ၏အစ်ကို ဖောနာဂမ် ဒေါသတကြီးရောက်လာပြီး

“ တီတိကြစမ်း၊ ဘောက်ရိုးလိုကောင်နဲ့ ငါ့ညီမကို မစကြနဲ့၊ ငါလုံးဝ သဘောမတူဘူး၊ တော့ကောင် ဘောက်ရိုးနဲ့ မင်းက ဖေါတော့ဘယ်လောက်တင်နိုင်လို့ ငါ့ညီမကို မှန်းရတာလဲ ”

ဟုကြမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ ကချင်ဖိုးရာယုံကြွေးမှုအရ သားရှင်က သမီးရှင်ဘက်သို့ အါဟုခေါ်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးအပ်ရလေ၏။ သမီးရှင်သည် ဖေါလက်ဆောင်ပစ္စည်း များစွာပေးသောသူတို့ သမက်အဖြစ် လက်ခံလိုကြ၏။

ထိုဖေါများတွင် က္လဲများ၊ ခွားများ၊ ပိုးပုဆိုး မောင်း သေညီအမိုး တန်ပစ္စည်းများပါဝင်၏။

ဘောက်ရိုးသည် ယောက်ဖဖြစ်သူ၏ ရင့်သီးသောကောင်းကြောင့် သက်ခြင်းချွန်

“ လောကမှာ ဖဂါတွေက ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးနေပြီလား၊ အချစ်ဆိုတာ မင်းတို့ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဧဗ္ဗနာဂမ်သည် ဘောက်ရိုမ်း၏စကားကို နား ထောင်၍ လက်သီးဆုပ်လိုက်ပြီး

“ ဟေ့ကောင် မင်းပါးဝပ်ပီတိထားစမ်း၊ ငါတို့က အချစ်ကို နားမလည်ဘူး၊ ဖဂါကိုပဲ အသိအမှတ်ပြုတယ်၊ ငါတို့ညီမကို ဖဂါများများ တင်နိုင်တဲ့သူကိုပဲ ပေးစားမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ငလန်ဂန်းသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ ဖဂါမတင်နိုင်တဲ့သူကို လက်ခံစရာမလိုဘူး၊ မင်းထွက်သွားစမ်း ”

ဟုပြောဆိုကာဘောက်ရိုမ်းအား ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ဘောက်ရိုမ်းလက်ထဲရှိ ဝါးကျည်ထောက်လွတ်ကျကာ လနတ်သမီးပွဲပျက်လေ၏။

လနတ်သမီးခေါ်ပွဲသို့ ရောက်လာသော အပျိုလူပျိုများသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေ၏။ ဘောက်ရိုမ်းသည် အချစ်အတွက် စွန့်စားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပုံရ၏။

ထို့ကြောင့် လက်သီးဆုပ်၍

“ ဒီမှာ ဖဂါမရှိလဲ၊ ချစ်သူကိုရအောင်ကြိုးစားမယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေရင် ဖဂါမလိုဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ဧဗ္ဗနာဂမ်သည် ဘောက်ရိုမ်းကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍ လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်လေ၏။

ဘောက်ရိုမ်းသည် ဧဗ္ဗနာဂမ်၏ပြင်းထန်သောလက်သီးကြောင့် ပြေပေါ်သို့ လဲကွဲသွားလေ၏။ ဧဗ္ဗနာလူသည် ဘောက်ရိုမ်း လဲကွဲသွားသောအခါ ခိုးရိုမ်းစိတ်ဖြင့် ဘောက်ရိုမ်းအနီးတွင် ဂူထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ ထို အစ်ကို ဒီလိုမတရားမလုပ်ပါနဲ့၊ ဘောက်ရိုမ်းပြောတာမှန်တယ်၊ ကျွန်မ ဖဂါကို မဖက်ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေဖို့ပဲ လိုတယ် ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဧဗ္ဗနာလူ၏စကားကြောင့် ဧဗ္ဗနာဂမ်သည် မျက်စိပျက်နှာပျက်သွားပြီး ဧဗ္ဗနာဂမ်က ညီမဖြစ်သူကို ဒေါသတကြီး ဆွဲယူလိုက်ပြီး

“ နင်ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက် ကိုယူရင် တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲတွင်းနက်မှာပေါ့ဟဲ့ ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ ညီမဖြစ်သူ၏ပါးကို ဖြန်းချွန် ချလိုက်လေ၏။ ဘောက်ရိုမ်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍

“ ဧဗ္ဗနာဂမ် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ”

ဟုတားဆီးလိုက်ပြန်၏။ ဧဗ္ဗနာဂမ်သည် ဘောက်ရိုမ်း၏တားဆီးမှုကြောင့် ပိုမို၍ ဒေါသတိုးပေါက်ကွဲသွားပြီး

“ သေပေတော့ ”

ဟုကြိမ်းကာ ဘောက်ရိုမ်းကို လက်သီးဖြင့်ထိုးပြန်၏။ ထိုအခါ လနတ်သမီးခေါ်ပွဲသို့ ရောက်ရှိလာသော အပျို လူပျိုများသည် ဆူညံပွက်သွားလေ၏။

မရန်နော်သည် ဘောက်ရိုမ်းကို လက်သီးဖြင့်တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်ထိုးနေသော ဧဗ္ဗနာဂမ်ကိုကြည့်၍ တားဆီးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

ခေါင်ရည်ကျည်ထောက်ကိုချကာ ဧည့်နာဂါမိလင်္ကာသီးကို ခမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်သက်ခြင်းချ၍

“ ဧည့်နာဂါမိ ခလုပ်ပါခဲ့တော့၊ ဘောက်ရိုမ်းသာ မင်းကို အခု အချိန်ထိ လက်တုံ့မပြန်သေးဘူး၊ မင်းလွန်နေပြီ ”

ဟုတားဆီးလိုက်လေ၏။

ဧည့်နာဂါမိသည် ဇူဝါသား မရန်နော်က သူ့ကို တားဆီးနေသဖြင့် ဆက်လက်၍ မထိုးထုံတော့ဘဲ

“ ဒီကောင် ငါ့ညီမကို ခေပ်ကားနေတာ မရန်နော် ပြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘောက်ရိုမ်းလို ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်သာ ငါ့ညီမနဲ့ တူ သလား တန်သူလား ”

ဟုပေးပြန်းလေ၏။ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြဲထဲ၍ မျက်နှာတွင် သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသော ဘောက်ရိုမ်းကိုကြည့်၍

“ ဆင်းရဲသားလဲ လူ့မီး လူ့ချမ်းသာလဲ လူ့မီး မတူတာ မတန်တာ မရှိပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက စိတ်ထူးကောင်းဖို့လိုတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ဖို့လဲလိုတယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဧည့်နာဂါမိသည် မရန်နော်၏မျက်နှာကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လယ်ပိုင်ရှင်သား ဝလန်ဂန်းက မရန်နော်ကိုကြည့်၍

“ ဒီကောင်မှာ ကျွဲတွေ၊ ခွားတွေမရှိဘူး၊ အဖေအပါတွေလဲ မရှိဘူး၊ ဒီလိုကောင်မျိုးဟာ ဧည့်နာလူကို ဖတ်သက်လုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းခါးမာမာ၍

“ ဘောက်ရိုမ်းမှာ လက်ရှိတယ်၊ မြေထောက်ရှိတယ်၊ လက်တွေ့မြေထောက်တွေ ကောင်းမွန်နေသရွေ့ ဧည့်နာလူကို ကျွေးမွေးထားနိုင်တယ်၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်နေသူတွေမှာ ကျွဲတွေ၊ ခွားတွေ မလိုပါဘူး၊ လူလူချင်း အဆင့်တစ်ခု၊ မတူဘူးဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တာ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ မင်းတို့ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ဧည့်နာ ဒီလိုတစ်နိုင်ကျင့်ရင် ဘောက်ရိုမ်းဘက်က ငါ့ခင်ပါရင်ခိုမယ် ”

ဟုပြောကာ လဲကျနေသော ဘောက်ရိုမ်းကိုဆွဲတူ၍ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဧည့်နာဂါမိနှင့်လယ်ပိုင်ရှင်သား ဝလန်ဂန်းသည် မရန်နော်၏ နောက်ကျောကို မကျေမချမ်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဧည့်နာလူက ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ထုပ်၍ ရှိကိစ္စနေလေ၏။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ဖြတ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

အမှတ်-၄၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်း၊

လိပ်ဖျစ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မှာ လူ့ဘာ ဖက်လက်ဆောင်တွေထက် အများကြီးပိုအရေးကြီးတယ်။ လူ့ဘဝထောက်ခံ အရည်အချင်းဟာ အတိုင်းအဆမရှိဘူးကွ ”

ဟုအားမေးတောင်းပြောလေ၏။ ဘောက်ရိုမ်းက ခေါင်းညိုတို၍ “ ဟုတ်တယ်၊ ဧည့်လာလူအတွက်ဆိုရင် ဘာမဆိုငါလုပ်ပုံတယ်။ တောထဲသွားပြီး ဆင်းကိုလဲမင်းရဲတယ်။ ကျားနဲ့လဲ နှပန်းသတ်ရဲတယ် ” ဟုအားတတ်သရောပြောလေရာ မရန်နော်က ဘောက်ရိုမ်း၏ ပခုံးကိုခက်၍

“ မင်းကို နှီးစပ်ဖို့အရေးမှာ ငါတစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ကူညီပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဘောက်ရိုမ်းသည် မရန်နော်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ သိမ်းမှထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဘောက်ရိုမ်းထွက်ခွာသွားသောအခါ အမှောင်ထဲမှ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး နောက်လာပြီး

“ မရန်နော် ရွာထဲမှာ ပြသနာပေါ်တယ်ကြားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းက ကူညီတာမှန်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ တစ်နေ့ မုန်းဥဝါဖြစ်ပဲ့လူဟာ လေနှိပ်လို့ လယ်ပိုင်ရှင်သားတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ဆံရေးပြေလည်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ ”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်က ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးကို ကြည့်၍

“ ကျုပ် အမှန်တရားကိုပဲ မြတ်နိုးတယ်။ ဥဝါဖြစ်ရင် လယ်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့အဆင်ပြေအောင် မဟုတ်တာ မပြောနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ် ဥဝါလဲ မလုပ်ချင်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

မရန်နော်သည် ဘောက်ရိုမ်းကို သူ၏အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားပြီး အထိရာအထိချက်များကို ဆေးထည့်ပေးလေ၏။ မရန်နော်က အထိရာများကို ဆေးထည့်ပြီးသောအခါ ဘောက်ရိုမ်း၏ပခုံးကိုခတ်၍

“ ဒီနေ့ည ငါ့အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်ပါလား ” ဟုပြောလိုက်ရာ ဘောက်ရိုမ်းက ဆိုင်းခါ၍

“ အိမ်မှာ ငါ့အဖေ နေမကောင်းဘူးတဲ့။ ငါ့ပြန်မဖြစ်မယ်။ တောက် ဒီကောင်တွေ ခိုးတောင်ဟုန်းတော့ ရွာထားဦးပေါ့ကွာ။ ဧည့်လာလူ ငါ့ဘက်မှာရှိနေသရွေ့ သူတို့ကို ငါ့ရင်ဆိုင်ပုံတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်က လက်တီးဆုပ်၍

“ မင်းဘာမှ မပူပါနဲ့။ မင်းဘက်မှာ ငါ့ပြန်နေတယ်။ လူ့ဘဝထောက်ခံတစ်ယောက် အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာ ငါလုံးမကြိုက်ဘူး။ လောက

ဂူမီးသိုင်းဆရာကြီးက ဆင်းခါသမ်း၍

“ ဂူဝါသားက ခုဝါမလျှင်ချင်းလို့ ဂူမလား မရန်နော်၊ အစဉ်
အလာ မျက်သွားမှာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်က လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ အစဉ်အလာဆိုတိုင်း ကျုပ်က မျှော်လုံးဆိုတိုင်း ကိုယ်လေပုပ်
ချင်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ရမှာလား။ အစဉ်အလာဆိုတာ ကျုပ်မယုံကြည်ဘူး။ အဲဒီ
အစဉ်အလာတွေက ထာဝရမှုန်ခန့်ဘယ်လို့ ကျုပ်မယုံကြည်ဘူး ”

ဟုပြောကာ သူ၏အိမ်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ ဂူမီးသိုင်း
ဆရာကြီးသည် ခေါင်းကိုခါသမ်း၍

“ အစဉ်အလာဟာ ထာဝရမှုန်ခန့်ဘယ်လို့ ကျုပ်မယုံကြည်ဘူး
ဆိုပါလား။ မြတ်စွာဘုရား မရန်နော် တစ်နေ့ ဖုတ်ရောက်တော့မယ် ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

မင်းအိမ် ရန်ပျာစာ

စိုဆုတ် ၇ မိုးကြိုးတံခွန် ကျမ်းဂန်စာပေ အဖွဲ့

မရန်နော်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် မြားပစ်လှေကျင့်ရန် တော
ထွင်းသို့ရောက်ခဲ့ပြန်၏။

သူသည် မြေပြန့်ဒေသမှ လူထူးလူဆန်းကြီး သင်ပြပေးခဲ့သော
မြားပစ်နည်းကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်လေ့ကျင့်ရင်း အချိန်ကုန်လာ၏။

မည်သို့ပင် လေ့ကျင့်စေကာမူ လူထူးလူဆန်းကြီးကဲ့သို့ မစွမ်း
ဆောင်နိုင်သေးချေ။ ညနေစောင်းသောအခါ မရန်နော်သည် ပင်ပန်းလှ
သဖြင့် မြတ်ခင်းတွင်လှဲ၍ အနားယူလေ၏။

အထန်ကြာအောင် အနားယူပြီးနောက် လေးနင့်မြားကိုယူ၍
ထရ ချိုးချန် ခမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုထာခိုက်မှာပင် တောင်အောက်မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏အသံကို
ကြားရသဖြင့် နားစိုက်ထောက်ပြီးတောင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော
အခါ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို လူတစ်ဦးက အဝပွပြုကာ
ရန် ကြုံပမ်းနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

မရန်နော်သည် လူယုတ်မာ၏စာပြုထုမှုကြောင့် ဒေါသထွက်သွားပြီး တောင်အောက်သို့ လှည့်ဖြန်ခွာပြေးသွားခဲ့၏။ ထိုအခါ တောင်အောက်တွင် မတရားကျင့်ရန် ကြံစည်သူမှာ လယ်ပြိုငှက်သား ငလန်ဂန်းဖြစ်ပြီး မိန်းမပျိုမှာ ဘောက်ရိုင်း၏နော်သူ ဧည့်လာလှမြင်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

မရန်နော်သည် ကျောက်မှာထက်ရှို ငလန်ဂန်းကို ဂုတ်မှဆွဲကိုင်၍ ၎င်း၏မျက်နှာအား လက်သီးဖြင့် အားကျန်ထိုးလိုက်ရာ ငလန်ဂန်းသည် သွားနှစ်ချောင်းကျိုး၍ မျက်နှာမှ သွေးယုတ် ကျဆင်းလာ၏။

မရန်နော်သည် ပြေပေါ်တွင်လဲနေသော ငလန်ဂန်းကို ရွှားခွာကြည့်၍

“ လူယုတ်မာ၊ မင်းပုဂ္ဂိုလ်ဘူးလား။ အားခွဲတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို အတင်းအဓမ္မလုပ်ရသလား။ မင်းကြောင့် ငါတို့တချင်းတွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို သူတစ်ပါး အထင်သေးဆရာဖြစ်တော့မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ငလန်ဂန်းသည် ကျိုးသွားသော သွားများကို ထွေးထုတ်လုပ်ပြီး မကျေမချမ်းခြင်း

“ ဟေ့ကောင် မရန်နော်၊ မင်းဟာ ဣဝံသားဆိုပြီး အာရုံရာမှာ ဝင်ပါနေတာ လွန်လွန်းပြီထင်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်က တထားတားအယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... မသွားနိုင်ဘူး။ မင်းတို့လို လူယုတ်မာတွေကို ရင်ဆိုင်ပြေရှင်းဖို့ သစ္စာဆိုထားတဲ့ကောင်ကွ။ မင်းသာ ဝိုကျွတ်ထွက် သွား။ ကြာရင် မင်းဒီထက် အထိနာလိမ့်မယ် ”

ဟုကြီးဝါးလေရာ ငလန်ဂန်းသည် မကျေမချမ်းခြင်း ကျောက်ချာအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဧည့်လာလှမြင် လန်ဂန်းထွက်သွားသောအခါ တတင်းတင့်ဂြိုက်ပို၍

“ ငါ သစ်ခွပန်းခူးဖို့ တောစပ်ကိုရောက်နေတုန်း လူယုတ်မာနဲ့ တွေ့တာပဲ။ ဒီကောင်က ဝိုက် ကျောက်မျာပေါ်ကို အတင်းဆွဲပြီး အဓမ္မပြုကျင့်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်က ဧည့်လာလှမြင်ကြင်နာစွာကြည့်ရှု၍

“ အဖေအဖေထဲ သစ်ခွပန်းခူးဖို့ ထွက်လာတာ နှင့်အများပဲ။ နောက်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ တောစပ်ကို တစ်ယောက်တည်းမလာပါနဲ့။ ငါနဲ့မတွေ့ရင် နှင့်အထုတ်လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ ဧည့်လာလှမြင် ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါနောက်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်းဘယ်တော့မှ ပဲခူးမထွက်တော့ပါဘူးဟယ်။ နှင့်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါသွားတော့မယ် ”

ဟုပြောကာ ကျောက်မျာအနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မရန်နော်သည် ထိုနေ့က သိုင်းလေ့ကျင့်ရန် စိတ်မပါတော့သဖြင့် ရွာသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ငလန်ဂန်း၏ ယုတ်မာသောစာပြုမှုကို ပြန်လည်မြင်သောငါးလားပြီး စက်ဆုပ်ရွံရှာနေလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မရန်နော်သည် ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်ရင်း သူ၏ လည်တိုင်တွင် ဆွဲထားသော ကျောက်စိမ်းပုတီး ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ကျောက်စိမ်းပုတီးသည် တောထဲတွင် သိုင်းလေ့ကျင့်ရင်း ပြတ်ကျခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် တောထဲသို့ ပုတီးရှာရန် ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၍ ကျောက်စိမ်းပုတီးကို ရှာဖွေနေလေ၏။ သူသည် သိုင်းလေ့ကျင့်ရာနေရာ၌လည်း ကျောက်စိမ်းပုတီးကို ရှာဖွေမတွေ့ချေ။

ကျောက်စိမ်းပုတီးကို မိမိအသက်တစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်ပြည့်သော

နေ့က ဖခင်ဖြစ်သူက နတ်ဆရာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဖခင် မုန်းခွင်ကြီးသည် ကျောက်စိမ်းပုတီး ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဆိုလျှင် ဒေါသပုန်ထမှာ သေချာ၏။

မရန်နော်သည် ကျောက်စိမ်းပုတီး ရှာမတွေ့သည့်နှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ရွာထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

မရန်နော် မြင်ရသောမြင်ကွင်းမှာ လှပသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည် ဝန်တင်လားကိုစီး၍ သူမနှင့်အတူ အထမ်းသမား လူသန်ကြီး ငါးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

အမျိုးသမီးကြီးကို တရုတ်အမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင်လည်း အစိမ်းရောင်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားလေ၏။

မရန်နော်သည် မိမိမြင်တွေ့ လေ့ရှိသော ကချင်မိန်းမများနှင့် ကွာခြားနေသဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မရန်နော်ကို သတိပြုမိသွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“ ကောင်လေး၊ မင်းအဖေဟာ မုန်းခွင်ကြီးမဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မရန်နော်က “ ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်အဖေက ခွင်ပါ။ ခင်ဗျားက အဘယ်သူလဲ၊ အဖေ့ကို သိလို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက မရန်နော်၏

မျက်နှာကိုကြည့်၍ တီးတိုးရယ်မောလေ၏။

“ မင်းအဖေကို ငါ့သိပ်သိတာပေါ့ကွာ။ မင်းဆုံ ရုပ်ရည်ဟာ မင်းအဖေ ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက အဖေထက် ပိုချော့တယ်ဟေ့၊ မင်းအဖေနဲ့မင်း စိတ်ဘာတ်ချင်း မတူပါဘေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြောက်၍

“ ခင်ဗျားက အဖေနဲ့ ခင်းနှီးလို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“ ခင်းနှီးတာပေါ့ကွာ။ မင်းအဖေနဲ့ငါဟာ အခင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းအဖေဟာ ငါ့ကိုပြင်ရင် လိမ်ပြာလွှဲမတတ် ထိတ်လန့်သွားမှာသေချာတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ အဖေဟာ သတ္တိရှိတယ်။ အဖေလိုက်တဲ့နေရာမှာ အခဲခဲနဲ့ပဲ အဖေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပြင်ရုံနဲ့ ထိတ်လန့်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ယုံတုန်း ”

ဟု ပြောလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်မော၍

“ မင်းအဖေဟာ ကျားရဲတစ်ရာကိုအဖေလိုက်ဖို့ ခဲခဲရင် ခဲခဲလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုမြင်ရင်တော့ ထိတ်လန့်မှာသေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့အပေါ်မှာ ငါအကြွေးတွေ ရစရာရှိတာကိုး ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကြောင့် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်

“ အကြွေးဟုတ်လား၊ ကျုပ်အဖေဟာ မုန်းစုဝဲကြီးလေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအများကြီးရှိတယ်။ ဒီနယ်မှာ အဖေ့လောက် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်စိမ်း ပေါ့တဲ့သူမရှိတူး ”

ဟု ပြောလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်မော၍

“ အား ဟား ဟား... မင်းအဖေ ချမ်းသာမုန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ ငါ့အကြွေးအပ်ဖို့ ကျန်သေးတာ သေချာတယ်။ ကဲ... မင်းကို ရှင်းပြရင် အချိန်ကုန်တယ်။ ငါ့ကို မင်းအဖေဆီကိုသာ ခေါ်သွားပေတော့ ဂူဝါလောင်းလေးရေ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလို့ကိုပြီး မခင်ရှိရာ ရွာလယ်ရှိ အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မရန်နော်၏ နောက်မှ လမ်းပြများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာလေ၏။

မခင် မုန်းစုဝဲကြီး၏ ရှည်လျားသောအိမ်ကြီးသည် ရွာတောင်ပိုင်း၌ ရှိပြီး အိမ်ရှေ့၌ မနောတိုင်များရှိသဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးအနေဖြင့် မသိနိုင်စရာ မရှိချေ။

မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် လမ်းပြများကို ဦးထောင်၍ ခေါ်လာခဲ့ရာ ကျောက်စိမ်းရောင် တရုတ်အမျိုးသမီးဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးကို အထူးအဆန်းအနေဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မရန်နော်ကို အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည့် သူမ၏ အိတ်ထဲရှိ ကျောက်စိမ်းပုလွေ တစ်ချောင်းကိုထုတ်ကာ လွှမ်း

မောပွယ် တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို မှုတ်လေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး၏ ပုလွေသံကြောင့် အိမ်ထဲတွင် ရွာသူရွာသားများနှင့် စည်းဝေးတိုင်ပင်နေသော မုန်းဥဝါကြီးသည် အိမ်ထဲမှ ကမန်းကတန်းထွက်လာလေ၏။

မုန်းဥဝါကြီးသည် ပုလွေမှုတ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်၍ လွန်စွာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားဟန်ဖြင့်

“ မိုးနတ်မယ်၊ မင်းငါ့ဆီကို ရောက်လာတယ်၊ မင်းခွဲငါ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး အောက်မေ့နေတာ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မုန်းဥဝါကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍

“ မုန်းဥဝါကြီးဖြစ်ပြီဆိုပြီး ရှင်ကတော့ အရာရာကို မေ့ထားလိုက်နိုင်ပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ မေ့လို့မရနိုင်သေးဘူး၊ ရှင်ဆီက အကြွေးပြန်လိုချင်လို့ ဝေးလံတဲ့အရပ်ကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်၏ဖခင်သည် ဖျက်နာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“ မိုးနတ်မယ်၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ တကယ်တော့အေးအေးလုံးဟာ ငါ့ရဲ့အမှားပါ၊ ဒီအမှားတွေအတွက် ငါ့တစ်သက်လုံး နောင်တရလို့ မဆုံးခဲ့ပါဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ ရှင် နောင်တရတာ သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ရဲ့ အပြစ်တွေကို ကျွန်မ မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်မဒီကိုလာခဲ့တာ ရှင်ဆီက အကြွေးပြန်လိုချင်လို့ပါ၊ ကဲညည်းညည်းကို ဒီအတိုင်းထားတော့မှာလား

အိမ်ထဲကို မခေါ်တော့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မုန်းဥဝါကြီးသည် အမျိုးသမီးကြီးကို အိမ်ထဲ အနောက်ပေါက်မှဝင်စေပြီး စဉ့်ခန်းထဲတွင် စည့်ခံလေ၏။

ကချင်တို့၏ ရိုးရာအယူအဆအရ စည့်ခန်းထဲတွင် ခေါင်ရည် အရက်နှင့် အခြားသော စားသောက်ပစ္စည်းများဖြင့် စည့်ခံရ၏။

စည့်သည်စားသောက်ရန် ထမင်းဟင်းများကို အိမ်သူအိမ်သားများ စားသောက်ပြီးသော အစားအစာများနှင့် မကျွေးပေးသတဲ့ စည့်သည်အတွက် သီးသန့်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် မရန်နော်တို့အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ လမ်းပြများသည် ခြံဝင်းထဲမှာပင် အပန်းဖြေနေကြ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ခေါင်ရည်ကို ကျည်တောက်ထဲမှ ငှဲ့သောက်ရင်း

“ ရှင်မိန်းမတွေ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မုန်းဥဝါကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါ့မှာ သေသွားတဲ့ မိန်းမကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမမှ မရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မုန်းဥဝါကြီးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ရှင်လို မုန်းဥဝါတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်တည်းယူတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်၏ဖခင်က အဝေးသိပ်ထွက်

ထွက်ကြည့်၍

“ ကျုပ်ဟာ မုန်းဥဝါတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ အမှန်တော့

အလေးအနက် ထားပါတယ်။ မိန်းမတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူတဲ့ မုန်းဥဝါထဲမှာ ကျွန်ုပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ မုန်းဥဝါနေရာကို ဆက်ခံဖို့ သားတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် မုန်းဥဝါကြီးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၍

“ကြားရတာ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထားလိုက်ပါတော့ ကျွန်ုပ် ဒီနေရာကို ရောက်လာတာ ရှင့်ဆီက အကြွေးလိုချင်လို့ပါ။”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။ မုန်းဥဝါကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“မိုးနတ်မယ်ကို ကျွန်ုပ်ပေးစရာရှိတဲ့အကြွေးကို ကျွန်ုပ်ဘယ်တော့မှ မပေးထားပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် အကြွေးပြန်ရဖို့ ကျွန်ုပ်ကို မိုးနတ်မယ် လာတွေ့မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့နယ်မြေကို ရောက်တုန်းအေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဦး။ အကြွေးကိစ္စကို နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။ မိုးနတ်မယ်အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် ကျွန်ုပ်တားဝန်ယူပါမယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ မုန်းဥဝါကြီးသည် မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးနေထိုင်ရန်အခန်းကို ပြသပေးလေ၏။

သူမအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် အစေအယံနှစ်ယောက်ကို လည်းအနီးတွင် စောင့်ကြည့်ရန် စေခိုင်းထားလေ၏။

မရန်နော်သည် မိမိတို့အိမ်သို့ ထူးဆန်းသော အမျိုးသမီးကြီး ရောက်လာခြင်းကို များစွာ စိတ်ဝင်စားနေလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ မုန်းဥဝါကြီးက ညစားစားရန် မရန်နော်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

မုန်းဥဝါကြီးသည် မရန်နော်အား မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“မိုးနတ်မယ်ဟာ အဖေ့ရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းပဲ ငါ့သား။ အဖေ့နဲ့ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်လောက်က ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ခင်မင်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ရှမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ ငါ့သား။”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးကို တုံ့ပြန်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ရှမ်းလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်နှင့် ကချင်ဘာသာကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက အသားခြောက်ဖုတ်ကို ဝါးလိုက်ရင်း

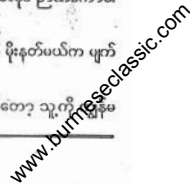
“ငါ့ကို ကချင်ဘာသာ တတ်ကျွမ်းတယ်ဆိုပြီး အံ့ဩသွားသလားကောင်လေး။ ငါက ကချင်ဘာသာတင်မကဘူး။ မြန်မာ၊ ရှမ်း၊ တရုတ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ တိဘက်ဘာသာတွေလဲ တတ်ကျွမ်းသေးတယ်။”

ဟု ဝံ့ကြားဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေရာ မုန်းဥဝါကြီးက ဝင်၍

“မိုးနတ်မယ်ဟာ ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ် ငါ့သား။ အဖေထက် အများကြီး ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ်။ တကယ်တော့ မိုးနတ်မယ်နဲ့ ငါ့သားဟာ အတော်တူတယ်။ ငါ့သားလဲ မိုးနတ်မယ်လိုပဲ ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ မုန်းဥဝါကြီး၏ မျက်နှာကို မိုးနတ်မယ်က မျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ရှင်သားက ရှင်နဲ့ မတူဘူးပေါ့။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကို မျှန်မ

တပည့်မွေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မုန်းဥဝါကြီးက ခေါင်းညိတ်၍
“ ကျုပ်သားဟာ မင်းနဲ့နေမယ်ဆိုရင် အများကြီးတိုးတက်မှာ
သေချာတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို မုန်းဥဝါသိပ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
သားက ဥဝါလုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး ဖြစ်နေတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ အမျိုးသမီးကြီးသည် မရန်နော်ကို အံ့ဩဟန်
ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟင်... မင်းက ဥဝါမဖြစ်ချင်ဘူးဟုတ်လား။ အတော်ဆန်းပါ
လား။ ကြားရတာ မယုံနိုင်စရာပဲဟေ့။ ရှင်းပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီးကို
ကြည့်၍

“ ဟုတ်တယ်အခေါ်။ ကျုပ်ဥဝါ မလုပ်ချင်ဘူး။ ဥဝါဘဝထက်
လွတ်လပ်တဲ့ဘဝကိုပဲ လိုချင်တယ်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကြီးကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး အနဲ့ သွားလာချင်တယ်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်က
လွတ်လပ်တဲ့လေကို ရှုချင်တယ်။ လူတွေအားလုံးနဲ့ ဟန်ဆောင်မှု မရှိဘဲ
ဆက်ဆံချင်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ လွတ်လပ်တဲ့ကမ္ဘာကြီးအဖြစ် ယုံ
ကြည်ချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးနတ်မယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးသည်
မရန်နော်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ ကြိုက်သွားပြီ။ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး မင်းအဖေဆီမှာတောင်
မရှိဘူးဟေ့။ မင်းအဖေက မုန်းဥဝါဆိုတဲ့ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အလုပ်
ကလေးကို မက်မောတွယ်တာပြီး သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို စတေးခဲ့တယ်။

နုလုံးသားကို မြှုပ်နှံခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် မုန်းဥဝါကြီး
၏ မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ ထားလိုက်ပါတော့ ဒီကိစ္စတွေကို မင်းနဲ့ငါ မငြင်းချင်ပါဘူး။
တစ်ချိန်ကျရင် ငါ့ကို မင်းနားလည်လာမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့
အကြွေးတွေကို ဆပ်ဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရွေး အသင့်ဖြစ်နေပါတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မုန်းဥဝါကြီး၏ စကားကြောင့် မိုးနတ်မယ်က
သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ရှင် ကတိတည်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အကြွေး
ကိစ္စအတွက် နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ လော
လောဆယ်တော့ ညဉ့်နက်နေပြီ။ ကျွန်မ အနားယူချင်ပြီ ”

ဟု ပြောဆို၍ စကားဝိုင်းကို အဆုံးသတ်လေ၏။

မရန်နော်သည် ထိုညက အိပ်စက်မပျော်နိုင်ဘဲ ထူးဆန်းသော
အမျိုးသမီးကြီးအကြောင်းနှင့် ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျောက်စိမ်းပုတီး
လေးအကြောင်းကို တွေးတောပြီး မနက်မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်
သွားလေ၏။

မရန်နော်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ချည်သော အသံများ ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ၏။

သူသည် လှဲနေရာမှထ၍ မျက်နှာပင် မသစ်နိုင်သေးဘဲ ထိမ်မိ၏ ဝါပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ငိုယိုနေသော ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ရွာသူရွာသားများကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူမ၏ယောက်ျားကို ကျား ကိုက်ခံရာဖြင့် မုဆိုးမဖြစ်နေသူဖြစ်၏။

သူမ၏ ယောက်ျားဘက်မှ သူမကို ယူနိုင်သော အမျိုးအစေ့ မရှိသဖြင့် လောလောဆယ် ယောက်ျားမရှိသူဖြစ်၏။

မရန်နော်သည် မုဆိုးမ ငိုယိုနေခြင်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် တံခါးဝ တွင်ရပ်၍ ကြည့်ရှုနေ၏။

သူ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ မုန်းဝူဝါကြီးရောက်မလာသဖြင့် ဖခင်၏ လက်မှဲ တစ်ဦးက မုဆိုးမ၏ အမှုကို စစ်ဆေးနေလေ၏။

မုဆိုးမက လွန်ခဲ့သောညက သူမ၏ အိမ်သို့ဝင်၍ ရွာသားတစ်ဦး က အဓမ္မပြုကျင့်သွားသည်ဟု တိုင်ကြား၏။

မရန်နော်သည် မုဆိုးမ၏ စကားကြောင့် သူမကို အဓမ္မပြုကျင့် သွားသူကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မုန်းဝူဝါကြီးရောက်လာသဖြင့် ဖခင်၏လက်မှဲက မုဆိုးမ၏ အမှုကို ပြောပြလေ၏။

မုန်းဝူဝါကြီးသည် မုဆိုးမ၏ တိုင်ကြားမှုကြောင့် မျက်နှာတင်းမာ သွားပြီး

“ ငါတို့ ရွာသားတွေ ဒီလောက်တောင် အကျင့်စားရိက္ခာ ညံ့ဖွင်း နေပြီလား။ နင့်ကို ဇနီးကားတဲ့ကောင် ဘယ်သူလဲပြောစမ်း။ ငါ ကောင်း ကောင်း အပြစ်ပေးမယ် ”

ဟု ဝေါသတကြီး ပေးပြန်လိုက်၏။ ထိုအခါ မုဆိုးမက ခေါင်းရုံ ၍ ရှိုက်ငိုနေရာမှ မရန်နော်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း

“ ညအမှောင်ထဲမှာ ကျွန်မကို မတရားပြုကျင့်သွားတဲ့အတွက် တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ငါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ခိုင်မာတဲ့ သက်သေကမ်း ခုတော့ ရှိပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် မုဆိုးမ၏ စကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီးက မျက်မှောင်ကြည်၍
“ ဘယ်လို ခိုင်မာတဲ့သက်သေလဲ၊ ငါ့ကို မြန်မြန်ပြောခမ်း ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးမက မရန်နော်သို့ တစ်ချက်
စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူမလက်ထဲရှိ အရာတစ်ခုကို ဖြုတ်လိုက်၏။

“ ကျွန်မရဲ့ သက်သေက ကျောက်စိမ်းပုတီးလေးပါ ”

မရန်နော်သည် မုဆိုးမလက်ထဲရှိ ငွေတစ်စိမ်းပုတီးကိုကြည့်၍
အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ ဟင်... ငါ့ရဲ့ ကျောက်စိမ်းပုတီးလေးပါလား ”

ဟု ရေရှုတ်လိုက်မိ၏။ မုန်းဂူဝါကြီးသည် ကျောက်စိမ်းပုတီးကို
ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟင်... ဒါဟာ မရန်နော်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းပုတီးပါလား မရန်
နော် ”

ဟု ရေရှုတ်ရင်း မရန်နော်ကို မိခင်ဆင်းတောက်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မုဆိုးမက ငိုရိုက်၍

“ ကျွန်မကို လူယုတ်မာက အပြုပြင်ကျင့်ပြီး အခန်းထဲမှာ သူ
ရဲ့ ကျောက်စိမ်းပုတီး ကျဘုန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီပုတီးဟာ မုန်းဂူဝါကြီးရဲ့
အမှတ်သားဖြစ်နေတော့ ကျွန်မ ယုံတောင်းမယ့်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ
လူယုတ်မာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပုတီးဆိုတာ သေချာပါသလား ”

ဟု ပြောဆိုပြီး မရန်နော်၏မျက်နှာကို ရွံရှာဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု
ကြလေ၏။

သူမ၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် ရွာသူရွာသားများလည်း မရန်နော်ကို
မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

မရန်နော်သည် ရွာသူရွာသားများ၏ မျက်လုံးများကြောင့်
အလွန် ရှက်ရွံ့သွားလေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီးသည် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“ ဟေ့ကောင် မင်း ယုတ်မာလှချည်လား၊ မင်းကိုယ်မင်း ငှုဝါ
သားဆိုတာ မေ့နေပြီလား၊ ငါတို့ အဖျိုးဂုဏ်ကို ပျက်အောင်လုပ်တဲ့
ကောင်၊ မင်းတို့ အရှင်မထားဘူး၊ သေပေတော့ ”

ဟု ကြီးဝါးတာ သူ၏ ဆောင်စားကိုထုတ်၍ မရန်နော်ကို ခုတ်
ပိုင်းရုန် ပြင်လိုက်၏။

မရန်နော်သည် ဖခင်၏ အထင်လွဲခြင်းခံရသဖြင့် အလွန်ထိတ်
လန့်သွားပြီး

“ အဖေ ကျွန်ုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိ
ဘူး မုဆိုးမကို ကျုပ် မစော်ကားဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုန်းဂူဝါကြီးက ဒေါသတကြီး
ဖြင့်

“ ဟေ့ကောင် မင်းမစော်ကားရင် ကျောက်စိမ်းပုတီးက ဘာဖြစ်
လို့ သူ့ဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာလဲ၊ ငါ့ကို လိမ်ညာတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်
သေပေတော့ ”

ဟု ကြီးဝါးကာ မရန်နော်ကို ဝေးဖြင့် ပိုင်းလိုက်၏။ မရန်နော်
သည် မိမိမှာ အပြစ်မရှိဘဲ အထင်လွဲခံနေရသဖြင့် ဖခင်၏ စားဖျက်ကို
ကမန်းတတန်း ရှောင်ရှားလေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီးသည် မရန်နော်က ရှောင်တိမ်းသဖြင့် ပိုမို ချေ
ဖြစ်လာပြီး ငြိမ်းဆန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်၏။

မရန်နော်သည် ဒေဝင်္ဂါ ဓားချက်ဈေးကို ရှောင်တိမ်းရင်း

“ ဘဝေ မှားနေပြီ၊ ကျုပ်မှာ အမြဲစိမ့်မိတဲ့ အမှတ်အမှတ်ကို ကျုပ် လုံးဝ မစော်ကားဘူး။ ညက တစ်ညလုံး အိမ်မှာရှိတယ် ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

သို့သော် မုန်းဒူဝဲကြီးသည် မရန်နော်ကို ဒေါသပူနီထနေသဖြင့် အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်

“ ရပ်လိုက်ခမ်း ”

ဟူသော အသံကြားရသဖြင့် မုန်းဒူဝဲကြီးသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်၍ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အိမ်ပေါက်ငတွင် ရပ်နေသော မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

သူမသည် လေ့ကားထမ်းများမှ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာပြီး မစင်ကိုကြည့်ကာ

“ ရှင်ဟာ မုန်းဒူဝဲခြစ်ပြီး ပြဿနာလုပ်ပုံဖြစ်လာရင် ဒီလိုနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းမလို့လား၊ ပြဿနာရဲ့ အရင်းအမြစ်ဆို ရှင်မဆုံးမတော့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုန်းဒူဝဲကြီးက စိတ်ကို ချင်တီးဟန်ဖြင့်

“ ဒီထက်ရှင်းတာ ဘာရှိဦးမလဲ၊ မုဆိုးမရဲ့ အိပ်ရာမှာ ဒီထောင်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းပုတီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီပုတီးဟာ ဒီမှာ ထာဝရသောကံတည်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မစ္စည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တာ လူ့ယုတ်မာဆိုတာ

သေချာတယ်၊ ကျုပ်သားဟာ ရွာသူတစ်ဦးကို စော်ကားတဲ့ လူ့ယုတ်မာ ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့သွေးဟာ အခုလို မောက်ပြန်နေရင် ကျုပ်ဟာ နယ်သူ နယ်သားတွေကို ဘယ်လိုလုပ် အုပ်ချုပ်ရမလဲ၊ ဒီကောင်ကို ဖေါ့ လက်ဆောင်လျော်ပေးရုံနဲ့ ကျုပ် မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ သူ့အသက်ကို အလျော်ပေးရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မုန်းဒူဝဲကြီး၏ စကားကြောင့် မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

“ ဒီမှာ ရှင် စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်စမ်း၊ ရှင်ကျွန်မကို ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေးကို ကျွန်မ အခုပဲ လိုချင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မုန်းဒူဝဲကြီးသည် မိုးနတ်မယ်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဟင်... မင်းရဲ့အကြွေးက ဒီအချိန်မှပဲ လိုချင်ရလားကွာ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ယူလို့ရတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မ အခုပဲလိုချင်တယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို ပေးခဲ့အကြွေးအတွက် အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်ဆို အခုတော့ ကတိမတည်တော့ဘူးလား ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မုန်းဒူဝဲကြီးသည် မတတ်သာတော့ဘဲ သူ၏ ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ထည့်၍

“ ကဲ... မင်းလိုချင်တဲ့ အကြွေးက ဘာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက မုန်းဒူဝဲကြီးကို

၅၄ မမင်းမြတ်သူရ

ဗူးစိုက်ကြည့်၍

“ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ အကြောင်းက ဂွဉ်သားကိုပဲ၊ ဂွဉ်သားကို ကျွန်မ နဲ့ ထည့်လိုက်ပါ သူ့ကို ကျွန်မရဲ့ ပညာတွေ သင်ပေးပြီး ဇောကကြီးထဲ ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် တစ်နေ့နေမှာ ဂွဉ်သားဟာ ထူးချွန်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်၏ စေားကြောင့် မုန်းစုဝါကြီးသာ ကမ မရန်နော်ပါ ဟံ့ဩသွားလေ၏။

သို့သော် မုန်းစုဝါကြီးက ဆင်းဒါယန်း၍

“ ဒီကောင်ကို ခပ်နဲ့ ထည့်လိုက်ဖို့ မပြန်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူဟာ ရွာသူတစ်ဦးကို အခြေပြု၊ ဇော်ကားတယ်။ ခူဝါတစ် ယောက်ရဲ့သားဟာ ဒီလို မယုတ်ဘဲဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် အခပ်၏ ခွဲချက်များကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ အဖေ၊ ကျုပ် လူယုတ်တာမယုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကပဲ ကျောက်စိမ်းပုတီးပျောက်သွားလို့ တောထဲမှာ ကျွန်လိုက်ရှာသေးတယ်။ မိန်းကလေးကို ဇော်ကားတဲ့ကောင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျောက်စိမ်းပုတီးကို ကောက်ရထားတဲ့ကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ သို့သော် မုန်းစုဝါကြီးက ယုံကြည်ဟန်မပြဘဲ

“ ဒီမှာ မင်းငါ့ကို လိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ တော့ကပ်စိမ်းပုတီး ပျောက်ရင် မင်းငါ့ကို ပြောပါလား။ ဒီပုတီးဟာ နတ်ဆရာရဲ့အစီအမံနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပုတီး။ ဖုယ်နွယ်ရတနာယုတ်ဘူး။ ဘာခဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို အခြေပံ ဝယ်ခတ်ရမယ်။ ခူဝါသားဖို့ အခြေမယူဘူးဆိုရင် ဒီနွယ်ရတနာလူတွေကို

ဒါဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဆက်အုပ်ချုပ်ရမလဲ ”

ဟုကြိုမိမောင့်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီး ကြီးက

“ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ပေးစေရာရှိတဲ့အကြောင်းကို ဂွဉ်ပေးဆပ်လို့ ရခါတယ်။ ဂွဉ်သားမှာ အမြဲစိတ်ကယ်လို့ ယူဆရင် တရားလိုမိန်းကလေး ကို မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးလျှော်ပေးလိုက်ပါ။ ဝေါ တွေ ရမယ်ဆိုရင် တရားလိုမိန်းကလေးက ကျေနပ်မှာပါ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်သည် မုဆိုးမအနီးသို့ လျှောက် သွားပြီး ကြင်နာစွာပြော၍

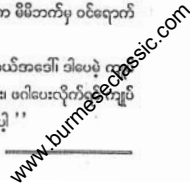
“ ဒီမှာမိန်းကလေး။ ဝေါအဖြစ် ကြုံတစ်ကောင်၊ မောင်းတစ်လုံး နဲ့ ရွှေငါးကျွန်သားရရင် ကျေနပ်မယ်ဟုတ်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးမသည် များပြားလှသော ဝေါ လက်ဆောင်များကြောင့် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ ကျေနပ်ပည့်အကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးက မုန်းစုဝါကြီးကို ကြည့်၍

“ တရားလို မိန်းကလေးက သဘောတူလက်ခံနေပြီ၊ ဂွဉ်ဘာမှ ငြင်းဆန်နေခဲ့တော့ ”

ထုဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က မိမိဘက်မှ ဝင်ရောက် ကူညီသော အမျိုးသမီးကြီးကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်ကိုကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အခေါ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မှာအမြဲစိတ်ကယ်တဲ့အတွက် ဝေါတွေပေးဖို့မလိုပါဘူး။ ဝေါပေးလိုက်ရင်ကျုပ် မှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သလိုဖြစ်မှာပေါ့ ”

စုံ မင်းမြတ်သူ

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ခေါင်းမဖာမိခဲ့ကောင်လေး၊ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါ ယုံတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတာ စာလိုပေးလော့ လိမ့်မယ်။ လောကလာဆယ်တော့ မဂ်ဇာတိအများကြီးပေးပြီး အန္တရာယ် က လွတ်ကင်းအောင် လုပ်လိုက်ပါ။ မင်းအဖေ့ ဒေသဒဏ်ဒေါက်ကွဲနေ ချိန်မှာ ဒီနည်းဟာ အတော်ပဲပဲ”

ဟုတိုးတိုးပြောဆိုရာ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကား ကို မဆန့်ကျင်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

မုဆိုးမကို စော်ကားသောကြောင့် မိမိအား ရွာသူရွာသားများ က အထင်သေးဟန်ဖြင့် ဦးစိမ်းနာကြည့်ရှုနေခြင်းကို လွန်စွာရုဏ်ရုံနေမိ ၏။ တစ်ရွာလုံး၏အပြင်တွင် မုန်းမူငါ၏သားဖြစ်လျက် မုဆိုးမကို စော် ကားမိခြင်းသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော် အမျိုးသမီးကြီးက မုန်းပူဝကြီးဘက်သို့ လှည့်၍

“ရှင် ကျွန်မ တောင်းဆိုတာကို လက်ခံမယ်မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မုန်းပူဝကြီးသည် အမျိုးသမီးကြီး၏စကားကို မလွန်ထန်နိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိုဘဲ၍

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကျင့်လက်ခံမယ်။ ခါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး မရန်နော်ကို ကျုပ်သားအပြစ် အသိအမှတ်မပြု တော့ဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်သည် မခင်စိစကားကြောင့် သူ၏ရင်ထဲတွင် နာကျင်

သွားလေ၏။

ထင်ရှားလုံးက မီးနီးကောင်တစ်ဦးအဖြစ် မြင်ယောင်ခြင်းထက် စခင်၏အထင်လွဲခြင်းက သူ၏ရင်ကို ပိုမိုနာကျင်စေသည်။ ထိုအခါ မိုး နတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မရန်နော်၏ပခုံးကိုပုတ်၍

“ဘာမှ မပူနွဲ့တောင်လေး။ တရားခံကို မကြာမီ ငါပတ်ထုတ် ပေးမယ်။ ကြော့ခင် မင်းအဖေ မင်းကိုသားအဖြစ်ပြန်ပြီး အသိအမှတ်ပြု မှာပါ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ရွာသူရွာသားများ၏ မျက် လုံးများကို ရင်မဆိုင်နိုင်တော့သဖြင့် ကိပ်ထဲသို့ အပြေးဝင်ခဲ့လေတော့၏။ သူ၏တံကြားမှာ ညှိုးနွမ်းသောအချိန်လို့ရောက်ပြီဟုထင်၏။

ဝေပန်စော၊ နှစ်ပတ်ပေးစားဖူး၊ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်း၊ လိပ်ဖြူ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မရန်နော်သည် မိမိ၏ဆုံးစဉ်းလှသော ကံကြမ္မာကြောင့် တစ်ည လုံးအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူ၏အခန်းသို့ ဧကောဏ်ရိမ်းခရာက ရှိလာပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မရန်နော်၊ ဝမ်းထင်တော့ မင်းကို တစ်စုံ တစ်ယောက်က လုပ်ကြံပြီးခဲ့တယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဗိုလ်ကြံမြှာက ဆိုးဝါးတော့လဲ ခံလိုက်ပေလို့ကွား၊ ဒါပေမဲ့ ဝါ ဟာ ရွာထဲမှာ ရန်သူမှ မရှိတာ၊ ဝါဟာ နေ့စဉ် ကိုယ်ခံပညာလော့ကျင့်

တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရန်သူရှိမှာလဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘောက်ရိမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်းမှာ ရန်သူတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ် လောက်ကပဲ အဲဒီကောင်ကို ထိုးကြိတ်ခဲ့သေးတယ်လေ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ဘောက်ရိမ်း၏စကားကြောင့် လယ်ပိုင်ရှင်သား ငလန်ဂန်း၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်က ငလန်ဂန်း ဧခွာနာလူကို ဧတရား ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်ခြင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ငလန်ဂန်းကိုပြောတာလား၊ ဒီကောင်ကို ဝါမတရား ထိုးကြိတ် တာမှမထုတ်တာ၊ ဧခွာနာလူကို အဓမ္မပြုကျင့်လို့ ဝါဝင်ကယ်လိုက်တာ ပဲ၊ ဒါကို ဒီကောင်က ရန်ငြိုးပွဲမှာလား”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ဘောက်ရိမ်းက သက်ပြင်းချ၍

“ရန်ငြိုးပွဲမီးတောက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မပေါ့ဆသင့်ဘူးကွ၊ ဝါတထင်တော့ လယ်ပိုင်ရှင်သား ငလန်ဂန်းဟာ မင်းရဲ့ကျောက်စိမ်းပုတီး ကို မမျှော်လင့်ဘဲရပြီး အကောက်ကြံလိုက်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုတီးတိုးပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏စကားကို ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသော မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အဖျိုးလမ်း ကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ရွာထဲသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် ညနေစောင်းသည်အထိ အိပ်ထဲတွင် တစ်ည တည်း ထိုင်နေမိ၏။

သူ၏အဖေအဖိုးများသည် မရန်နော် စားသောက်ရန်အတွက်

ထိတ်ကင်တစ်ချောင်းကို လာပို့ပေးလေ၏။

သူ၏ကိုယ်ခံပညာ သင်ကြားပေးသော ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးနှင့် ကျောင်းဆရာ ဦးဘိုးတူတို့ရောက်ရှိလာပြီး တစ်နေ့ကုန် နှစ်သိမ့်နေလေ၏။ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက မရန်နော်၏ အကျင့်စာရိတ္တကို မျှကြည့်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျောင်းဆရာဦးဘိုးတူက

“ မိန်းမတွေရဲ့မာယာကို မင်းနားလည်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါတောင် မိန်းမမာယာ သဲကိုးခြာထဲက သဲတစ်ပွင့်လောက်ပဲရှိသေးတယ်ကွဲ့၊ တကယ်တော့ မိန်းမဖျက်ရင် ပြည်တောင်ပျက်နိုင်လောက်တယ်ကွဲ့ ”

ဟုမိန်းမများကို မုန်းတီးသောစကားကိုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်သည် ၎င်းတို့၏စကားကို အောင်အံ့သည်းခံ၍နေရလေ၏။ မိမိဘဝ၏ အနာဂတ်အရေးများကို တွေးတော၍ ရင်ထဲတွင် လေးလံနေမိ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် အခင်နှင့်မည်သို့ ပတ်သက်သည်မသိ၊ ဒေါသမီးတောက်လောက်နေသော အခင်ထံမှ မိမိအား သူမ ရရှိရန်ကြိုးစားခြင်းမရှိတောင်းယူခဲ့၏။

အခင်သည် မုန်းဒူဝါတစ်ဦးအဖြစ်သြဇာအာဏာ ထက်မြက်သူ ဖြစ်သော်လည်း မိုးနတ်မယ်ကို ငြင်းဆန်နိုင်ပုံမရချေ။ မိုးနတ်မယ်ဟူသော အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အခင်မုန်းဒူဝါကြီးသည် မည်သို့ပတ်သက်သည်မသိ။

မရန်နော်သည် အိမ်ထဲတွင်တစ်ကိုယ်တည်းအတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ် အခန်းထဲသို့ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး ဝင်ရောက်လာ၏။

သူမက မရန်နော်ကိုကြည့်၍

“ မရန်နော် မနက်မြန် ငါတို့ခရီးထွက်မယ်၊ အသင့်ပြင်ထားပါ။

တကယ်တော့ ငါနဲ့ခရီးထွက်တာ မင်းအတွက်စွန့်စားခန်းတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရမှာအသေအချာပါ။ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ် စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေကို နှစ်သက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာက ထွက်ခွာသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးက မုဒိန်းကောင်လို မြင်နေမှာစိတ် မချမ်းသာဘူး၊ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း တစ်ရွာလုံးသိစေချင်တယ်၊ ဒါမှလဲ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ခရီးထွက်နိုင်မှာပေါ့။ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်၏စကားကြောင့် မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက

“ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ကိုယ်ကိုယ့်ကိုယ်အမြဲတမ်း ပြုစင်ချင်တာ ချိုးကျူးစရာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုလူမှ တစ်သက်လုံး အမြဲ မပြုစင်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါနဲ့လိုက်ပြီး သုံးရက်အတွင်း ယုတ်မာတဲ့ မုဒိန်းတရားခံကို တစ်ရွာလုံးသိစေရမယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ဖျက်နှာကို အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

မရန်နော်က

“ အပေါ်တကယ်ပြောတာလား၊ တရားခံကို အပေါ်ဘယ်လို လုပ်သိနိုင်မှာလဲ။ ”

ဟုမယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မေးပြန်းလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက

“ ငါဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ ပြောဘူး၊ တရားခံကို မိမိ

နေတာကြာပြီ၊ ဝါကြောင့် မင်း၊ ငါ့လိုက်ပြီမင်းနဲ့အတူတူနဲ့ တာရားခံကို မရရအောင် ခေတ်ထုတ်ပေးမှာပါ။”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းညိုတိုက်

“ ကောင်းပြီ၊ အဖေကြီးက တာရားခံကို ခိုလှုံမိနေလို့လား။ ”

ဟုမေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါ့မသင်္ကာဖြစ်နေတာရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမိန်းမချောကြီးက သုံးရက်အတွင်း တာရားခံကို ခေတ်ထုတ်ပေးမယ်၊ မင်းစိတ်ချပြီးသာ ထွက်ခဲ့တော့ ”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ ပိုင်နိုင်သော အမူအရာကြောင့် မုဆိုးမှုတရားခံနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အေးသွားသယောင်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏အနောက်သို့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

အခါ မုန်းစူးကြီးက လူယုတ်မာတစ်ဦးဟာဖြစ် သူ့ကိုထပ်ပြင်နေသရွေ့ ရွာတွင် မနေချင်တော့အောင် ထို့ကြောင့် ခရီးထွက်ရန် အတုတ်အဖိုးများ ပြင်ဆင်နေ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးနောက်သို့ လိုက်လျှင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အတွေ့အကြုံမျိုးဆုံ ရရှိမှာသေချာ၏။

မရန်နော်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စောစောထ၍ အထိဖြစ်သူ မုန်းစူးကြီး၏ အခန်းသို့သွားလေ၏။ သူသည် အဝင်ရေတွင်ထိုင်ရင်း

“ အဖေ ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်တော် အဖေခွဲလိုက်သွားမယ်၊ မုဆိုးမ ကို ကျွန်တော် လုံးဝမခေတ်ကားပါဘူး၊ အဖေကြီးကတော့ အခြစ်ခန့်ပေါ်စေရ မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုအာမခံထားပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မုန်းစူးကြီးသည် မရန်နော်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ မင်းမှာ အခြစ်ခန့်တော့ဆိုတာ သေသေချာချာသိရင်တော့ မင်းကိုပါ ခွင့်လွှတ်မိတယ်၊ အခြစ်ခန့်ကြောင်း ခိုင်မာတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ကို သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ မိတ်ဆွေ ခိုးနတ်မယ်နဲ့ မင်းလိုက်သွားရင် အတွေ့အကြုံတွေ အားကြီး ရမှာပါ၊ မင်းအတွက် အရှုံးမရှိနိုင်ပါဘူး ”

www.burmeseclassic.com

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်က မုန့်ထုတ်ကြီးကို ခွဲခွာရတော့မည် ဖြစ်၍ ရောက်ဆုံးရှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး

“ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ အခုကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ”

ဟုမှာကြားလိုက်လေ၏။ မုန့်ထုတ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဟာ မင်းရဲ့ပထမဦးဆုံး ခရီးရှည်ကြီးပဲ။ ငါ့ဝယ်ငယ်တာက ချစ် ပြည်နယ်ကနေ ဆေးလင်ခေါင်လိုတဲ့အရပ်တွေကို ရောက်ဖူးတယ်။ ဘဲဒီဒေသတွေမှာ ငါ့ဘီပြည်နယ်နဲ့မတူညီတဲ့အားတောတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါတွေကို မင်းလေ့လာနိုင်ရင် မင်းအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရမယ်။ ခရီးထွက်တဲ့သူဟာ မျှော်စီနဲ့နားကို အစွမ်းကုန် စွမ်းထားသင့်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ မိုးနုတ်မယ်ဟာ အလွန်ထူးခြားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ သူနဲ့နေရင် ပညာရှိနဲ့ရတတ်တယ်။ အဲဒီပညာတွေကို မင်းသင်ယူတတ်ဖို့ပဲလိုတယ် ”

ဟုပြောကာ မရန်နော်အတွက် သူ့ဖါဆောင်ခေးကို လက်ဆောင်အဖြစ် မိုးပြင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်အမျိုးသမီးကြီးရောက်လာပြီး

“ လမ်းပြတွေ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဝဲတို့ခရီးထွက်ကြမယ် ”

ဟုလော့ဆော်လိုက်ပြီး မုန့်ထုတ်ကြီးအား ခရီးထွက်မည့် အကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေလေ၏။ မုန့်ထုတ်ကြီးလည်း ငြိမ့်တမ်းမည် ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ မုန့်ထုတ်သူကလဲကို မင်းရှားမေးမယ်ဆိုလို့ စိတ်အားတွေ တက်ကြွမိတယ်။ ဝဲပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ အကြောင်းမထူးသေးဘူးနော် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မိုးနုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ စိတ်မပူပါနဲ့။ ရှင်သားတရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သေသေချာချာသိတယ်။ ကျွန်တို့ ဗတမဦးဆုံး ညစာစားပွဲလုပ်တဲ့ညက သူ့ရဲ့လည်ပင်းမှာ မုန့်ထုတ်မာထိမ်းအမှတ် ကျောက်စိမ်းပုတီးမရှိတာ ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။ တကယ်တော့ မရန်နော်ရဲ့ ကျောက်စိမ်းပုတီးဟာ မုန့်ထုတ်မဖြစ်မိကတည်းက ပျောက်ဆုံးနေတာပါ ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။

မုန့်ထုတ်ကြီးသည် အမျိုးသမီးကြီး၏ကောင်းကြောင့် မျက်နှာဝင်းလတ်သွားပြီး

“ ဟင်... ဒါဆို ကျုပ်သားမှာ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့ ”

ဟုအေးမြနူးလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ အပြစ်မရှိတော့ သေချာပါတယ် ”

ဟုပြောရင်း သူ့လက်ထဲရှိ ဆေးယေလ်သော ယွန်းသေတ္တာလေးကို မုန့်ထုတ်ကြီးလက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်

“ ဒီသေတ္တာဆဲမှာ မုန့်ထုတ်သူကခံဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ နေ့စားတယ်။ ရှင်ကိုယ်တို့သိမ်းဆေးလိုက်ရင် အမှုမုန့်ပေါ်မှာပါ။ ကဲ ... ကျွန်မတို့သွားတော့မယ် ”

ဟုဆိုကာ မရန်နော်ကိုခေါ်၍ ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ငြိမ်းပါးဝသို့ရောက်သောအခါ မရန်နော်၏ဆရာ ဦးဘိုးတူနှင့် ရှမ်းသိင်္ဂီဆရာကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ ၎င်းတို့သည် မရန်နော်ကို စိတ်ပကောင်းစွာ ဖြင့်ကြည့်၍ ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးက လမ်းခရီးတွင် လိမ္မာသီးနှပ်စွာနေထိုင်ရန် ညွှန်ကြား၏။ ဆရာဦးဘိုးသူက ချောမောလှပသော မိန်းမများကိုရှောင် ခွာရန် မှာကြားလေ၏။

မရန်နော်သည် ၎င်းတို့၏ကောင်းမှုကားထောင်မိမည် အကြောင်း ကတိပြုလေ၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြီးအနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

မရန်နော်တို့ ထွက်ခွာရာလမ်း၌ တစ်ရွာလုံးရှိ လူများအားလုံး ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မရန်နော်သည် မိမိအား ခုတ်ကောက်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်မြင်ယူဆ နေသူများ၏အရှေ့တွင် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ခရီးဆက်နေလေ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မြောက်ရူးရှူးသို့ ခရီး ဆက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ၎င်းတို့သည် လမ်းပြများ၏ ဦးဆောင်မှု အောက်၌ ခရီးဆက်ကြလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးက စွာတစ်ရွာ၌ ညအိပ် ရန်ပြောဆိုလေ၏။

ယုံရွာရှိ အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးသည် မရန်နော်ကို မြင်သော်အခါ ကောင်းမွန်စွာ စည့်ခံလေ၏။ ရွာသူကြီးက ကြိုဆို၍

“မရန်နော်ကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ အေးချမ်းသာယာ စွာ တည်းခိုနိုင်ပါတယ်။ မုန်းနှုတ်ကြီး ကျန်းမာရေးကောင်းတယ် မဟုတ် လား။”

ဟုမေးပြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍ “အဖေ နေကောင်းပါတယ်။ ရွာမှာ တည်းခိုခွင့်မေးတဲ့အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးသည် မရန် နော်တို့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုယူဆောင်လာလေ၏။

ထိုရွာရှိ အင်္ဂါဝါရွာသူကြီး၌ သားယောက်ျားလေး များစွာရှိလေ ရာ ၎င်းတို့သည် မုဆိုးအတတ်တွင် တစ်စက်ကမ်းတတ်သည်ဟု ကျော် ကြားသော မရန်နော်ကို အထင်ကြီးဟန်ဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြ လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် အင်္ဂါဝါရွာသူကြီး၏ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် သူ့ဘေး မုဆိုးကျော်တစ်ဦးအနေဖြင့် အထင် တကြီး ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းနေသော အင်္ဂါဝါ၏သားများကိုမေ့စွန်းများ ဖြေ ဆို၍ မဆုံးရှိုင်းအောင်ရှိသဖြင့် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

သူသည် ရွာသူကြီး၏ခြံဝင်းအနောက်သို့ လျှောက်သွားသော အခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ် တွင် ပတ်လက်လှန်၍ လှဲအိပ်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး အိပ်ပျော်နေသလောဟု ကြည့် ရှုလေရာ အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့်မတူဘဲ ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို လေ့ကျင့်နေသည် နှင့်တူသဖြင့် ကြည့်ရှုနေမိ၏။

မိုးနတ်မယ်သည် အတန်ကြာသောအခါ လှဲအိပ်နေရာမှ ထထိုင် လိုက်ပြီး

“ဒီနေ့ တစ်နေ့ကျန် ခရီးထွက်လာရလို့ ပင်ပန်းနေနေ ဖြေ ညွှောက်အောင် အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေတာ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘာပဲလေ့ ကျင့်ခန်းတွေက အကျိုးရှိလို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းက အကျိုးရှိတာပေါ့။ လူ့ဟာ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှကို တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ငြိုက်ငြိုက် အိပ်လိုက်လျှော့ပျောက်သွားတယ်။ ငါ့အဖေက အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်း တွေကိုစနစ်တကျလုပ်တာတိုင်ရင် ငါ့မိခင်နဲ့ ဆယ်မိနစ်နဲ့ ပင်ပန်းသမျှတွေ ပြေပျောက်သွားတယ်။ အကြောလျော့လှေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျန်းမာရေးမဟုတ်ဘဲ အလွန်အသောက်အကျင့်ပြုတယ်။ မင်းကို နောက် တော့မှ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ အကြောတွေအလျော့နည်းကို စနစ်တကျ သင် ပြပေးမယ်။ တကယ်တင်အမျိုးမျိုးကို သင်ယူနေတဲ့သူတွေဟာ အကြော လျော့လှေ့ကျင့်ခန်းတွေကို လုပ်ကိုင်းပေးရမယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က မိုးနတ်မယ်၏စကားများ ကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းအကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်းလောက် ပြောပြပါလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိုးနတ်မယ်က သက်ပြင်းချ၍

“မင်းစိတ်ဝင်စားရင်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့။ အကြောလျော့လှေ့ ကျင့်ခန်းကို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားတဲ့သူဟာ စိတ်စွမ်းအားတွေ

မြင့်တက်လာမယ်။ ငါ့ရဲ့အကြောလျော့နည်းကတော့ အလွန်မြင့်မားတဲ့ ချောက်ကမ်းပေးကြီးပေါက်နေ လွင့်စင်ကျသွားတယ်လို့ ပထမဦးဆုံး ခံစားရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ မိမိရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ချောက်ကမ်းပါး ကြီးအောက်ကို ကျပြီး ခြေလက်တွေ ကျိုးကျေကျန်ပြီလို့ ခံစားရမယ်”

ဟုရှင်းလင်းပြလေရာ မရန်နော်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ လွင့်စင်ကျ ပြီး အရိုးတွေကျိုးကျေသလို ခံစားပြီး တယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ”

ထုပြောလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက

“အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရဲ့စိတ်တွေကို လွတ်မြောက်အောင်လုပ် ထားရမယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘာအတွေးကိုမှ ချွန်မထားရဘူး။ ဒါဆိုရင် မင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တင်းမာမှုတွေ မရှိလောက်အောင် ပျော့ပျောင်းသွား လိမ့်မယ်။ လူ့ဟာ တစ်နေ့ကုန်လှုပ်ရှားသွားလာပြီး မွန်းကျတဲ့ အတွေး တွေကြောင့် အကြောတွေတင်းမာနေတယ်။ အဲဒီတင်းမာမှုတွေကြောင့် ကိုယ်စိတ်ငြိမ်ချမ်းမှုမရှိဘူး။ ရုပ်ခွဲစိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် ကြိုးစားလိုက် ရင် ဘဝမှာ တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုတွေ အများကြီးဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ရုပ် ခွဲစိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းမှုရှိအောင် ကြိုးစားလိုက်ရင် ရရှိခဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ပြောလို့အောင်မကုန်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီးထံမှ အကြော လျော့လှေ့ကျင့်ခန်းကို တတ်မြောက်အောင် သင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

မိုးနတ်မယ်က မရန်နော်၏အမူအရာကိုကြည့်၍

“စိတ်နှလုံးပတ်သက်တဲ့လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို စိတ်ဝင်စားရင် မင်း

ကို အများကြီးသင်ပေးရာရှိတယ်။ ကြီးစားပြီးတော့ သင်ယူဖို့သာပြင်ပေတော့”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် မရန်နော်သည် မုစိန်ဖျံ ဓာရားနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို မေးမြန်းရာ သူမက

“ မင်းအဖေကို ငါ ပေးခဲ့တဲ့ သွန်းဆေးဣာထဲမှာ ဓာရားခံကို ဖော်ထုတ်ထားတယ်။ တကယ်တော့ ဓာရားခံဟာ မင်းနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စဉ်ကဲ့ ငလန်ဂန်းပဲ။ သူဟာ မင်းရဲ့ကျောက်စိမ်းပုတီးကို တောသိမှာကောက်ရပြီး မင်းကိုအကောဏ်ကြိုလိုက်တာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့နည်းဗျာန်နဲ့ စုံစမ်းပြီးပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် ယုတ်မာသော ငလန်ဂန်းကြောင့် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းရန်ကို တွေး၍ ငလန်ဂန်းဟား မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလေ၏။

မရန်နော်ဆိုသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဓရီးဆက်ကြရန်ပြင်လေ၏။ အင်္ဂါနေ့သုက္ကဋ်သည် မရန်နော်တို့ စားသောက်ရန် အထုပ်အဦးများ ကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွာသူကြီး၏အိမ်သို့ သန်မာတွားကြိုင်းသော လူတစ်ဦးရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသူသည် ဂှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထားကာ ကိုယ်ဆွှာအပေါ်ပိုင်းကို လောကျင်းထားပြီး ဂှည်လျားသောဆံပင်များသည် ပင်းပေါ်သို့ကျနေ၏။

မရန်နော်သည် လူသန်ကြီးကိုကြည့်နေစဉ် လူသန်ကြီးက မရန်နော်ကို မျက်မှောက်ကြည့်ကြည့်၍

“ မုဆိုးကျော် မရန်နော်ဆိုတာ မင်းလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က လူသန်ကြီးကိုခေါ်ညီတံ၍
“ ဟုတ်တယ်။ မရန်နော်ဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ခင်ဗျားက ဘာပြန်လို့
မေးတာလဲ ”

ဟုပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။

လူသန်ကြီးက မရန်နော်၏ကောင်းကြောင့် မျက်နှာ့ဖွဲ့၍

“ ခြား... မုဆိုးတော် မရန်နော် ဆိုပြီး ဝေဖန်ကြားနေလိုက်
တာ တကယ်ကြည့်တော့ နို့နို့မဝင်သေးတဲ့ကောင်လေးပါလား။ မင်း
အသက်အရွယ်နဲ့ မုဆိုးကျော်ဖြစ်နိုင်ခဲ့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က လူသန်ကြီး၏ မကျေနပ်သော
အမူအရာကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် ငယ်စဉ်ကတည်းက လူကြီးတွေနဲ့တော့လိုက်ထွက်လေ့
ရှိတယ်။ မုဆိုးအတတ်ကို ဝါသနာထုံလွန်းတော့ ငြီးစားပမ်းစားသင်ယူ
ခဲ့တယ်။ တောထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နှစ်နဲ့ချီပြီး လှည့်လည်နေခဲ့တယ်။
ကျုပ်ဟာ သားကောင်ငယ်တွေကိုပစ်ခတ် သားကောင်ကြီးတွေကိုပစ်
လေ့ရှိတယ်။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ သားကောင်ကြီးတွေပစ်တိုင်း ဦးချိုတွေ
ကို တိမ်မှာချိတ်ထားရရင် ဆေးသုံးရာလောက်ရှိတဲ့အိမ်ကြီးမှာတောင်
ချိတ် ခရာနေရာမရှိဘူး ”

ဟုပြောလေရာ လူသန်ကြီးက ခေါင်းဆယ်ပမ်း၍

“ ခါကတော့ မုန်းချင်ကြီးရဲ့သားဖို့လူတွေက ချွဲကားပြောတာ
လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ မင်းမှာ အခုညီအချင်းရှိရင် ခါတကယ်ယုံအောင်
နည်းနည်း ပါးပါးပြပါလား။ ခဲနဲ့ လက်တွေ့စမ်းသပ်ပြီးရင်တော့ မင်းမှာ
အခုညီအချင်း ရှိမရှိ ပေါ်လွင်ပါပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အကီဝါရွာသူကြီးကမင်၍

“ ဝိမှာ ထိုက်ဖို့ ပည့်သည်ကိုဘာဖြစ်လို့ တိုရဲ့ရန်သူလုပ်နေရ
တာလဲ။ သူဟာ မုန်းချင်ကြီးရဲ့သားဆိုတာ သတိရပါဦး ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူသန်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ တူပဲ ကချင်မဟုတ်ဘူး။ ရှမ်းပြည်နယ်ကလာတဲ့ ရှမ်းမုဆိုး
စစ်ခစ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဂူထဲတွေဘာတွေ အနေမခိုက်ဘူး နောက်ပြီး ကျုပ်
က ဒီကောင်လေးကို ရန်စတာမဟုတ်ဘူး။ မုဆိုးအချင်းချင်း ပညာ
မလှယ်ရင်လို့ ကမ်းလှမ်းတာဖြစ်တယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးက ဝင်၍

“ ပညာမလှယ်ရင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်။ ဘယ်လိုမလှယ်
ချင်လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

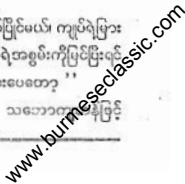
ထိုအခါ လူသန်ကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ သူနဲ့ကျွန် ပြားပစ်ပြိုင်မယ်။ ဝားပစ်ပြိုင်မယ်။ ဒီလိုပြိုင်ပြီး မကျေ
နပ်ရင် လက်ပုံးရည်ချင်းပြိုင်ကြမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် ရှမ်းမုဆိုးကြီး၏ ပညာစမ်းရန်
မိတ်အားထက်သန်ပုံကို မငြင်းဆန်တော့ဘဲ

“ ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ပြားပစ်ပြိုင်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ပြား
ရွမ်းကို ခင်ဗျားမြင်အောင် အရင်ပြမယ်။ ကျုပ်ရဲ့အရွမ်းကိုပြင်ပြီးရင်
ခင်ဗျားဘာသာ ဆက်ပြိုင်သင့် မပြိုင်သင့်စဉ်းစားပေတော့ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ရှမ်းမုဆိုးကြီးသည် သဘောကျနေပြန်

တဟားဟားရယ်မောပြီး

“ဟားဟားဟား ကြိုက်သွားပြီဟေ့၊ ငါဟာ တိုပြည်နယ်မှာ တော့ အတော်ဆုံးပုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ပြည်နယ်ဘက် လာပြီး အတော်ဆုံးပုဆိုးကို ရှာနေတာကွ။ ကဲ ... မင်းခဲမြားစွမ်းကို ပြစမ်းကွာ၊ ကြည့်ချင်လှပြီ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ရှမ်းပုဆိုးကြီး၏ စိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်ပြီး သူ၏မြားကျည်ထောက်မှ မြားတစ်စင်းကိုဆွဲယူ၍ လေး ညှို့တွင်တပ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ကောင်းကင်ပြင်ကို မရန်နော်ချိန်ရွယ်လိုက်ရာ ရှမ်းပုဆိုး ကြီးကရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... မမြပြင်က ပစ်မှတ်ကို မပစ်ဘဲ ကောင်းကင် ကို ပစ်မလို့လား”

ဟုလှောင်ပြောင်လေ၏။

မရန်နော်သည် ရှမ်းပုဆိုးကြီး၏လှောင်ပြောင်မှုကို အလေးဂဂ ပြု၍ ကောင်းကင်သို့ မြားတစ်စင်းပစ်၍ နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းဖြင့် ထပ်မံပစ်လိုက်ရာ ပထမမြားသည် ဒုတိယမြားကိုထိမှန်၍ မြားနှစ်စင်း သည် အဝေးဆီသို့ လွင့်စင်ထွက်သွားလေ၏။

မရန်နော်သည် လူထူးလူဆန်းပုဆိုးကြီးကဲ့သို့ မြားစွမ်းပြနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။

ရှမ်းပုဆိုးကြီးသည် မရန်နော်၏မြားစွမ်းကို တအံ့တကြဲကြည့်ရှု၍

“ဟင်... ကောင်းကင်ကမြားကို နောက်ထပ်မြားတစ်စင်းနဲ့ ထိမှန် အောင်ပစ်နိုင်တယ်၊ ဟုတ်ပါ့မလား”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က ရှမ်းပုဆိုးကြီးကို မခိုးမခန့်ကြည့်၍

“ဟဲဟဲ... ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးသွားတယ်ထင်လို့လား၊ နောက်ထပ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဟုပြောဆိုကာ ပထမတစ်ကြိမ်ကဲ့သို့ မြားနှစ်စင်းကို ထိမှန်အောင် ပစ်ခတ်ပြလိုက်ရာ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသူပေါင်းသည် ခိုးမွမ်းကြလေ၏။

ရှမ်းပုဆိုးကြီးသည် မရန်နော်၏မြားစွမ်းကို မြင်တွေ့သွားပြီး နောက် ခေါင်းခါယမ်း၍

“အသက်အရွယ်ငယ်လို့ အစွမ်းမရှိဘူးလို့ အထင်သေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တကယ်တော့ပောင်ရင်ဟာ ကျုပ်ထက် မြားပစ်အတတ်မှာ အံ့ပြတ်အသတ်သာလွန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် မားပစ်အတတ်နဲ့ လက်ဝှမ်း ရည်ကို ဆက်မပြိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်အရုံးပေးလိုက်ပါပြီ”

ဟုပြောဆိုလိုက်ပြီး ဂူဝါ၏ခြင်ငယ်မှာပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ တော့၏။

ထိုအခါမှပင် မရန်နော်နှင့် မိုးနတ်မယ်သည် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှု၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခိုးမွမ်းနေသော လူများကြားမှထွက်ခွဲလေတော့ ၏။

ရွာပြင်သို့ရောက်သောအခါ မိုးနတ်မယ်က မရန်နော်ကိုကြည့်၍

“မင်းကို မြားပစ်စွမ်းရည် ဒီလောက်ကောင်းမယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ ဘူး၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ငါ့ဗဟိုသက်တဲ့ လူနှစ်ယောက်လုံး မြားပစ် ဝိဇ္ဇာတွေဖြစ်နေတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ကား

၉၆ မင်းပြတ်သူရ

ကြောင့် ထိုသို့သွားကြား

“ဟင်... ခေါ်လေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူ့စစ်ယောက်လေး မြားပစ်ဝိဇ္ဇာတွေဖြစ်နေတယ်ဟုတ်လား။ နောက်တစ်ဆယ့်နှစ်က ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခိုင်းနတ်ဖယ်ဆိုသောသူ့အဖိုးသမီးကြီးက

“သူလဲ မင်းလို ကောင်းကင်းက မြားတစ်ခင်းကို နောက်ထပ် မြားတစ်ခင်းနဲ့ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

မရန်နော်သည် မိုးနတ်ဖယ်၏ခကားကြောင့် ၎င်းအား ပြာပစ် နည်းသင်ပြပေးသော မြားဝိဇ္ဇာလူထူးလူဆန်ကြီးကို မြင်လောက်လားပြီ မရန်နော်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“သူဟာ ဇွန်ပျံစီတဲ့ အတတ်ကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ မြားဝိဇ္ဇာ လူကြီး မဟုတ်လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်ဖယ်က ခေါင်းညိုက်၍

“ငါထင်တဲ့အတိုင်း မင်းနဲ့သူ တွေ့ဆုံပြီးပြန်တူတယ်။ ငါ့ဆိုရင် ကောင်းကင်ကမြားကို ထိမှန်အောင်ပစ်နိုင်တဲ့အတတ်ကို သူသင်ပေး ခဲ့တာဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းညိုက်၍

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလူတွေလူဆန်ကြီးက မြားပစ်အတတ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုသင်ပြပေးခဲ့တယ်။ သူ့နဲ့နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မဆုံဖြစ်တာကြားပြီး အပေါ်နဲ့ မြားဝိဇ္ဇာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်၏အမေးကြောင့် မိုးနတ်ဖယ်ဆို

သောအဖိုးသမီးကြီးက

“ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းကိုပြောပြဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။ မြားဝိဇ္ဇာအကြောင်းတို့ပြောပြရင် ငါနဲ့မင်းအဖေ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ် ဆိုတာ အရင်ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်”

ထုပြောရင်း ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာခိုဆွဲ၍ တက်လိုက်၏။

မရန်နော်သည် မိုးနတ်ဖယ်၏ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပေါ့ပါး သော ကိုယ်ထန်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဤအပျိုသမီးကြီးသည် ကိုယ်ခံပညာတစ်ရပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်မည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

အပျိုသမီးကြီးက ကျောက်ဗျာပေါ်တွင် ရေခွေးကရားနှင့် တစ်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ မရန်နော် စားရန် စားရန်မုန့်များကိုကျွေးလေ၏။

“ငါ့အဖေဟာ ဂျမ်းပြည်နယ် ကွတ်ခိုင်နားက ရွာလေးတစ်ရွာ မှာနေတဲ့ အလွန်ထူးချွန်တဲ့ ဂျမ်းတရုတ်သိုင်းစရာကြီးပဲ။ အဖေဟာ ဂျမ်း တရုတ်သိုင်းတင်မကတော့။ ဂျမ်းကြီးသိုင်း ဗန်တို ဗန်ဂျည်၊ သိုင်းပြောင်းပြန် စတဲ့ သိုင်းပညာအပျိုးစုံကို ကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက်ဂျမ်းပြည်နယ်ဘက်မှာ တွေ့ကြားတယ်။ အဖေဟာ ဆဋ္ဌဂိုဏ်း နန်းတွင်းမှာ သိုင်းပညာသင်တဲ့ စရာကြီးအဖြစ် နေထိုင်နိုင်ပေမဲ့ တောရွာမှာပဲ နေထိုင်ခဲ့တယ်။ အဖေဆီ မှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က သိုင်းပညာလာသင်တဲ့ တပည့်တွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့နေတဲ့ခြံအပြင် တပည့်တွေ နေထိုင်ဖို့ ခြံကြီးတစ်ခြံအသင့် ထားရတယ်။ မင်းအဖေဟာ အဖေဆီမှာ သိုင်းပညာလာသင်တဲ့ တပည့် တစ်ယောက်ပါ။ တကယ်တော့ မင်းအဖေရဲ့အဖေ မင်းကားဟာ အဖေ

အပြင်ရှိတဲ့ မုန်းဂုတ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်လဲ သူ့သားကို ကချင်ပြည်နယ်ကနေ ဝေးလံတဲ့ရမ်းကွဲကလေးတစ်ရွာကိုထွက်ပြီး သိုင်းပညာသင်ယူခိုင်းတာပဲ။ မင်းအဖေဟာ ဂွေတောင်ပေါ် ဇွဲလုံလင်္ကာကြီးတယ်။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တယ်။ သူ့ဟာ တစ်နေ့ မုန်းဂုတ်ကြီးလုတ်ပြီး ပြည်နယ်မှာ အုပ်ချုပ်ဖို့သူဆိုတာ ချဉ်းနိုးချက်လဲကြီးတယ်။ သူ့ရဲ့အမျိုးအနွယ်ကိုလဲချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဖေ့ရဲ့အမည်ပညာတွေထဲမှာ အထော်ဆုံးတပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဟုပြောရင်း မိုးနုတ်မယ်သည် ရေခဲရွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဝှဲသောက်လေ၏။ မရုန်းနော်သည် အင်အိတ်ထပ်စဉ်ဘဝကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသဖြင့် စိတ်ဝမ်းအေးစွာ နားထောင်နေလေ၏။ မိုးနုတ်မယ်က ဆက်၍

“ တိုတိုပြောရင်တော့ မင်းအဖေ နွဲ့ငါဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေပီပီအနေနိုးပြီး လဲယော့ခဉ်းတွေနိုးတယ်။ ချစ်သူထဲကိုတော့ဘဲကြာတယ်။ ဝါတိုနစ်ယောက် ရင်းနှီးကုန်းပင်သာကို အခင်းသိုင်းဆရာကြီးကရိုပ်စီတဲ့ အတွက် ငါ့ကိုခေါ်ပြီး သင်တမ်းပေးတယ်။ မင်းအဖေဟာ မုန်းဂုတ်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တာပဲ။ သူ့အမျိုးအနွယ်ကို ဆောင့်ထိန်းတဲ့ အနေနဲ့ မျိုးနွယ်တူတဲ့လူတို့ပဲ လက်ထပ်လိမ့်မယ်တဲ့ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရုန်းနော်သည် ကချင်လူမျိုးတို့၏ လက်ထပ်သော လေ့ထုံးစံကို သတိရလေ၏။

ကချင်လူမျိုးတို့၌ အမျိုးအနွယ်မည်မျှပင် များပြားစေကာမူ ညီအစ်ကိုမျိုး၊ ယောက္ခမမျိုး၊ သမက်မျိုး တို့၌ အမျိုးအနွယ်သုံးမျိုးသာ ရှိ၏။

ယောက္ခမမျိုးထဲမှ အမျိုးသမီးကို သမက်မျိုးထဲမှ အမျိုးသားက လက်ထပ်ခွင့်ရှိ၏။ သမက်မျိုးထဲမှ အမျိုးသမီးကို ယောက္ခမမျိုးမှ ကျွဲမျိုးသားက လက်ထပ်ယူခွင့်မရှိချေ။

ထိုခလေ့ထုံးစံကို ကချင်လူမျိုးတိုင်း ကျေနပ်စွာလိုက်နာကြသည်။ ထိုထုံးစံကို ပယ်ချက်မပါက လူပတ်ဝန်းကျင်၏ ပြစ်တင်ရှုံ့ချမှုကိုခံရပြီး မိုးရာနတ်များ၏ ပြစ်ပတ်ခတ်ခြင်းကို ခံရမည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

မရုန်းနော်သည် ကချင်တို့၏ မိုးရာခလေ့ထုံးစံများကို တွေးတောလိုရာက မိုးနုတ်မယ်၏အကားများကို ပြန်လည် နားစိုက်ထောင်မိလေ၏။

“ ဒါပေမဲ့ အချစ်စိတ်ပွန်းနေတဲ့ငါဟာ အဖေ့ရဲ့စကားကို နားမဝင်။ မင်းအဖေကို အယုံကြီးယုံပြီး ပုံအပ်ထားမိတယ်။ မင်းအဖေကလဲ ဝါရဲ့ ချစ်ကြွမ်းစင်တဲ့အချိန်မှာ သိုင်းပညာမလေ့ကျင့်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိစေ့စက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ ချစ်ကြွမ်းစင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ မင်းအဖေဟာ ဝါအဖေစီက သိုင်းပညာသင်ရင်း ပညာမစုံပုံမှာဘဲ ကချင်ပြည်နယ်က မုန်းဂုတ်ကြီးရဲ့ အထောက်အကူတစ်ယောက် ဖောက်လားပြီး မင်းအဖေရဲ့ညီ မင်းဦးလေး သေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ကပြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ဖို့ အဓိဋ္ဌိထုက်တယ်။ တကယ်တော့ မုန်းဂုတ်ကြီးရဲ့ ဟိုခိုက်ဆရာကို ဆက်ခံခဲ့ဖူးတာ မင်းအဖေမပတ်တော်။ မင်းဦးလေးပဲ အခုဟော့ မင်းဦးလေးက သေသွားတဲ့အတွက် မင်းအဖေဟာ မုန်းဂုတ်ရာထူးပေးခံမိပြန်လော့တယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရုန်းနော်သည် မိုးနုတ်မယ်၏အကားကြောင့် ကချင်မျိုးရာခလေ့ထုံးစံကို သတိပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

ကချင်အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားဖြစ်သော ဒုတိယမြို့အဖွဲ့အဖွဲ့ဝင်တို့
၌ ဖခင်ပူဝါဒ်အချိန်အရာကို အငယ်ဆုံးသားကသာ ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ကြ၏။

အငယ်ဆုံးသားသည် အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကြောင့် ဂူဝါ
နေရာကို ဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ပုံမရှိပေ။ နောက်ကံသားအစီအစဉ်က
ဆက်ဆံနိုင်၏။ မရန်နော်ရစ်အား၌ သားနှစ်ယောက်ကိုသာ ခွေးထား
သဖြင့် ညီငယ် သေဆုံးသောအခါ မရန်နော်ရစ်အဖေက ဗုန်းပူဝါဒ်
ရာထူး၌ ဆက်ဆံနေလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက
ဆက်ဆံကံ၌

“ မင်းအဖေဟာ ကချင်ပြည်နယ်ကို ပြန်ရမယ်ဆိုတော့ ငါတို့
ကတိတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပေးပြီး နှစ်သိမ့်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
မင်းအဖေခွဲဝါဟာ အချစ်နယ်ကွဲခဲ့ပြီးပြီလေ။ မင်းအဖေဟာ ကချင်ပြည်
နယ်ကိုခဏပြန်ပြီး ငါတို့ကိုအရောက်ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ကတိတွေ အကြိမ်
ကြိမ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ကို လေးလေးနုနုနု ပြောခဲ့တဲ့အကား
တစ်ခွန်းရှိတယ်။ ဂူဝါ ကတိဖျက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြန်မလာခဲ့ရင် တစ်နေ့
နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဂူဝါကို ကျွန်ုပ်တို့အရောက်လာပြီး အကြွေးဆောင်
မယ်။ ဒီအချိန်ရောက်ရင်သာ ဂူဝါအကြွေးဆောင်ဖို့ ပြင်ပေးတော့လို့ပြောခဲ့
တယ်။ မင်းအဖေဟာ ကချင်ပြည်နယ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မမျှော်လင့်
ဘဲ မုန်းဝူဝါရာထူးကို ဆက်ဆံရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကချင်ပူဝါဒ်အမျိုး
အဖွဲ့ဝင် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတယ်လို့ ကြားရတယ်။
ဒီအကြောင်းတွေကို ငါပြန်ကြားတဲ့အခါမှာ မင်းအဖေကို သစ္စာမရှိတူဆို
ပြီး ဝယ်ရွယ်သူတို့စိတ်နဲ့ အမုန်းကြီး ပုန်းတီးခဲ့တယ်။ မင်းအဖေနဲ့ ခွဲခွာကာ
မိုးမှာ အမှတ်တရပေးခဲ့တဲ့ ကျောက်ခိမ်းပုလွေကိုလဲ မှိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တယ်။

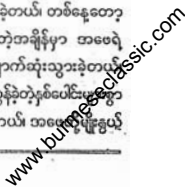
ဝါလဲ ဒီအချိန်ကစပြီး ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာပြီး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ
နေလာခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်ရစ်က သက်ပြင်းချွန်

“ အဖေခွဲအဖေရဲ့နောက်ကြောင်းကို ကြားရတာ စိတ်
မကောင်းဆရာဗျာ၊ ဖူးစာမပါလို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့။ ဝါနဲ့ အခေါ်က
ကချင်ပြည်နယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်ရစ်အဖေကြောင့် မိုးနတ်မယ်ဆို
သော အမျိုးသမီးကြီးသည်ဖျက်ပျက်ပျက်ကြုတ်၍

“ ဝါဟာ အဖေခွဲအတူနေပြီးသိုင်းပညာသင်ကြားနေခဲ့တယ်။
ငါ့အဖေ အသက်အရွယ်ထောက်လာတဲ့အခါ သိုင်းပညာသင်ကြားမှု
တွေကို ထပြည့်ပြည့် ရင်ဆိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိုင်းပညာသင်ယူချင်တဲ့
သူတွေက တောင်ပန်တာနဲ့ လူနည်းစုကိုတော့ သင်ပေးနေရတယ်။
တစ်နေ့တော့ ငါတို့သင်တန်းကို ဗလဆိုတဲ့ လက်စု့သမားတစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး သိုင်းပညာသင်ယူခဲ့တယ်။ ဗလဟာသိုင်းပညာသင်ယူ
ရင်း အရက်သောက်ပြီး ရွာထဲမှာ ရမ်းကားလို့ ငါ့အဖေဟာ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန်သတိ ပေးရတယ်။ ဗလဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းမှန်း
ရိပ်စားမိလို့ သူ့ကို သတိ ထားပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့
ငါတို့ရွာက ဘုရားပွဲရှိလို့ အဖေအလုပ်ပျားနေတဲ့အချိန်မှာ အဖေရဲ့
မိုးကြိုးတံခွန် အထိမ်းအမှတ်အရုပ်ကလေးပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။
ထာဝရတော့ မိုးကြိုးတံခွန် အရုပ်ကလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းပေါင်း
ကတည်းက အဖေရဲ့ တိုးဘေးတွေ ထိန်းသိမ်းခဲ့တယ်။ အဖေရဲ့မိုးခွယ်

၁၅ မင်းမြတ်ထူး

တွေဟာ ဒီဒေသကို ရောက်လာပြီး မိုးကြိုးပစ်လို့ မီးတွေလောင်ပြီး ကွင်းခေါင်ခေါင်ပြန်နေတဲ့ နေရာမှာသာတည်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အပူ အစွယ်တွေရဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မိုးကြိုးတံခွန် အဂ္ဂိတလေး လုပ်ပြီး သိန်းသိမ်းခဲဟာ နှစ်ပေါင်းစာ ကျော်ခဲ့ပြီ အပေယာ မိုးကြိုးတံခွန် အဂ္ဂိတလေးကို လိုက်ရုံအလေးဆဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်။ လိုက်ရုံ တံခါးကို သံတံခါးလုပ်ပြီး သေဥဒတ်ထားခဲ့တယ်။ အပေယာ မိုးကြိုးတံခွန် အဂ္ဂိတလေးနဲ့တဲ့ လိုက်ရုံကိုဘယ်တော် တစ်ကြိမ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်လေ့ ရှိတယ်။ လူယုတ်မာပေလဟာ မိုးကြိုးတံခွန် အဂ္ဂိတလေးကို အစိုတန် ဖုန်းသီလို့ ဆုတောင်းတော်ငန္ဒန်းပတ်အစိုနိကာ နိယုသွားခဲ့တယ်။ ငါ့အပေယာ မိုးကြိုးတံခွန်အဂ္ဂိတလေး ခိုယူခံရတဲ့ အစိုနိကာစပြီး မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့တို့ဘိုးဘေးတွေ သက်ဆက်ကတည်းက အစဉ် အဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ မိုးကြိုးတံခွန်က သူ့လတ်ထက်ခက် တော့မှ ယောက်ဆုံးရတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မိုးကြိုးတံခွန်အဂ္ဂိတလေးပျောက်ဆုံးတစ်ဝိဒ္ဓိပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ ချော့တယ်။ သူ့ကွယ်လွန်တာနီးတော့ အဂ္ဂိတလေးကို သူ့ ကိုယ်ခံအ မရအောင် ရှာတွေပေးဖို့ ငါ့ကိုကတိပေးသင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မိုးကြိုးတံခွန် အဂ္ဂိတလေးတို့ရှာတွေ့ဖို့ ငါ့ဘဝနိမိတ်ပေးခဲ့ တယ်။ "

ဟုပြောလျှင် သူပစ်တောက်ကို လှမ်းရှု၍ ရေခဲကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လေ၏။ ပြီးသောက် ခဲ့သော်လည်း အစိုတန်ကို စားပြန်၏။ သူမက ဆက်လက်၍

“ ငါ့ဘာ အစေ့ဆုံးတာနဲ့ လူယုတ်မာပေလနောက်ကို သဘင် အနံ့နီး မြန်မာပြည်အနံ့လိုက်လံရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ ငါ့ကံကောင်းဆုံးတော့

လူယုတ်မာပေ မိုးကြိုးတံခွန်အဂ္ဂိတလေးကို ရောက်ကောင်းမရလို့ မရောင်းသေးဘဲ သူ့လက်ထဲမှာပဲ ပြန်ပေးလေ၏။ တစ်နေ့တော့ ခောဘတ် ငြည်က သာယာဝေတီတို့ မြို့အလေးကိုရောက်တော့ မြို့လယ်က ကွင်းကြီးမှာ အငြိမ့်တစ်ခု ကျန်နေတာနဲ့ ဝိုင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ လူရွှင်တော်လုပ်တဲ့ ပြောင်းပျက်တိုက်ကောင်ဟာ လူယုတ်မာပေလနဲ့ အတော်တူတာပဲ။ ငါ့ဘာ အစိတ်အပိုင်းကို ကိုးပြီး ကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ လူရွှင်တော်လုပ်တဲ့ပြောင်းပျက်တိုက်ကောင်ဟာ ငါ့ကိုသတိပြုမိသွားတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် မင်းသိမ်းထွက်တော့ လူရွှင်တော် လေးယောက်ထဲက သုံးယောက်တော့ရတော့တယ်။ ဒီတော့ ငါမသက်မြစ်သွားပြီး ခေတ်ရုံနောက်ကိုဝင်ကြည့်တော့ လူရွှင်တော် အယောက်ဆောင် ဘားတုံးပေလဟာ ငါ့နားနားချားချား အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက်များ မခံချိမခံဘဲပြန်ခဲ့တော့သေး လိမ့်မဟာ လူရွှင်တော် အယောက်ဆောင်ထားတဲ့ပေလဟာ မိုးကြိုးတံခွန်အဂ္ဂိတလေးကို အငြိမ့်မင်းသိမ်းသူအာဆီမှာ တစ်ကျပ်နဲ့ခေါင်းမဲပြီး တရက်သောက် တယ်လို့သိရတယ်။ လူ ရွှင်တော်ပေလဟာ ခေတ်ရုံမှာ ထွက်ပြေးကာနီး မိနစ်ပိုင်းတစ်ခုလောက်မှ မင်းသိမ်းဖူးသူတော်က မိုးကြိုးတံခွန်အဂ္ဂိ တလေးကို တစ်ကျပ်နဲ့ပြန်ပေးပြီး သွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ "

ဟုပြောဆိုလေရာ မပျော်နိုးကာ သတိပြုမိရန်

“ အခေါ်ရန်သူကို လတ်မပတ်လေး လွှတ်ပေးကြကံကောင်းတော်မူပါဦး ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ မိုးနုတ်မယ်ဆိုလေဘိ အစိုးဝမ်းကြီးကလေး

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါနည်းနည်းလေးနောက်ကျသွားလို့ ဒီကောင်လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ဒီကောင်ဟာ ချစ်ကလေးတော့ သေလေ့မော့သီးကြောက်လန့်တယ်။ ချစ်ကြောင့် ငါ့လက်ကလွယ်အောင် မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြေးနေတယ်။ ” သူ့ဟာ ချစ်လက်ထဲရောက်ရင် အသတ်ခံရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်။ ငါကံကောင်းကံက သူ့လက်ထဲက ဝိုင်းကြီးတံခွန်အရပ် ကလေးကိုတယ်သူနဲ့မှ တာညှိအောင်ခရောင်းရောင်းပြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်စာတော်ကြောတော့ မြေလတ်ပိုင်းမျိုကလေးတစ်မြို့မှာ အလွန်နားမည်ကြီးနေတဲ့ ဘိုးတော်တစ်ယောက်ကို ဝတ်စေတင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီဘိုးတော်ဟာ တပည့်တပန်းတွေအများကြီးနဲ့ ခြံကြီးအင်ကြီးမှာ ယူတင်လူ ငါတစ်ယောက် နေထိုင်တာတွေ့ရတယ်။ ငါဟာ ဘိုးတော်ရဲ့ခြံထဲကိုဝင်ပြီး တစ်နာရီ လောက်လေ့လာကြည့်တော့ ဘိုးတော်ဟာ လူလိမ်ဆိုတာသဘော မပါကံသွားတယ်။ သူ့ဟာ ပျောက်စေဆန်ဆန် နည်းလမ်းတွေနဲ့ ဒုက္ခ ရောက်နေသူတွေထံ လိမ်ညာနေတယ်။ ငါဟာ များပြားလှတဲ့ မိနိမ္မ ပဋိသတ်တွေကြားမှာ ဝင်ပြီး ဘိုးတော်ကို သေသေချာချာကြည့်တော့ ဘိုးတော်ဟာ လူယုတ်မှာ ဝေပြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်ငါဟာ အလွန် ဝမ်းသာသွားပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လူယုတ်မှာကို အမိခမ်းမယ်လို့ စုန်း ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘိုးတော်ကို စွမ်းမင်းတုံးတစ်ကုံးကိုရေးကြီးကြီးပေးဦးပေးယူခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အလှူသယံကံပန်းကုံး စွမ်းမိနိမ္မတွေ နောက်မှာ တစ်စိစိစောင့်နေတယ်။ လူယုတ်ကံကောင်းချင်တော့ သူ့ဘာဝန်းကုံးစွမ်းမိနိမ္မတွေကြားက ငါ့ကိုတပ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့အလှူသယံစောကံမိမှာ ပန်းကုံးစွမ်းမိနိမ္မကိုရင်ပြီး အိမ်ကြီးနဲ့ အနောက်ကို

ဝင်ပြေးတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ငါဟာ လူယုတ်မှာဗလကို အလွတ်ပေးတော့သူ့လိုဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကြီးထဲကို အတင်းဝင်ရှာခွေတော့ ဘိုးတော်ရဲ့တပည့်တွေနဲ့ ပင့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း လူယုတ်မှာဝေသော မြေလျှိုးမိုးပျံပြီး လွတ်မြောက်သွားပြန်တယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဘယ်လို လွတ်သွားတာလဲ၊ မိကားနားမှရာ ”

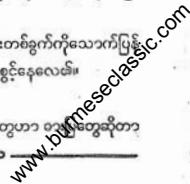
ဟုရှေ့ထဲလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးက

“ ဒီဘောင်လဲ့အိမ်ကြီးမှာလျှို့ဝှက်မြေတိုက်ခန်းရှိတယ်။ ဒီမြေတိုက်ခန်းကတစ်ဆင့်လွတ်မြောက်သွားတာပဲ။ ငါဟာ လူယုတ်မှာကို မိကားနားမှ လွတ်မြောက်သွားလို့ အတော်လေး မရင်မရဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူ့ကို အမိခမ်းမို့ လိုက်ရှာပေမဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့တယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။ ငါဟာ သူ့ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာခဲ့ပေမဲ့ မတွေ့တဲ့အခါ မိုးကြိုးတံခွန်အပွဲကလေးအတွက် မိုးခိုခိုသောကစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဘေးက ရွာတစ်ရွာကိုကျော်ဖြတ်ပြီးတော့ပစ်ကိုရောက်တော့ လူတစ်စုဟာ လိုက်ဖက်ပြီးတစ်လုံးတိုကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးတွေနဲ့ ပိတ်ဖိုကြီးစားနေတာတွေ့ရတယ်။ ငါဟာ သူတို့ ရဲ့အကြံကိုသိချင်တာနဲ့ ချောင်းပြီး ကြည့်နေခဲ့တယ် ”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပြောရင်း ရေခွေးတစ်ခွက်ကိုသောက်ပြန်၏။ မရန်နော်လည်း တစ်ခွက်သောက်၍ နားစွင့်နေလေ၏။

သုမတ ဆက်၍

“ ဒီတော့မှ လိုက်ဖက်ပိတ်နောက်လူတွေဟာ တွေ့တွေ့ဆိုတာ

အစ် ခင်မြတ်သူရ

သိရှိရတယ်။ ဓားပြတွေပဲ လိုက်ပုထဲမှာ တစ်ခုံတစ်ခုံကို ပိတ်လှောင်နေ
တယ်လို့ ဝါထင်တယ်။ ဒါကြောင့် နောင်ပြောမ်းပြီးနားထောင်ကြည့်
တော့ ဂုထဲမှာ တရားဆန့်နေတဲ့သူတော်စင်တစ်ယောက်ကို ဗီတီလှောင်
နေကြောင်း တွေ့မြင်ရတယ်။

ဟုပြောဆိုလေရာ ပရနီနော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီလူတွေအတော်ယုတ်မာတယ်။ သူ့တော်စင်တရားကျင့်တာ
ကို ချပြင်ကနေ အသေပိတ်တယ်။ ”

ဟုလျှောက်လေ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အဖိုးသမီးကြီးက

“ အဲဒီသူတော်စင်ဟာတယ် သူလဲဆိုရင် မင်းအံ့ဩလွှားပေး။
သူဟာမြားထိခွာ လူထူးလူဆန်းကြီးလေ။ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ပရနီနော်က မိမိအား စွန့်ပျံ့စွဲ၍ မြားပစ်
အတတ်ကို သင်ပြပေးသောလူကြီးကို အမှတ်တရသွားလေ၏။

မိုးနတ်မယ်က စတင်လက်၍

“ ဓားပြတွေဟာ ခြားပိဇ္ဇာလူကြီးနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စဉ်တယ်။
ဒါကြောင့် ဒီလူကြီးဂုထဲမှာ အမိဋ္ဌာနိန္ဒတရားကျင့်နေတုန်း ဂူထဲတံကို
အသေပိတ်ချိုကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလူကြီးဟာ သိပ်ပြုကောင်းတဲ့
လူကြီးမဟုတ်ဘူး သူဟာ ဟိုနေရာဆစ်စစ် ဒီနေရာဝပ်စပ် ထိတတ်တယ်။
သူများကိစ္စတွေ ဝင်စွပ်လွန်းလို့ ပြသောနာပြစ်ပေါင်းများလှပြီ။ သူ့နာမည်
က ဦးထိပ်သီးတဲ့ သူ့အကြောင်းသိတဲ့လူတွေက လူ့ဂွဏ်ကြီး ဦးထိပ်သီး
လို့ ကွယ်ရာမှာခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဟာ အဲဒီတုန်းက လူ့ဂွဏ်ကြီး
ဦးထိပ်သီးကို ဂုထဲကလွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို

လွယ်လွယ်လေးကယ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အနီးအနားရွာက ရွာသား
တွေကိုစုစည်းပြီးကျောက်တုံးကြီးတွေကို ဖြိုဖျက်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျောက်
တုံးကြီးတွေကြားကနေ သူ့အတွက် ဓားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ပို့ပေးရ
တယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ပရနီနော်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီလူကြီးကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်တာပေါ့။ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မိုးနတ်မယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီလူကြီးမှာ အမေပေးတဲ့အသက်မရှိတော့ဘူး။ ငါပေးတဲ့
အသက်မရှိတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ လူ့ဂွဏ်မိမိ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား
မပြောဘူး။ ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်လျှာနဲ့လို့ ခင်ဗျားမှာအခက်အခဲရှိရင် ကျွန်
ပြန်သူညီပေးမယ်တဲ့။ ဒီတော့လဲ ငါက ငါ့ရဲ့အခက်အခဲကအခဲဖြစ်တဲ့လူ
ယုတ်မာလေကို ရှာဖွေဖို့တာဝန်ကို သူ့ကိုလွှဲပေးလိုက်တယ်။ ”

ဟုပြောလေ၏။

ပရနီနော်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

“ ဒီလိုတော့ အားကိုးလို့ရသလား။ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်မယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ သိမ်တားကိုးရတာပေါ့။ ဒီလူကြီးဟာ သူတစ်ပါးကို ကျေးဇူး
တင်ခံရတဲ့လူကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဗလရဲ့သံလွန်စကို မရရအောင်
ရှာဆွဲနေရာမှာ ငိုဝင်တော်တယ်။ ငါတယ်လို့မှ ရှာဖွေပေးတော့တဲ့
လူယုတ်မာလေရဲ့သံလွန်စကို မရရအောင် ရှာဖွေပေးခဲ့တယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ပရနီနော်က သက်ပြင်းချ၍

“ အဲဒီလို ဗလဆိုတဲ့လူရဲ့နေရာကို သိပြီပေါ့။ သူ့ဘာကြောင့်ရောက်

နေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုကခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီး

က

“ သူဟာ မင်းတို့နယ်ပြေတိုရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ရဲ့သဲလွန်ကို ငါ့ရွာမတွေတာဆို”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျုပ်တို့ဒေသကို ချောက်ခနဲတယ်ဟုတ်လား။ ဒီလူဘယ်ရွာမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်က အဝေးဆီသို့ ဝေးကြည့်၍

“ သူဟာ မြောက်ရမ်းဒေသက မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှားဆီမှာ ရောက်နေတယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်သည် အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

မြောက်ရမ်းဒေသရှိ မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှား၏အမည်ကို သူကောင်းစွာသိကျွမ်း၏။ မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှားသည် ဧဝမက်အလွန်လိုလားသဖြင့် ပြီး ဂူဝါငယ်များကို တိုက်ခိုက်သိမ်းသွင်းတတ်လှပြီ၏။

တိန်ပိုင်ရှား၏ လက်နက်လူသုခင်အားသည် များပြားလှသဖြင့် သူ့အင် မုန်းဂူဝါကြီးကိုယ်တိုင် တိန်ပိုင်ရှားကို ပျားစွာသတ်သား၍နေတိုင်ရလေ၏။ မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှားသည် ဧဝင် မုန်းဂူဝါကြီးနှင့်အေးလဲသော အရပ်၌သာရှိသဖြင့် တိုက်ခွဲမဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မုန်းဂူဝါတိန်ပိုင်ရှားကို မင်းတို့ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့။ လူ

ယုတ်မာ ဧလဟာ တိန်ပိုင်ရှားဆီမှာရောက်နေလို့ ငါ့မျက်ခြေပြတ်သွားတာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဧလဆိုတဲ့လူဟာ မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှားဆီမှာ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက

“ လူယုတ်မာဧလရဲ့သတင်းကို လူဂူစာကြီးဦးထိပ်သီးက စုံစမ်းပေးခဲ့တယ်။ ဒီလူကြီးဟာ သိပ်လျှင်တယ်။ ငါ့ဘယ်လိုမှ သဲလွန်စကောက်မရလို့ လက်လျှော့နေချိန်မှာ မြန်မာပြည်ပြောက်စွန်းမှာ ဧလရောက်နေတယ်လို့ သတင်းပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီဒေသကိုလာပြီး လူယုတ်မာကို လက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတယ်။ တကယ်တော့ ဧလဟာ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာနေရင် ငါ့နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့မှာစိုးလို့ ကချင်ပြည်နယ်ကို ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ။ ကချင်ပြည်နယ်ကိုရောက်တော့ တီဗက်-မြန်မာနယ်စပ်ကို ပြေးရင်း မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှားနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့တော့တာပဲ”

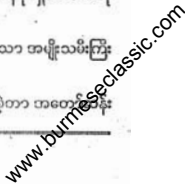
ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဧလလို သူ့ရိုးတစ်ယောက်နဲ့ မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှား ဘယ်လိုပတ်သက်သွားတလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိုတံ၍

“ မုန်းဂူဝါတိန်ပိုင်ရှားနဲ့ သူ့ရိုးဧလ တွေ့ဆုံခဲ့တာ အတော်ခန့်

၁၁၀ မင်းမြတ်သူရ

တယ်။ မုန်းရှုငါ တိန်ခိုင်ရှားနား နတ်မိမယ်လို ချောမောလှပတဲ့ ညီမလေး
 ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ သူ့ဦးထမည်က ဘယ်အရပ်ကလဲ။ မုန်းရှုငါတိန်ခိုင်ရှား
 ရဲ့နယ်မြေကိုရောက်သွားပြီး ညီမသုံးယောက်ရဲ့ ဆရာမကြီးကို
 ရောက်သွားတယ်။ မုန်းရှုငါရဲ့ ညီမသုံးယောက်က ဆရာမကြီးထံမှာ လွတ်
 လွတ်လပ်လပ်နေချိန်တွေနဲ့ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေတဲ့ လူထုတစ်ဖွဲ့
 ဗလကို သတိပြုမိသွားတယ်။ ခါကြောင့် မုန်းရှုငါရဲ့ တပည့်တွေက ငိုငေးဝမ်း
 ဖမ်းဆီးပြီး တိန်ခိုင်ရှားဆီ ပို့လိုက်တယ်။ တိန်ခိုင်ရှားဟာ ညီမ
 သုံးယောက်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဦးထမည်ကို ဆေးဖက်မရှိ
 အမိန့်ပေးလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ရှိဉာဏ်နက်များတဲ့ သူ့ဦးထမည်ဟာ
 မိုးကြိုးတစ်ခွက် အရပ်ကလေးကို အသုံးပြုပြီး စာသက်အန္တရာယ်က
 လွတ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ စာပြန်လို့လဲဆိုတော့ တိန်ခိုင်ရှား
 ဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တွေရဲ့ တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းနားလည်
 နေလို့ပါ။ သူဟာ မုန်းရှုငါ တစ်ဆိုး ခြိမ်းစားပဲ့ တရုတ်ပြည်က ကုန်သည်တွေ
 နဲ့ ပူးပေါင်းနေလို့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်နေ
 တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အသက်ကို မသတ်တော့ဘဲ ချမ်းသာခွင့်ပေးခဲ့
 တယ်။ အခုတော့ ဗလဟာ မုန်းရှုငါတိန်ခိုင်ရှားရဲ့ လက်အောက်မှ
 ရောက်နေပြီး ဒီသတင်းတွေကို သူ့ဥပစာကြီး ဦးထိပ်ထိန်း ခွန်ပုံတံစင်း
 နဲ့ သွားလာပြီး စုံစမ်းမေးလို့ ငါ့သိခဲ့ရတာပါ။”

ဟုပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် ထိုကဓမ္မပင် စွန့်ပျံ့စွဲ၍ သွားလာ
 နေသော ဦးထိပ်ထိန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ခိုဝှမ်းမိလေ၏။

မိုးနှုတ်မယ်က ဆက်လည်၍
 “ ဝါခါအမိကရည်ရွယ်ချက် ” တော့ မုန်းရှုငါတိန်ခိုင်ရှားဆီမှာ

ထောက်နေတဲ့ မိုးကြိုးတစ်ခွက်အရပ်ကို ပြန်ယူဖို့ပါ။ ခါပေမဲ့ လူ့စာကြီးဆီက
 ကြားရတဲ့သတင်းကြောင့် မင်းတို့ဒေသအတွက် မိုးခိုခရာတွေ ဖြစ်နေ
 တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြဲတံ့၍
 “ သယ်လိုရိုးနီမရရှိတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိုးနှုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုး
 သမီးကြီးက

“ မုန်းရှုငါတိန်ခိုင်ရှားဟာ နယ်စပ်ဒေသက ဝမ်းပြုကြီးတွေနဲ့
 ခင်းသင်းနေတယ်။”

ဟု မြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကား
 ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ ဝါဆိုရင် ကျွန်တို့ဒေသက ပြည်သူတွေအားလုံး စုစုပေါင်းရဲ့
 အရပ်မှာ သေချာတယ်။ ဒီလူကြီးဟာ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာကို ဆင်းရဲတွင်း
 မှက်အောင် လုပ်နေတာပါ။ နယ်စပ်ဒေသက လူဆိုးတွေဟာ အလွန်ခိုင်း
 ခိုင်း ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ သူ့သိရက်သားနဲ့ဗျား နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုး
 မတွေဟာ မှန်စဉ် ကျုပ်တို့ဒေသကိုရောက်လာတယ်။ ကျုပ်တို့တူးဖော်ပြီး
 ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေတွေကို အချိန်ကျင့်ပြီး သိမ်းယူတယ်။
 ယောက်ျားတွေတိုသတ်ပြီး၊ မိန်းမတွေကိုတော့ သူတို့ရဲ့မယားလုပ်တယ်။
 မုန်းရှုငါ တိန်ခိုင်ရှားဟာ ဒီသူတွေကို မဟာမိတ်လုပ်ပြီး ကျုပ်တို့ဒေသကို
 ကြီးမင်းမင်းဆိုးရင်တော့ ကျုပ်တို့ဝိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို မတွေး
 ပဲဘူး။”

ဟု မြောဆိုလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ မိုးနုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးကခေါင်းညိတ်၍
“ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဝါနဲ့ လူ့ရွာစားပြီး ဦးထိမ်းလေး၊
ပေါင်းပြီး လှတ်မကောက်ကျစ်တဲ့ အကြံအစည်တွေ မအောင်မြင်
အောင် တိုက်ခိုက်သွားမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်တ လက်သီးဆုပ်၍
“ ဒါဆိုရင် လူ့ယုတ်မာကြီး တိန်နိုင်းရှားရဲ့ အပိတ်အညှိတွေ ပျက်
အောင် ကျုပ်လဲ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်မယ်ဗျာ ”

ဟု ရေရွက်လေ၏။ မိုးနုတ်မယ်က ခေါင်းညိတ်၍
“ ဒါဆိုရင် ဝါတို့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး တိန်နိုင်းရှားရဲ့ အကြံ
အစည်တွေ မအောင်မြင်အောင် လုပ်ကြတာပေါ့ ”

ဟုပြောဆိုကာ ဝင်းတို့၏ စကားပိုင်းကို အစုံးသတ်လိုက်လေ
တော့၏။

မရန်နော်တို့သည် ပြောကိစ္စအားဆုံးရှုံးထွက်ခဲ့လေ၏။ ထရုပ်ပြည်
နယ်သည် တောင်ထူထပ်ပြီး လမ်းမနီးဆက်သွယ်ပေအလွန်ကပ်ခဲ့သဖြင့်
ကုန်းလမ်းခရီးသာ သွားရလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး၏ လမ်းပြများကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်းမရှိသဖြင့်
အထုပ်အပိုးများကို တစ်ခိုင်းတစ်ခိုင်း သယ်ဆောင်ရလေ၏။ ၎င်းတို့သည်
မြစ်ဖျား၊ ဈေးဝင်းများကိုကျော်ဖြတ်ပြီးသည့်ဆက်ရလေ၏။

အချို့သော ရေဦးသန်သော ဈေးဝင်းများကို ဝါးစောင်းများ၊ ခြား
တံတားများဖြင့် ဖြတ်သန်းရ၏။

၎င်းတို့သည် ခေါင်းလှန်ပူးကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် ကရုဏ်ဒူဝါ
နယ်များရှိရာ ရွာများကိုပြတ်သန်းခဲ့၏။ ဣတစ်ရွာကိုလွန်ကြောက်သော

အခါ ခရီးလမ်းတစ်ခုခုတွင် တောလမ်းကိုဝတ်ဆိုထားသောလူတစ်ဦး
ကိုတွေ့ရ၏။

ထိုသူများသည် ကဆုန်လူမျိုးများဖြစ်သော်လည်း လူကောင်း
များ ဖြစ်ဟန်တူပေရဲ့။ မရန်နော်က ထိုသူများကို မျက်မှောင်ကြွက်
ကြည့်၍

“ မိတ်တွေတို့ လမ်းပယ်ပေးပါ ”
ဟုတောင်းဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝါးတစ်ချောင်းကို သိုင်း
လွယ်ထားသောသူက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ လမ်းပယ်ပေးချင်ရင် လွယ်ထားတဲ့ဆိတ်တွေကိုထားခဲ့ပါ။
အာသာအကြည်လှိုက်နာရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်တို့သည် မျက်နှာစိမ်းများကို ဝါးပြ
များဟု သဘောပေါက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးကဝင်၍

“ မင်းဆိုဝါးပြဆိုတာ လူများနေပြီ၊ ဝါတို့ကိုတိုက်ရင် ဘာ
ပစ္စည်းမှမရတဲ့အပြင် မင်းဆိုပစ္စည်းတွေ ပေးခဲ့ရလိမ့်မယ်။ မရန်နော်က
အင်းမတန်ဘော်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ ပြားပစ်အတတ်မှာလဲ တဖက်
ကမ်းခပ်အောင် ကျွမ်းကျင်တယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဝါးပြခေါင်းဆောင်က မျက်မှောင်
ကြွက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ခြား... မိနက် မုဆိုးလား၊ ပြားပစ်အတတ်မှာလဲ ကျွမ်းကျင်
တယ်ဟုတ်လား ”

ဟုရေရွက်ကာ သူ၏ကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသော

မှ သေဆုတ်ကိုထုတ်၍ ချိန်ရယ်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ရယ်မော၍

“ ယဲယဲ... မြားပစ်အတတ်မှာ တစ်ခေတ်တစ်ခေတ်တဲ့မှဆိုကို

သေဆုတ်ရဲ့ချိန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟုလေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်သည် သူ၏ရင်ဘတ်ကို သေဆုတ်

ဖြင့်ချိန်ရယ်ခံရသဖြင့် အခက်တွေ့သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ရှေ့သို့

တိုး၍ ထိုသူ၏မျက်လုံးကို နှူးစိုက်ကြည့်တာ

“ မင်းရဲ့လက်ထဲက သေဆုတ်ကြီးက လေးလာပြီ၊ လေးလာပြီ

တဖြည်းဖြည်း လေးလာပြီ ကိုင်းလို့မရလောက်အောင် လေးလာပြီ ”

ဟုရှေ့ထုတ်လိုက်လေရာ အားပြုခေါင်းဆောင်သည် သူ၏လက်ထဲ

က သေဆုတ်ကို မကိုင်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှလွတ်ကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက သေဆုတ်ကိုကောက်၍ ရယ်အောကာ

“ ကိုယ့်သေဆုတ်ကိုတောင် မြဲအောင်မကိုင်းနိုင်ဘဲ ချားပြုတိုက်

မလို့လားကွယ်၊ ငါက မိန်းမဆိုပြီး သေဆုတ်ပစ်တတ်ဘူးလို့ အထင်

မသေးရဲ့နော်၊ ဟော့ဖို့မှာ ဝါရဲ့လက်စွမ်းလေးတို့ကြည့်လိုက်ဦး ”

ဟုဆိုကာ ၎င်း၏ခေါင်းတွင်ဆောင်းထားသော ဖြက်ဦးထုပ်ကို

ထိမှန်အောင် ပစ်ပြုလိုက်ရာ ချားပြုခေါင်းစောင်၏ ဦးထုပ်သည် အဝေး

သို့လွင့်စင်သွားလေ၏။

ချားပြုခေါင်းဆောင်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏အစွမ်းကို အလွန်

အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ၎င်း၏နောက်လိုက်သံသားများမှာလည်း

ခင်းလှံများကိုသာ ဆောင်ထားကြသဖြင့် မရန်နော်တို့ကို မယှဉ်သာ

တော့ရှေး မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီး၏အစွမ်းကို တအံ့တဩကြည့်

နေစဉ် ခင်းပြုများသည် တောတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြလေတော့၏။

မိုးနတ်မယ်က ရယ်မော၍

“ ယဲယဲ ... ချားပြုတွေသနားပါတယ်၊ ချားပြုလက်က တာ

ဘာပစ္စည်းမှမရဘဲ ခြောက်လုံးပြုတစ်လက် ဆုံးရှုံးရတာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်က သူမကို တအံ့တဩကြည့်၍

“ အခေါ်ရဲ့အစွမ်းက ထူးဆန်းလှချည်းလား၊ ချားပြုရဲ့လက်ထဲ

က သေဆုတ်ကို လွှတ်ကျအောင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ မှောင်အတတ်ခွံ

ဖျော်လုပ်လိုက်သလားဗျာ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်၏အမေးကို အမျိုးသမီးကြီးက

ခေါင်းခါ၍

“ ယဲ... မှောင်အတတ်မဟုတ်ဘဲ ချားပြုပညာလိုခေါ်တယ်၊

ချားပြုရဲ့စိတ်ကိုညှိုးပြီး သူ့လက်ထဲကသေဆုတ်ကို လုယူလိုက်တာပေါ့ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီး၏လက်ထဲရှိ သေဆုတ်ကိုကြည့်၍

“ အခေါ်က သေဆုတ်လည်းကောင်းကောင်းပစ်တယ်တယ်

နော်၊ လက်ဖြောင့်လိုက်တာ၊ ချားပြုရဲ့ဦးထုပ် လေထဲကို လွင့်ထွက်သွား

တာ အံ့ဩစရာပဲ ”

ဟုရိုနှေးလေ၏။

မိုးနတ်မယ်က ရယ်မော၍

“ ဒီလို ခြိမ်းခြောက်လိုက်မှပဲ ဒီကောင်တွေထွက်ပြီးမယ်လို့

၁၁၆ မပင်မြတ်သူရ

ဝဲယုံတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါ့အစွမ်းကိုပြလိုက်တာမို့ ငါ့အထင်တော့ မိ
ဓားပြတွေဟာ မုန်းသူဝါ တိန်ခိုင်ရှားနဲ့ ပတ်သက်မယ်ထင်တယ်။”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းညှိတ်၍

“ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီဒေသတစ်လျှောက်လုံး မုန်းသူဝါ တိန်ခိုင်ရှား
ရဲ့ပိုင်နက်နယ်မြေဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ တိန်ခိုင်ရှားဟာ ကျွန်တော်
တို့ထင်တာထက်တောင် ပိုတိုးနေပြီ သူဟာ ကမည်းမွှေးငြိ ဓားပြတိုက်
တဲ့အဆင့်ကိုရောက်နေပြီ။ သူဟာ မုန်းသူဝါကနေ လူ့ဆိုဘေးငြိတစ်
ယောက်ဖြစ်နေပြီ။”

ဟုပြောလေတော့၏။

အထွတ်အမြတ်

၆၀ ပေခါး၊ ခြုံပြေးအားများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မပင်မြတ်သူရ

အမှတ်-၈ အဆောင်အယောင်၊ ဧရာဝတီမြစ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဂိမ်းရွာ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

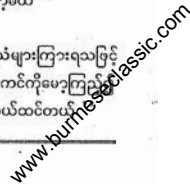
မရန်နော်တို့သည် မေခမြစ်၏ လက်တက်တစ်ခုဖြစ်သော
တက္ကသိုလ်ချောင်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့လေ၏။ မရန်နော်က ရေစီးသန်သော
ချောင်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီးနောက်

“ ကျုပ်တို့ ခြေလှုပ်လမ်းအတိုင်းခရီးထက်ရန် ရဝစ်တို့နေတဲ့
မန်နန်ဆင်ကိုရောက်ပြီ။ ဒီဒေသဟာ မုန်းသူဝါ တိန်ခိုင်ရှားရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေ
ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်ပြီး သတိထားရတော့မယ်။”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုဒေသသို့ ရောက်သောအခါ မိုးချိန်းသံများကြားရသဖြင့်
ပိုးနတ် မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်

“ ရာသီဥတုမကောင်းဘူး၊ မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်။”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်ခန့်က ကောင်းကင်တိုင်းကြည့်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တို့ မိုးဆိုရာနေရာမှာပဲ။ အရမ်းသန့်တဲ့
ချောင်းတွေကို ဒီအချိန်မှာ ဖြတ်သန်းလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင် မရန်ခန့်တို့သည် တာဝန်ဝန်ချောင်းနဝေအို
လိုက်ဂူတစ်လုံးတွင် နားထိုင်နေပြန်လေ၏။

မရန်ခန့်တို့ နားထိုင်နေကြသည့်အခါ မိုးများ သံသံသံသံ ရွာရွာလေ
တော့၏။ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းများ တစ်ခုခုပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် ပတ် ဝန်းကျင်ရှိ
သစ်ပင်ကြီးများ ကျိုးကျခွဲပျက်တော့၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ခေါင်
ရည်ထည့်ထားသောဘူးကိုထုတ်၍ ခေါင်ရည်တစ်ကြုတ်သောက်လေ၏။
မရန်ခန့်တို့ရာသို့ ခေါင်ရည်ခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ရင်း

“ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ရွာတွေမှာ ချစ်တွေမရှိဘူးနော်၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်ခန့်က ခေါင်ရည်ကိုသောက်ရင်း

“ မုန်းဂူဝါ တိန်ခိုင်ရှားထာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဥဒါအဆင့်ရှိ
တဲ့လူတွေ ရှိနေမှာ မလိုလားလို့လားမသိဘူး။ ဒုဝါငယ် ဆလံဝါတွေပဲ
ရှိတယ်။ ဂူဝါငယ်ဟာ ကောင်းကင်နတ်ကိုပုရဇာနိတ်တယ်။ နတ်စင်
ဆောက်နိုင်တယ်။ အိမ်ပဲ မနေဘဲကျွန်းပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အပေါင် လက်ခံနိုင်
ခွင့်မရှိဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မိုးနတ်မယ်က တစ်ခွက်ချောင်းပေးသော မိုးရေထဲကို

ကြည့်၍

“ မင်းတို့ဒေသက ဥဒါတွေကြောင်းပြောပြပါဦး။ စိတ်ဝင်စား
ဖို့ကောင်းလို့ပါ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်ခန့်က ခေါင်းညို၍

“ ဥဒါဆိုတာ ကရင်ဒေသမှာတော့ အုပ်ချုပ်သူရူအစိုးရားပါ
ပဲ။ ကျေးရွာသားတွေက ဥဒါတွေရဲ့အလုပ်အကိုင်တွေကိုလုပ်ကိုးပေးရ
တယ်။ အခွန်ဟာတုတ်နဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာတွေကိုပေးရတယ်။ ဂူဝါစဉ်
ဥဒါရဲ့တောင်ယာကို ရိုက်သိမ်းပေးရတယ်။ ဥဒါတွေကို မနေဘဲကျွန်းပုဂ္ဂို
လ်တယ်။ မိုးနတ်ကို ဥဒါခိုင်တယ်။ မုန်တိုင်းကို ပူဇော်ခိုင်တယ်။ အပေါင်
ကို လက်ခံနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ကရင်ဒေသမှာရှိတဲ့ တောတောင်တွေကို ဥဒါ
တွေက ခိုင်ခိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မုန်တိုင်းပျက်
တာ အပဲတစ်ကောင်ရတိုင်း အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ပေါင်သားကို ဥဒါကို
ဆက်သရတယ် ”

ဟုပြောလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက နားစိုက်ထောင်၍

“ မုဆိုးက သားကောင်ကိုပစ်ပြီး အပေါင်ကို မဆက်သရင်
ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မရန်ခန့်က ခေါင်ရည်ကို
သောက်ရင်း

“ မုဆိုးဟာ သားကောင်ကိုရပြီး ဥဒါကို အပေါင်မဆက်ရင်
အဖြစ်အပျက်တော့မို့။ ဒုဝါရဲ့ စိတ်ကျေနပ်မှုရအောင် လျော်ကြေး
တွေပေးရတယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ထိုဆိုရင်တော့ ဥဒါတွေဟာ အတော်တန်ပိုပေးပေးရမို့

ရွတ် တွေကလည်း ကချင်လူထုအတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးသလဲ "

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နောက်က ခေါင်းညိတ်၍

" ရှင်မိတွေ့ဟာ ပြည်သူတွေကို အဓိကထုတ်ချုပ်နေရတာက ကချင်လူထုရဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုရကြောင်းပါ။ ကချင်တွေဟာ နတ်ကိုးကွယ်မှုကို အထူးမြဲလုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ရိုးရာယုံကြည်မှုထဲမှာ နေရာတိုင်းမှာ ကြီးစိုးတဲ့နတ်တွေရှိတယ်။ ဒီနတ်တွေကို လူတိုင်းပူဇော်ခွင့်မရှိဘူး။ နတ်တွေကို ပူဇော်ခွင့်ရှိတာ နတ်ထက်ပိုပြီး ရှင်မိတွေပါ။ ပူဇော်တာ ပနေ့မှာ ပွဲကျင်းပနိုင်တယ်။ ကောင်းကင်နတ်ကို ပူဇော်နိုင်တယ်လေး ခါကြောင့် ရှင်မိတွေကို ယုံကြည်ကိုးကားနေရတာပဲ။ ရှင်မိတွေက နတ်တွေကို ပူဇော်ပေးရင် သူတို့ရဲ့ဘေးဒဏ်တွေ ပအောင်မြင်တုန်း ရာသီဥတု ဆိုးဝါးတယ်လို့ ထင်ကြည်ကြတယ်။ နောက်ပြန်တော့ ရပ်ရွာမှာ အမှုအခင်းဖြစ်ရင် မြေရှင်းပေးတယ်။ ဆင်းရဲသားပြည်သူတွေ နှစ်ချီပူဇော်ဖို့ စတတ်နိုင်ရင် ရှင်မိက စိုက်ထုတ်ပြီး ပူဇော်ပေးရတယ်။ ခါကြောင့် ရှင်မိဟာ ဆင်းရဲသားပြည်သူတွေအတွက် ကိုယ်တူခွင့်ပေးရတာလဲရှိတယ် "

ဟုပြောဆိုလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကြတိတ်၍

" ဂျမ်းတွေရဲ့ထုတ်ချုပ်မှုကို မကြိုက်လို့ ပြည်သူတွေဟာ ပုန်ကန်တာလဲရှိတယ်နော် "

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နောက်က ခေါင်းညိတ်၍

" ဟုတ်တယ်။ ဝိနိပိဋ္ဌကျမ်းလွန်တဲ့ အရပ်အသားမှာ ရှင်မိတွေကို ပြည်သူတွေက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။ ရှင်မိတို့အတွက် အများသဘောနဲ့ စော့အုပ်ထားတဲ့သူက အုပ်ချုပ်ရတယ်။ သူဟာ ဆင်းရဲသားပြည်သူတွေကို ဝိနိပိဋ္ဌမလုပ်ရဘူး။ အဲဒီလိုမနစ်နဲ့အုပ်ချုပ်

တာကို ခွင့်ရောင်းပေးမိလို့ခေါ်တယ် "

ဟုပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

" ကချင်လူမျိုးတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးစနစ်ကလဲ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ် "

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နောက်က

" ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ကချင်တွေမှာ အမျိုးအနွယ်တွေ ဘယ်လောက်ပျားအပမဲ့ ယောက္ခမမျိုး၊ သမက်မျိုးနဲ့ ညီအစ်ကိုမျိုးဆိုပြီး အမျိုးအနွယ်သုံးခုပဲရှိတယ်။ ဒီအမျိုးအနွယ်သုံးမျိုးမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းလက်ထပ်ရတယ်။ အမျိုးအနွယ်မတူရင် လုံးလက်ထပ်ခွင့်မရှိဘူး။ စည်းကမ်းဥပဒေကို ချိုးဖောက်ပြီးလက်ထပ်ခဲ့ရင် အများရဲ့ပြစ်တင်စေမိခြင်းကို ခံရတယ်။ ကျုပ်တို့ကချင်ယဉ်ကျေးမှုအရ လုံ့မရှိတဲ့အိမ်တွေမှာ အပင်လုံးပင်လုံးခေါ်တဲ့ အမျိုးနွယ်တွေရှိတယ်။ မနော့ပွဲ၊ အိမ်သစ်တက်ပွဲ၊ ကောင်သင်စာပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ အမျိုးနွယ်လူမျိုးတွေသုံးနိုင်တယ်။ အဲဒီမှာ အမျိုးလူမျိုးတွေဟာ သိချင်းဆိုကြတယ်။ ချစ်တမ်းနဲ့နှောခွင့်ရှိတယ်။ အမျိုးနွယ်လူမျိုး ချစ်တမ်းနဲ့နှောရင်း အချစ်နယ်ကျွံကြပေပဲ။ အမျိုးအနွယ်မတူရင် လက်ထပ်ခွင့်မရှိကြဘူး။ အမျိုးနွယ်လူမျိုး မှားယွင်းမိရင် ပိန်းတလေး၊ ဖိဘာတွေ နတ်ပူဇော်နိုင်ဖို့ စက် (သို့မဟုတ်) ချားပေးရတယ် "

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက မရန်နောက်က

" မိုးတောင်စိသွားပြီး ခရီးဆက်လို့ဝင်ကြတယ် "

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နောက်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ခရီးထွက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးနော်၊ ကျုပ်တို့ ဝိဂုဏ်မှာပဲ နှစ်ရက်သုံးရက် နှိပ်အောင်းရလိမ့်မယ်၊ မိုးပြတ်သေးဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်၏စကားမှန်ကန်၏။ မကြာလှည့်မိုးများ ပြန်လည်ရွာသွန်းလာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မရန်နော်တို့သည် အသားခြောက်များကို မုတ်ကင်၍ ဂူထဲမှာပင် နေထိုင်ရလေ၏။

ရှင်နေထိုင်ခိုက်တွင် အစိုးသမီးကြီးက မရန်နော်အား ရွှေကုတ်ပိတ်တင်းမာသော အကြောများကို ခြေလျှော့ရန် ခေလ့ကျင့်ခန်းများ သင်ပြပေးလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ သင်ပြပေးမှုကို စိတ်ဝင်စားစွာ သင်ယူလေ၏။

ရင်းတို့သည် ဂူ၌ သုံးရက်ခန့်နေထိုင်ရလေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မိုးပြုတ်သည်ထင်၍ ခရီးဆက်ရန် ကြံစည်ခိုက်တွင် မိုးများပြန်လည်ရွာသွန်းလာ၏။ မရန်နော်တို့သည် ရှင်ပြန်လည်ခိုက်အောင်းပြန်၏။

ထိုနေ့ညခန့်က မရန်နော်နှင့် မိုးနတ်မယ် စကားပြောဆိုနေခိုက်တွင် လွန်စွာတူညီလောက်သော အသံကြီးတို့ ကြားလိုက်ရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တူနီသွားလေ၏။

ရင်းတို့နေထိုင်ရာ ဂူအတွင်းရှိ စေ့များကတိုးကျောက်ခဲများ ပစ်လွှန်း ပြိုလဲကျခဲလေ၏။

မရန်နော်က ကိုယ်ပေါ်တို့ကျလေသော ကျောက်ခဲများကိုမယ်ဂျားလိုက်ရင်း အမျိုးသမီးကြီးအထံသို့လှည့်ကာ

“ အခေါ် ဘာဖြစ်သေးလဲ ”
ဟုမေးမြန်းလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍
“ ငါ ဘာမှမပြစ်ပါဘူး။ ငါတို့ခွဲအားနီးဆုံးသစ်ပင်ကြီးကို မိုးကြိုးထိခိုက်မှုတူဟယ်၊ သစ်ပင်အောက်မှာပင်ထိုင်ဘဲ ဂူထဲမှာနေမိတာ ကံကောင်းတာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးများစွာသွန်း၍ ဂူအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ရာ ဂူနှင့်အားနီးဆုံးသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မိုးကြိုးပစ်သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးသည် ခါးလည်မှုပြတ်ကျနေလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကျိုးကြေနေသော သစ်ကိုင်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးအနောက်မှ လိုက်လံကြည့်ရှုရင်း လဲကျနေသောသစ်ပင်၏ သစ်ခေါင်းတစ်ခုကိုမြင်တွေ့လေ၏။

သစ်ခေါင်းတစ်ခုခုတွင် ရွှေရောင်တောက်ပြောင်နေသဖြင့် မရန်နော်က သစ်ခေါင်းအားနီးသို့သွား၍ ရွှေတောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

မရန်နော်သည် သစ်ခေါင်းတစ်ခုခုရှိ ရွှေရောင်တောက်နေသော နေရာတိုလက်ဖြင့်ခွဲလိုက်၏။

ထိုအခါ သစ်ခေါင်းအတွင်းမှ ရွှေရောင်များ ပိုမို၍ထွက်လာလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက အနီးသို့ဝင်ထိုင်၍

“ ဟင်... သစ်ခေါင်းထဲက ရွှေရောင်ထွက်နေပါလား။ အလဲမှာ ဘာရှိလို့လဲမသိဘူး ”

ဟုဆိုကာ ဆူပူသံကြားမှ ဝေးမြောက်ထုတ်၍ သစ်ခေါင်းမှ ခွဲထုတ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ သစ်ခေါင်းရှိ အသားများမဲ့ထုတ်သွားပြီး ရွှေရောင်အတုံးတစ်တုံးထွက်လာလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ရွှေရောင်အတုံးကို ခပ်ဆေးကြည့်ရှု၍

“ဟင်... ရွှေတုံးပဲ၊ သစ်ခေါင်းထဲကို သယ်လိုလုပ် ရွှေတုံးရောက်နေတာလဲ၊ ရွှေတုံးက နှစ်ဆယ်သားလောက်ရှိမယ်၊ နောက်ထပ်ဖွဲ့ထုတ်ကြည့်စမ်း”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မရန်နော်သည် သစ်ခေါင်းကို အပြောပြန်၍ ထပ်မံဖွဲ့ထုတ်လေရာ ရွှေတုံးများ တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး ထွက်လာလေ၏။ ရွှေတုံးစုစုပေါင်း (၁၀) တုံးရှိလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကြောက်၍

“သစ်ခေါင်းထဲမှာ လုံခြုံတယ်ဆိုပြီး ရွှေတုံးတွေလွှာထွက်ထားတာပဲ၊ ဒီသစ်ပင်ကြီးရဲ့သက်တမ်းကလဲ မနည်းတော့ဘဲ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ရွှေတုံးတွေထွက်ထားတဲ့သူဟာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိတော့မယ်မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ အသားကောင်ကတ်နေပြီဆိုတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီ။ ဝဲအထင်တော့ လူတစ်ယောက်ဟာ မပျော်လင့်ဘဲ ရွှေတွေအများကြီးရလိုက်မယ်၊ သူဟာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ရွှေတုံးတွေကို သစ်ခေါင်းထဲမှာ လုံခြုံတယ်ဆိုပြီး ခွက်ထားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ရွှေတုံးတွေကို ပြန်မယူနိုင်ခင်မှာပဲ သေဆုံးခဲ့ပုံရသလို။ သူ့ရဲ့ခွာင်လာနောက်သားတွေလဲ ရွှေတုံးတွေကြီးတဲ့နေရာကို သိရှိပုံမတူဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က ရွှေတုံးများကို ဆုပ်တိုက်ကြည့်၍

“ရွှေတုံးတွေရဲ့တစ်စုံစားက မနည်းဘူးနော်၊ ကျုပ်တို့ရွှေတုံးတွေ

ကို ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဟုမေးပြန်းလေ၏။ မရန်နော်၏အမေးကြောင့် မိုးနတ်မယ်က

“ဗိုင်းရှင်မို့ဘာနာတွေဆိုတော့ ငါတို့ယူရုံပဲပေါ့၊ ငါပေးမဲ့ ပိုင်ရှင်အဆင်အမ္မာနဲ့တော့ ငါတို့ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ ကဲ ငါတို့ခရီးဆက်ကြမယ်၊ ငါတို့ခရီးက အကဲဘဲခိုမိတ်ကောင်းတယ်ပေး၊ ခရီးအမှော ရွှေတွေတယ်ဆိုတော့ အောင့်ခြင်မဲ့အတိတ်နိမိတ်ပဲပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ မရန်နော်တို့သည် မိုးများရွာသွန်းခြင်းမရှိသည်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မရန်နော်တို့သည် ရွာတစ်ရွာသို့ရောက်သောအခါ ထိုရွာရှိ ဂူဝါငယ် ဆလန်ဒါထံတွင် တည်းခိုရန် ခွင့်တောင်းလေ၏။

ထိုပေသသို့ရောက်သောအခါ မရန်နော်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဂူဝါထင်ဦး၏သားဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့ချေ။ ထိုပေသသို့ မုန်းဂူဝါတို့နှင့်ပိုင်ရှား၏ကြီးစားအာဇာနည်ကြီးမားလှသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ မုန်းဂူဝါသားဟု လှူသိမဆံ့ခဲ့ချေ။

ထိုနေ့ညက မရန်နော်တို့ တည်းခိုသော ဂူဝါငယ် ဆလန်ဒါသည် စိတ်သဘောကောင်းမွန်သူဖြစ်၏။ မရန်နော်တို့၏ ခရီးလမ်းပန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်း၍

“မိတ်ဆွေတို့ကို ဝေဖာနာကောင်းနဲ့ သတိပေးချင်တယ်။ မြောက်ဘက်စွန်းပေသကိုရောက်လို့ မုန်းဂူဝါ တံနီပိုင်ရှားနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာရင် သတိထားပါ။ အဲဒီပေသမှာ အင်အားကြီးမားတဲ့ သူတွေက အင်အားငယ်တဲ့သူတွေကို သိပ်ပြီအောင်ယူတယ်။ မုန်းဂူဝါတံနီပိုင်ရှား ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်ရဲတဲ့သူတွေကို ငွေကြေးအများကြီး

၂၆ ဝ မင်းမြတ်သူရ

ပေးပြီး ခြောက် ဓားထားတယ်။ ထဲဒီမှာတော့ လူ့ခွမ်းကောင်းတွေခုညည်း
ခနဲခက်ပြိုနေတာ နယ်ပင်ဒေသက လူ့ခွမ်းတွေလဲ မြေရုပ်လိမ်နေတယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က ချစ်ဓမ္မာဘိကြားတို့၌

“ ခုဝါက နယ်ပင်ဒေသလူ့ခွမ်းတွေကို မကြိုက်ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ခုဝါပင် ဆလန်ဝါက ခေါင်းဆော်၍

“ နယ်ပင်ဒေသလူ့ခွမ်းတွေကို တယ်သူ့မှ မကြိုက်ဘူး ဒီကောင်
တွေက စာပိုဒ်စာပိုင်းတွေပဲ။ သူတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဒေသက မြည်သူတွေ
အသက်တွေအများကြီးဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ မုန်းဥဏိတို့ပိုင်ရှားက သူ့ရဲ့တာ
ဟာကြီးသထက်ကြီးအောင် လူ့ခွမ်းတွေနဲ့ပေးပေါင်းနေတာပဲ။ နောက်ဆုံး
တော့ လူ့ခွမ်းတွေက သူ့ကို ကြီးစိုးသွားခဲ့ရင် ကျွန်ုပ်တို့ဒေသမှာ တွေ့ရင်
တော့အောင်ပေမို့ဘူး။ မုန်းဥဏိရဲ့လုပ်ထုံးကို ကျွန်ုပ်တို့မကြိုက်ပေမဲ့ ဥဝါပင်
ဆလန်ဝါတစ်ယောက်က မုန်းဥဏိကို သယ်လိုလုပ် သာသံခဲ့တာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်က ခုဝါပင်စာပိုင်းကားကို နားထောင်၍

“ မုန်းဥဏိတို့နိဗ္ဗိတိရှားဆီမှာ ဝစ်ဆေလေ့ကျင့်မှုတွေ အများကြီး
ရှိမှာပေါ့ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ခုဝါပင် ဆလန်ဝါက သက်ပြင်းချ၍

“ သိပ်ရှိတာပေါ့။ မုန်းဥဏိ တိန်နိဗ္ဗိတိရှားဟာ ဝစ်ကိုလိုလားသူပဲ။
အရင်တုန်းကတော့ မုန်ဆူဝါရဲ့လက်အောက်ပင်သားတွေဟာ
ခနဲခိတ်ကျ မရှိသေးဘူး။ ဒီပေမဲ့ အခုတော့ မုန်းဥဏိရဲ့တစ်လားတွေဟာ
ခနဲခိတ်ကျနဲ့ ဝစ်ဆေလေ့ကျင့်ပိုင်အောင် စွဲလှပုံပုံဆုံဆုံလှူက ဆင်ကြား
ပေးနေတယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးက
“ ရွှေလုံပုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဥဝါပင် ဆလန်ဝါက သက်ပြင်းချ၍

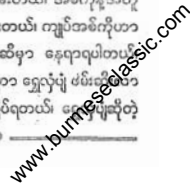
“ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိဘူး။ သူဟာ ပြေပြန်ဒေသမှာ
နှစ်တွေတာများကြီးသွားနေတဲ့ ကချင်လူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ပြေ
ပြန်ဒေသကနေ ကချင်ပြည်နယ်ကို ပြန်လာတော့ မုန်းဥဏိတိန်နိဗ္ဗိတိရှားနဲ့
သွားဆင်းမိတယ်။ တိန်နိဗ္ဗိတိရှားဟာ သူ့ကိုမြှောက်စားထားတယ်။ မုန်းဥဏိ
တိန်နိဗ္ဗိတိရှားဆီမှာ ရွှေလုံပုံဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ သူဟာ
သိပ်ရက်စက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို စက်ရွက်လိုပဲ သဘော
ထားတယ်။ တောက်... သူ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အစ်ကို သေဆုံးခဲ့ရတယ် ”

ဟုပြောရင်း ဥဝါပင် ဆလန်ဝါသည် ဒေါသဖြစ်စာနိဗ္ဗိတိ တက်
ခေါက်လိုက်လေ၏။ မရန်နော်က ဖျက်လုံးပြီးသွားပြီး

“ ဟင်... ခင်ဗျားအစ်ကိုက ရွှေလုံပုံကြောင့် သေဆုံးရတယ်
ဟုတ်လား။ ပြောပါဦး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဥဝါပင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ကျုပ်အစ်ကိုဟာ စွန့်လွှတ်ခွန်စားချင်စိတ်ရှိတယ်။ ရွာမှာ
တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာ မပျော်ဘူး။ ဒါကြောင့် ရွာကိုစွန့်
ပြီး မုန်းဥဏိတိန်နိဗ္ဗိတိရှားဆီမှာ သွားပြီးအမှုထမ်းတယ်။ အစ်ကိုနဲ့အတူ
သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးလဲ ဝစ်မှုထမ်းဖို့ ပါသွားတယ်။ ကျွန်ုပ်အစ်ကိုဟာ
ခွဲစွမ်း သတ္တိရှိတဲ့သူဖို့ မုန်းဥဏိတိန်နိဗ္ဗိတိရှားဆီမှာ နေရာရပါတယ်။
ဒီပေမဲ့အစ်ကိုတော့ ကံဆိုးရင်တော့ အစ်ကိုဟာ ရွှေလုံပုံ ပမ်းရမိတာ
တဲ့။ အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦးကို စောင့်ကြပ်ရတယ်။ မျှော်ပျံဆိုတဲ့

လူ့ယုတ်မာလာ အနီးအနားတွေကို လှည့်လည်ပြီး မိန်းမချောလေးတွေတွေ့ရင် ခမ်းဆီးခမ်းတော်လှောင်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ အားရအောင် ခော်ကားပြီး ခွန်လွှတ်လိုက်တာများတယ်။ စိတ်မိမိ ခွေလှုပ်ပျံ ခမ်းဆီးလာတဲ့ အမျိုးသမီးဘာ ခုတ်သူရှိတယ်။ သူ့ခုတ်သူနဲ့ ကြောမီ လက်ထပ်ရတော့မယ့်သူဖြစ်နေတယ်။ အချိုးသမီးလေးဟာ သူ့ကို စောင့်ကြပ်မိ ဓားဝန်ကျဆုံး ဝါအစ်ကို ကို ဝိုင်းပိုင်း သူ့ကိုလှုပ်ပေးစို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဝါအစ်ကိုဟာ ဝဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့သူပဲ။ မတရားမှုကို မနှစ်သက်ဘူး။ ဝါကြောင့် သူ့မှာ အပြစ်ကျမှသာ သိရက်ခဲ့ အမျိုးသမီးလေးကို လှုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဝါအကြောင်းတွေကို တာ့တာ့ရှုရှုလှုပ်ပျံသိတော့ ခေါ်သူပုန်ထပြီး အစ်ကို့ကို သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဝါအကြောင်းတွေကို အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ပြောပြလို့ ကျွန်ုပ်တို့သိရတာပဲ။ ဝါကောင်တွေ မိုးကောင်းတုန်းတော့ ရွာထားဦးမို့ တစ်နေ့နေ့မှာ သူတို့ကိုအစိုင်ယူခဲ့သူ ဝေါင်းမှာပဲ။”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်ဆန်တို့သည် မမှော်လင်းတံ မုန်းထွတ်တိုက်ပိုင်ရှားကို မုန်းတီးနေသော ဂူဝါငယ်တစ်ခုနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့သဖြင့် ထိခိုက်ရှားစီးအကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းရှု၍ “ ဂူဝါရဲ့သံတင်းကိုကြားရတာ စိတ်ကောင်းစရာပဲ။ ဝါနဲ့ တိန်ပိုင်ရှားမှာ လူ့အင်အားဘယ်လောက်ရှိလဲ။ ”

သူမေးမြန်းလေ၏။ ဂူဝါငယ်က ဆင်းခါယမ်း၍

“ တစ်ဝဲတော့တော့ ပြောနိုင်သေး လူ့အင်အား များသော့တယ် ထင်တယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ မရန်ဆန်တို့သည် ထိပ်ရှင်တို့နှင့်တောင်း၍ ဝါမိခက်ခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခရီးဆက်ရန် ပြင်လေရာ ဂူဝါငယ်က လမ်းခရီးတွင် ခားသောက်ရန် ရိက္ခာများကို ထုပ်ပိုးပေးလိုက်လေ၏။

မရန်ဆန်တို့သည် ခြံတစ်ခုမှ ထွက်ခွာကားနီးတွင် ဂူဝါငယ်က “ လမ်းဆီးမှာ ခားပြဲတွေကို သတိထားပါ။ ဒီနယ်ပြေကိုရောက်ရင် သူတစ်လူ ဝါတစ်မင်းလုပ်နေတဲ့သူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ”

ဟု စေတနာကောင်းဖြင့် သတိပေးလေ၏။ မရန်ဆန်တို့သည် ပြောက်စွန်းသိသို့ တဖြည်းဖြည်းခရီးဆက်ခဲ့ရာ မုန်းဂူဝါတိုက်ပိုင်ရှား၏နယ်ပြေသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေ၏။

လမ်းခရီးတွင် မေတ္တာနားဆိုခိုက် မိုးနတ်မယ်က

“ ဝါမိခေသကိုရောက်တာ မိုးကြီးတံခွန်အရပ်ကလေးကို ပြန်လိုချင်လို့ပဲ။ ဝါပေမဲ့ မုန်းဂူဝါတိုက်ပိုင်ရှားရဲ့ မကောင်းသတင်းတွေကို ကြားရလွန်းတော့ ဝါကောင်းကို ဆုံးမဖို့ဖြစ်လာတယ်။ ”

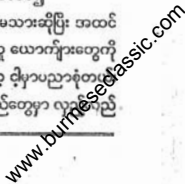
ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်ဆန်က အမျိုးသမီးကြီးကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်က မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ ခရီးလမ်းရဲကြမ်းတမ်းမှုကို ခံနိုင်တယ်။ အမျိုးမတွေက ကျုပ်ရိုးရိပ်တယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်မော၍

“ ဟားဟားသား... မင်းက ငါ့ကို မိန်းမသားဆိုပြီး အထင်သေးလို့လား။ ဝါငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေနဲ့အတူ ယောက်ျားတွေကို

ရင်ပေါင်ထန်ပြီး နေခဲ့တဲ့မိန်းမတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဝါ့မှာပညာရုံတစ်ခု ဝါ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး တရုတ်ပြည်နဲ့ တိဘက်ပြည်တွေမှာ လူ့အင်အား

ပြီးနေထိုင်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် တောဝှက်ခေါ်ကြမ်းကို ငါ့ဖယုတ်။ မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းဒေသတစ်ခုလုံးကြမ်းတော ဝါးပင်ပင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန် ရာသီဥတုကြမ်းတမ်းတဲ့ တီဘက်ပြည်လို့နေရာမှာ လာမအသွန်းကြီး တွေဆီက ပညာတွေ အများကြီးသင်ယူခဲ့တာပဲ။ ဒီလောက်တော့ပေး ပါသွား”

ထုပြောလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍ “ဟုတ်တယ်။ အဖေ့ဖော်မှာ သူ့ဆန်းတဲ့ပညာရပ်တွေရှိတယ် နော်။ ကိုယ့်ကိုယ် သေနတ်နဲ့ချိန်ထားတဲ့သူကို အမိန့်ပေးပြီး သေနတ် လွတ်ကျအောင်လုပ်လို့ရတယ်”

ထုပြောဆိုလေရာ ခိုးနတ်ပယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးက “အဲဒါ စိတ်ညှိုးပညာလေ။ ဒီပညာတင်မကဘူး လူတစ် ယောက်ရဲ့အကြောကို ကိုင်လိုက်တာနဲ့ တစ်သက်လုံး ဗုဒ္ဓိတုခြစ်အောင် မေ့ဖျော့သွားအောင် ဝါလုပ်တတ်တယ်။ ဒီပညာတွေကို တီဘက်ကနေ ဝါသင်ခဲ့တာပဲ။ လူ့ဂုဏ်ကြီးပြီးတိမ်သီးလဲ တီဘက်ကနေ ပညာယူဖို့နဲ့ သင်ယူလာခဲ့တာပဲ။ ဒီလူကြီးတောင် ပျောက်နေတယ်။ သူ့များသတိလို့ သေပြီ လားမသိဘူး”

ထုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မရန်နော်က မျက် မှောင်ကြဲ၍ “လူသိကြားတယ်။ ကျွန်တို့ရှေးတို့က လုံခြုံအောင်သိမ်းထား ပါ”

ထုပြောလိုက်ရာ အမျိုးသမီးကြီးက ရွှေထုပ်ကို ဖိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မုဆိုးမြစ်ဟန်တူသော ကချင်လူမျိုး

သုံးယောက်သည် မရန်နော်တို့ နားစိုနေသော ကျောက်တုံးကြီးအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

၎င်းတို့လူစုမှ သန်းမာတွင်းကြိုင်းသော မုဆိုးတစ်ဦးက အမျိုး သမီးကြီး၏ ဝတ်ဆင်ထားသော အနက်ရောင်ဘောင်းဘီပွဲကြီး တို့ကြည့်၍

“မင်းတို့တယ်ဆို ခရီးသွားမှာလဲ”

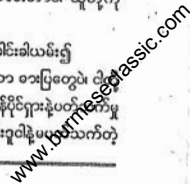
ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ၎င်းတို့၏အပိပ်အကဲကြည့်၍ “တူညီတို့ဟာ မြောက်ပိုင်းဒေသက လျှို့ဝှက်ဂျားဖဲတဲ့ ဆေးမြစ် တွေကို ဂျာစွေစုဆောင်း သူတေသနပြုနေတာပါ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မုဆိုးတစ်ဦးက သူ၏ပလိုင်းထဲမှ မချစ်ဥ၊ ခန်း တောက်မြစ်နှင့်အခြားသော ဆေးမြစ်၊ ဆေးညှုများကိုထုတ်၍ ရောင်းချလို့ ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ၎င်း၏ဆေးမြစ်ဆေးညှုများကို စစ်ဆေး၍ အတုအစင်ခွဲခြားကာ ဝယ်ယူလေ၏။ မုဆိုးများသည် ဆေးမြစ်ဆေးညှု များကို ရောင်းချပြီး ကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

မရန်နော်က ၎င်းတို့၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍ “ဆေးရောင်းပြီး ပြန်သွားတာ ကံကောင်းတာပဲ။ သူတို့ကို ခားပြောတွေထပ်ပြီး ရင်ထိတ်နေတာ”

ထုပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍ “မင်းရဲ့အထင်မမှားဘဲအား ဒီကောင်တွေဟာ ခားပြောတွေပဲ။ ငါ့အဖေ့ အဖေ့ ဆေးရောင်းဆွင်ယောင်ဆောင်ပြီး မုန်းဝူဝါတိန်ပိုင်ဂျားနဲ့ပတ်တက်မှု ရှိမရှိ လာရုံစမ်းတာပဲ။ အခုတော့ ငါတို့ဟာ မုန်းဝူဝါနဲ့ပတ်တက်တဲ့

၁၂၂ ဓမ္မပြုတ်သူရ

ဆေး ပြစ်ရှာသူတွေမှန်း သိသွားတော့ နောက်တစ်ကြိမ်စောပြေတိုက်ဖို့
ရောက် လာမှာသေချာတယ် "

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်သည် မျက်လုံးပြုံးသွားလေ၏။

ပြီးနောက် မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြွယ်၍

“ သူတို့ဟာ ဘေးပြစ်တွေဆိုတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ သူတို့ရဲ့လက်ထဲက ဂူလေးတွေက သစ်လွင်လွန်းတယ်။ မုဆိုး
အစစ်တွေကိုင်တဲ့ ဂူလေးဟာ ဘယ်လိုပုံစံရှိတယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံး
ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ခြေသံဟာ ပြင်းလွန်းတယ်။ မုဆိုးအစစ်တွေ
ဟာ ခြေသံလုံတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းညိုတိုက်၍

“ ဟုတ်တယ်။ အဒေါ်မပြော့မှ သူတို့ကို စိုပ်စားမိတော့ဘယ်
ဒီကောင်တွေတာ ဘေးပြစ်တွေပဲ။ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက
လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ မကြာခင် သူတို့ ဒီနေရာတို့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်။
ဒါကြောင့် မင်းပျက်နှာချင်းဆိုင်က သစ်ပင်ပေါ်မှာတက်ပုန်းလှိုက်၊
ဒီလောက်ဆိုရင် ရှေ့ဆက်ပြီး မင်းဘာလုပ်ဖူးလဲဆိုတာ သဘောပေါက်
တယ်မဟုတ်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က သစ်ပင်ကြီးတို့လှည့်ကြည့်၍
ခေါင်းတစ်ဆက်တစ်ဆက်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ ”

ထုပြောဆိုကာ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်လေ၏။ ပြီး
နောက် သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဇာတ်ထဲမှ ကြွေကရာလေးနှင့်ကြွေပန်းကန်
ကို ထုတ်ကာ ခေ့ခွေးကြမ်းကို အရသွားခံ၍သောက်နေလေ၏။

သူမ၏အမှုအရာမှာ မကြာခင် ဓားပြများရောက်ရှိတော့မည့် အမှု
အရာနှင့်တွေ့ဆုံ ဘော့တွင်းသို့ ဖွင့်ပွဲစားထွက်လာသူနှင့်တူနေလေ၏။

မရန်နော်သည် ဣန္ဒြေမပျောက် နေနိုင်သော အမျိုးသမီးကြီးကို
တိုက်၍ ခိုးဖမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ခြေသံများကိုကြားရပြီး
မုဆိုးများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ဘေးပြစ်များကို တုံ့ပြန်ဖြင့်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ခြေ... မင်းတို့ရောက်လာပြန်ပြီလား။ ဆေးမြစ်ဆေးတူတွေ
ရောက်ခဲ့လိမ့်လား။ ဝါပယ်တော့ဘူး။ ပြန်တော့ ”

ဟုမောင်းတုတ်လေရာ ဘေးပြစ်ခေါင်းစောက်က တဟဲဟဲရယ်
မော၍

“ ဟဲ... ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဈေးရောင်းဖို့ရောက်လာတာ
မဟုတ်ဘူးလား။ ခန္ဓာစောတာ မောင်ရင်လေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ရယ်
မော၍

“ ခဲဒီကောင်လေးက မိုးပေါ်ကိုပုံတက်သွားပြီ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ဘေးပြစ်များသည် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား
လေ၏။ မရန်နော်သည် ဘေးပြစ်များ၏ ခေါင်းပေါ်ရှိ သစ်ကိုင်း၌ ရောက်
နေသဖြင့် ဘေးပြစ်များ အားပေါ်သို့မော့မကြည့်ရန် ဆုတောင်းနေရ၏။

www.burmeseclassic.com

စားပြခေါင်းဆောင်က မိုးနတ်မယ်ကို မေးပြန်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ မျက်မှောင်ကြဲတိမ်

“ ခင်ဗျားကို လေကုန်ခံပြီး မခေးတော့ပါဘူး။ လာရင်းကိစ္စကို ဝဲ လုပ်တော့မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ကျောပိုးခတ်တိုက် ကျွမ်းတို့ကိုပေးပါ။ ”

ဟုတောင်းဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ မင်းတို့က ချစ်သော့ခိုတိတ်ကို ကူသယ်ပေးဖို့လား။ ဧလုပ် ပါနဲ့ကွယ်။ အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ စားပြခေါင်းဆောင်သည် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ ဒီမှာ ကျွမ်းတို့က ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ကူသယ်ပေးရအောင် ကူလိမ့်တော့အောင်ပေးလို့လား။ ခင်ဗျားတို့ ကျွမ်းတို့က စားပြတိုက်နေတာ ဗျ ကျောပိုးခတ်ကို ကျွမ်းတို့ကိုပေးခမ်း။ ဟိုကောင်လေး ဘယ်ရောက် သွားလဲ ပြောခမ်း။ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မရန်နော်က ပြားကျည်ထောက်အတွင်းမှ ပြားတစ်ပင်း ကိုထုတ်၍စားပြခေါင်းဆောင်ကို ချိန်ခွယ်လိုက်ပြီး

“ ဟားဟားဟား... ကျုပ်ဒီမှာပါဗျ ”

ဟုအသံဖြင့်လိုက်၏။

စားပြခေါင်းဆောင်လှည့်ကြည့်သောအခါ မရန်နော်က ၎င်း၏ လက်မောင်းကို ပြားပြင်ပစ်လိုက်ရာ စားပြခေါင်းဆောင်လက်ထဲရှိ ဆေး နတ်လွတ်ကျသွားလေ၏။ ကျန်စားပြများသည် မရန်နော်ကို တစုံတခု

ကြည့်၍ တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လေရာ မရန်နော်က ကျည်တောက်အတွင်း မှ ပြားများကိုထုတ်၍ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ပစ်ခတ်လေ၏။

စားပြများသည် ၎င်းတို့၏ လက်မောင်းနှင့်ပစ်များတွင် ပြားတန် များ နိုက်ဝင်၍ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် စားပြများ ထွက်ပြေးသွားသောအခါ သစ်ကိုင်း ငေါ်မှ တစ်ပတ်ကွမ်းပစ်၍ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်က ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက် ရင်း

“ အစောစောပဲ ရေနေ့ကြမ်းလေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပါဦး။ စားပြတွေကို ပြားနဲ့ပစ်တာ လျှပ်ပြက်သလို ဖြန့်ပါပေတယ်။ စားပြ ငါး သောက်ကို ပြားတန်တွေ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားတာ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ ”

ဟုချီးမွမ်းလေ၏။ မရန်နော်က သူ၏လေးနှင့်ပြားကို ကျောတွင် ယိုင်းလွယ်လိုက်ဦး

“ ဒီတောင်တွေကို ပစ်ရတာ သားကောင်ပစ်ရတာလောက် မဟာဝင် မခက်ပါဘူးဗျာ။ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အကျအနစ်ပိုင်းပြီး မစ်ရ ကယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ပူ ၎င်းတို့သည် ခဝပ်လူမျိုး ကို နေထိုင်သော ပန်နန်ဒင်အရပ်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။

မရန်နော်က ခဝပ်ရွာများကိုကျော်ဖြတ်ရင်း ပြေပန်း ပြေပွယ် များကို လှုပ်နှောင်သူများကိုကြည့်၍

“ ခဝပ်လူမျိုးတွေဟာ ပြေပန်း၊ ပြေပွယ်တွေလုပ်တဲ့နေ့ရက်

လက်ရာသိပ်ကောင်းတယ်။ ခေါင်လင်ပွင့်၊ ဇနီးယောဒွာ ပြေအိုးပြေရွက် လုပ်တဲ့ရုပ်စေတု အများကြီးရှိတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။ အချို့သော ရုပ်ရွာများကိုရောက်သောအခါ ပန်းပဲလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။ မရန်နောင်က

“ရုပ်စေတုဟာ မနိုးလုပ်ငန်းတို့လဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျွမ်းကျွမ်းလုပ် ကိုင်နိုင်တယ်။ ဒီအနီးအနားက ရွာလေးတွေမှာ မနိုးပဲခိုးတွေအများကြီး ရှိတယ်။ ပန်းပဲကိုစေတု ပူဇော်ဆိုနဲ့ နေ့ခင်းပန်းတစ်ပိတ်က ရုပ်စေတု အများ ဆုံးလုပ်ကိုင်ကြတယ်။ ရုပ်စေတုဟာ ကျွမ်းကျွမ်း ကျွမ်းကျွမ်းပင်ပင် ပါပေပဲ သူတို့ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကတော့ တစ်ပုဂံပြားသွားတယ်။”

ဟုရှင်းလင်းပြောလေ၏။ မရန်နောင်တို့သည် ရုပ်စေတုလေးတစ်ရွာ ရှိ အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးကို ခွင့်ပေး၍ တည်းခိုခဲ့လေ၏။

ရုပ်စေတုသည် စည်စတ်ကျော့နံ့သော လူဖျိုဖြူမိသဖြင့် ညသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ဆီဘက်သို့ ခေါင်ရည်ကိုဖြင့် ခည့်ခိုရာမှ ထရုပ် ပျိုဖြူလေးများ၏ အကဖြင့် ခြေဖျော်လေ၏။

အင်္ဂါဝါ ရွာသူကြီး၏သားသည် အလွန်ပျော်ရွှင်တတ်ပုံရပြီး ရုပ် ပျိုဖြူလေးများနှင့်တွဲဖက်၍ ကပြနေလေ၏။

မရန်နောင်တို့သည် ရုပ်ပျိုဖြူကလေးများ ပြောချက်ပြီး ညဦးနက် သောအခါမှပင် အိပ်စက်ရလေ၏။

မရန်နောင်သည် အိပ်ပျော်ကာစောချိန်တွင် အိမ်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ကျားဟိန်းသံများကြားရသဖြင့် ကမန်းကတန်းထတိုင်လိုက်၏။

သူ၏အတွေ့အကြုံအရ အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကျားဆိုးတစ် ကောင် ရောက်နေကြောင်း ဝိပ်စားမိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးသည် အိပ်ရာထဲမှ ကမန်းက တန်းပြေးထွက်လာပြီး အထိတ်တလန့်အမှုအရာဖြင့်

“နတ်ကျားကြီးလာပြီ၊ နတ်ကျားကြီးလာပြီ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ မရန်နောင်က ဖျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာလို့ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ၊ ကျားဆိုး ရွာနားကို ရောက်နေပြီ၊ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာတွေကို ဝင်ဆွဲလိမ့်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးက အထိတ်တလန့်ဖြင့် လက်ကားဖြုတ်

“ဆွဲပါစေ၊ အဲဒါ နတ်ကျားကြီးပါ၊ ကျုပ်တို့ တိုက်လို့မရဘူး၊ နွားတစ်ကောင်ရရင် ပြန်သွားလိမ့်မယ်”

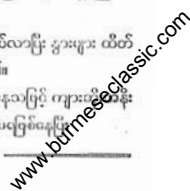
ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နောင်သည် မုဆိုးတစ်ဦးပီပီ ကျား၏ အန္တရာယ်ကို သိပ်စားမိသဖြင့်

“ကျားဆိုးက နွားတစ်ကောင်ရရင် ပြန်သွားမယ်ဆိုပေမဲ့ နောက် စားလောင်တဲ့အခါတိုင်း ရွာကနွားတွေကို ဝင်ဆွဲလိမ့်မယ်၊ ဒါ ကြောင့် ကျားကို တစ်ပြိုင်တည်း ရှင်းပစ်လိုက်ပါ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ သေ နတ်မရှိဘူးလား”

ဗျားမပြန်လေရာ ရွာသူကြီးက ခေါင်ခါ၍ သေနတ်မရှိကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျားဟိန်းသံ ပိုမိုနီးကပ်လာပြီး နွားဖျား ထိတ် လန့်စွာ အော်ဟစ်သောအသံကိုကြားရလေ၏။

မရန်နောင်သည် မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျားမိတ်ဆန်း သို့ မချီမိနင်းဝံ့ဘဲဖြစ်နေခြင်းကို ဘားမလိုဘားမပြုနိုင်ပေ။

၁၃၈ မင်းမြတ်သူရ

“ နေပဦး ခင်ဗျားတို့တစ်ရွာလုံးမှာ ယောက်ျားတွေအများကြီး ရှိတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျားဆိုးကို ဝါလော့ကင်းကြောက်နေရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုဒေခဲ ဒေကိပ်ရွာသူကြီးက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ နတ်ကျားကြီးက ကျွန်တို့ရွာက နွားတွေကိုဆွဲတာ ဉ္စကောင် ရှိပြီ။ ရွာသားသုံးယောက်လဲ ဒေသက်ဆုံးပြီးပြီ။ ကျားကြီးကို နတ်ဆရာကို မေးကြည့်တော့ နတ်ဆရာက မိုးရိုးကျားမဟုတ်ဘူး။ နတ်ကျားလို့ ပြောပါတယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းခါသမ်း၍

“ ဝင်ဗျားတို့ကြောင့်ခက်ပါတယ်။ နတ်ဆရာက နတ်ကျားဆိုတိုင်း လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေမှာလား။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရွာက ရွာတွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သေကုန်လိမ့်မယ်။ နွားတွေကျန်ရင် လူတွေ အလှည့်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါကျားကို နှိမ်နင်းဖို့မြန်စေမယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ အထိပ်ရွာသူကြီးက ကြောက်ရွံ့သောအမူအရာဖြင့်

“ နတ်ကျားကို ကျွန်တို့ဘယ်လိုရင်ဆိုင်လို့ဘယ်ရမလဲ။ ယစ်ကောင်တွေ တက်မြောက်ပြီး ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရမှာပေါ့ ”

ဟုငြင်းဆန်လေ၏။ မရန်နော်သည် အဘိဝံရွာသူကြီး၏စကားကို မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော လှံရှည်နှစ်ချောင်းကို ထုပ်ကိုင်၍ အိမ်၏အနောက်ဘက်အပေါက်သို့ ပြေးခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ခြံထဲသို့ဆင်းကာ အိမ်ရှဉ့်ခဲလှမ်းမကမ်းရှိ ရွာခြံရှိရာ သို့သင်းခဲ့လေ၏။

ရွာခြံသို့ ကျားဆိုးရောက်နေသဖြင့် ရွာများကြောက်ရွံ့စွာ အော်ဟစ်နေကြ၏။

မရန်နော်သည် လှံရှည်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်၍ သစ်လုံးများဖြင့် တာခံထားသော ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ခြံစည်းရိုးရှေ့တွင် ရောက်နေသော ကျားဆိုးကြီးနှင့် အနီးကပ်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျားဆိုးကြီး၏အသက်အရွယ်မှာ ကြီးရင့်နေပြီး သန်မာထွားကြွင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိ၏။

ကျားဆိုးကြီးသည် ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော မရန်နော်ကို ရှုတ်တရက်မြင်တွေ့သောအခါ ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောက်လေ၏။

မရန်နော်သည် ကျားဆိုးကြီးနှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ကျားဆိုးကြီး၏လက်ပြင်ရှိရာသို့မှန်၍ လှံဖြင့်အားကုန်ထိုးလိုက်လေ၏။

မရန်နော်သည် ကျွမ်းကျင်သောမုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကျား၏လက်ပြင်ကို လှံဖြင့် ထိုးစိုက်မိသွားလေ၏။ ကျားသည် ပြင်းထန်သောလှံချက် ထိုးစိုက်ခံရသောကြောင့် ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်၍ ရွာခြံ၏တာခံထားသော ခြံစည်းရိုးများကို ဒေါသတကြီးကိုက်ခဲနေလေ၏။

မရန်နော်သည် ခြံစည်းရိုးပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ကျား၏ဝမ်းခိုက်ကို တားမဖြင့် ခုတ်လေ၏။ ကျားဆိုးကြီးသည် လှံချက်နှင့်တားချက် မိသွားသောကြောင့် အထိနာသွားဟန်ဖြင့် ပြေပေါ်တွင် လူးလိပ်နေလေ၏။

မရန်နော်သည် ကျားဆိုးကြီး၏ အခြေအနေကိုကြည့်၍ နောက် ဆုံးအကြိမ် ဝမ်းစိုက်တို့ လှဖြင့်ထပ်မံထိုးလိုက်ရာ ကျားဆိုးသည် ငြိမ် သက်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အားနီးသို့ အကိတ်ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသူရွာသား များ မပုံမရဲရောက်လာပြီး ရွာသူကြီးက

“ဟင်... နတ်ကျားကြီးကို သတ်လိုက်ပြီ ခုကွယ်မိ”

ဟုအထိတ်တလန့် ခေတ္တတ်လေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းခါ၍

“ဘာနတ်ကျားမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျားရဲအလက်ကြီးနေပြီ တော ထဲမှာ သားကောင်တွေမ်းရတာ ခက်လာလို့ မိရွာကရွားတွေကို လာ ဆွဲနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကြောက်ရွံ့ပြီးနေလို့ကတော့ ကြာရင် တစ်ရွာလုံး ကျားစားမိသွားမယ်”

ဟုပြောလေရာ လူအုပ်ထဲမှ နတ်ဆရာနီပါဆိုသူက ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး မြေကြီးကို တောင်တောင်ဖြင့်ဆောင့်၍

“နတ်ကျားကို အသေသတ်လိုက်တဲ့အတွက် မင်းမှာ အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ကျရောက်တော့မယ်၊ ယခင်ကောင်တစ်ကောင်ထို့ အပြန်ဆုံးပူဇော်ရမယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ ယခင်ကောင်ကို မပူဇော် နိုင်ပါဘူး”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ နတ်ဆရာနီပါက မရန်နော်တို့ မကျေ မချမ်း ကြည့်၍

“နတ်ကျားကို သတ်ပြီး ယခင်ကောင်ကို မပူဇော်ဘူးဆိုရင် ငါတို့ရွာကို အပြစ်တွေကျလာတော့မှာပေါ့၊ ငါတို့ကစ်ရွာလုံး တောင်ယာ စမ်းတွေပျက်ပြီး ရေဝါဘေးဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ နတ်ဆရာ၏စကားကြောင့် ရွာသူရွာသား များ မျက်စိပျက်နာပျက်သွားပြီး ကျားဆိုးကြီးကို မပုံမရဲကြည့်လိုက်လေ ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ခါကတော့ နီပါတို့က အယူသည်းလွန်းပြီထင်တယ်၊ ဟောဒီ ကျားဆိုးကြီးဟာ နတ်ကျားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျားဟာ အသက်ကြီးလာ လို့ တောထဲက သားကောင်ကို မမ်းမစားနိုင်လို့ ရွာထဲကရွားတွေကို ဝင်ဆွဲတာပါ။ ရွားတွေကို ဝင်ဆွဲရင်း ရွာသားသုံးယောက်လဲ အချောင် အသက်ပဲသွားရတာပါ”

ဟုပြန်လည် ရှင်းလင်းလေ၏။ ထိုအခါ နတ်ဆရာက မရန်နော် စိကောင်းကို လက်သင့်မခံဘဲ

“ဦးရဲအာရုံကို မင်းက မယုံကြည်တဲ့စကားပြောတာလား၊ ငါ ဘာ ကောင်းကင်နတ်ကို ပူဇော်တဲ့ နတ်ဆရာ၊ သာမန် နတ်ဆရာ တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲမယုံကြည်မှုကြောင့် တစ်ရွာလုံး ဘေး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏အနောက်မှ မိုးနတ် မယ်ဆိုသောအမျိုးသမီးကြီးရောက်လာပြီး

“နတ်ကျားကြီးကို သတ်ဖြတ်မိတဲ့အတွက် ဘယ်လိုပူဇော် ကောင်းနဲ့ မပူဇော်ရမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နတ်ဆရာ နီပါက အနေအလျစ်လျည

ကြည့်၍

“အနည်းဆုံး ကြက်တစ်ကောင်၊ ငှက်တစ်ကောင်၊ နွားတစ်ကောင်တော့ ပူဇော်ရမယ်။ ခါမှ နတ်တွေကို တောင်းပန်ရာရောက်မယ်”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ယဇ်ပူဇော်ဖို့ လိုအပ်တဲ့တိရစ္ဆာန်တွေကို ကျွန်မပေးပါမယ်။ နတ်ဆရာနဲ့တင် တာဝန်ယူပြီး လုပ်ကိုင်ပေးပါ။ အခကြေးငွေကို ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ်။ ”

ဟုဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နတ်က မိုးနတ်မယ်၏ စတင်မှတ်သောကားကြောင့် ထဲခြံသွားပြီး

“ ဟင်... အဖေ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ သူတို့ရဲ့ အယူသည်းမှုကို ကျုပ်တို့က လျှော်ကြေးပေးရမှာလား။ တကယ်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးကို ခုတုပေးနေတဲ့ ကျားဆိုးကြီးကို ကျုပ်တို့ နှိမ်နင်းပေးတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးဇူးတော် ဘင်းဦးမယ်။ မထင်လက်သော်လည်း အများကြီး ပေးသင့်တယ်။ ဗာနုတော့ ကျုပ်က သူတို့ကိုပြန်လျှော်ပေးနေရတယ်။ ”

ဟု မကျေနပ်ပြောဆိုလေရာ အမူနည်းမီးကြီးက လက်ကပ်ပြန်၍

“ မင်းရဲမကျေနပ်ချက်တွေကို နောက်မှအေးအေးဆေးဆေး ပြောပါကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ပါကွာ။ ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

မရန်နတ်သည် မိုးနတ်မယ်၏ကားကြောင့် မကျေနပ်ဖြင့် နေလိုက်ရလေ၏။

မိုးနတ်မယ်သည် နတ်ဆရာနိပါကို ယဇ်ပူဇော်ရန် လိုအပ်သော အခကြေးငွေကိုပေးလေ၏။

နတ်ဆရာနှင့်အယူသည်သော ရွာသူရွာသားများသည် မရန်နတ်တို့က ယဇ်ပူဇော်ရန် သဘောတူလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်သွားလေ၏။

မရန်နတ်တို့သည် ထိုညက မိုးလင်းသည်အထိ မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ ကျားဆိုးကြီးအနီးတွင် ရွာသားများနှင့်အတူရှိနေလေ၏။ ရွာသားများ၏ အချို့တစ်ဝက်သည် ကျားဆိုးကြီးကို နတ်ကျားကြီးဟု ယူဆနေကြ၏။ နတ်ကျားကြီး၏ ကြောက်ရွံ့စွယ်ကောင်းပုံကို ချဲ့ကားပြောဆိုနေကြ၏။

မရန်နတ်သည် ရွာသားများနှင့်ဝေးရာနေရာ၌ ဝဲကျည်တောက်ဖြင့် ခေါင်ရည်သောက်နေသော မိုးနတ်မယ်ထံသို့သွား၍

“ အဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ နတ်ဆရာ နိပါကို အလျှော့ပေးရတာလဲ။ ဒီလူကြီးက အသားလွတ် အယူသည်နေတာမျှ ဘာလဲ အဖေက နတ် ဆရာရဲ့ကောင်းကို ယုံလို့လား။ ”

ဟုအေးမြနူးလေ၏။ မိုးနတ်မယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ နတ်ဆရာကောင်းကို ငါမယုံပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွာသားတော်တော်များများကတော့ ယုံကြည်ကြတယ်ကွ။ သူတို့အတွက် နတ်တွေ မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ သေမတတ်ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။ နတ်ဆရာနိပါ ပူဇော်နိုင်ဆုံး ပွန့်ဦးတွေဟာ ငါတို့အတွက်တော့ အသေးအပူပေးပါ။ ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေ အေးချမ်းသာယာစွာနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဝေပျော်နိုင်ဖို့ ငါက ကူညီပေးလိုက်တာပါ။ သူတို့အဖို့ ယဇ်ပူဇော်ပေးတဲ့

ပူဇော်ပြီးရင် အေးချမ်းသာသာတော့မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်လော၊ မှတ်ထား ကောင်လေး၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်အတွက် အရေးမခံဘူး ထင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်က တစ်ခြားသူတွေအတွက် အလွန်အရေးပါနေတတ် တယ်ကွ ”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

မရန်နော်သည် မိုးနတ်မယ်အိမ်ကားမှာ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှ သဖြင့် ရင်ထဲတွင် စွဲထင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မရန်နော်နှင့် မိုးနတ်မယ်က ရွာမှထွက်ခွာရန် အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးကို နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွာသူကြီးက မရန်နော် ကိုကြည့်၍

“ မောင်ရင်တို့ကို အကုတညီတစ်ခုတောင်းချင်ပါတယ်၊ မြစ်နိမ့် မယ်ဆိုရင် ကူညီပေးပါ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ရွာသူကြီးထံမှ မျက်မှောင်ကြတ် ၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရွာသူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်သားကို ရွာနဲ့အလွန်ဝေးကွာတဲ့အရပ်ကိုပို့ပြီး စာပေသင်ကြားချင်လို့ပါ၊ စာပေတတ်တဲ့သူဟာ ထင်နေသူတစ်ပါးထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်၊ အိပေမဲ့ ကျုပ်သား စာသင်မဲ့အရပ်မှာ ရွာနဲ့အလွန်ဝေးကွာတယ်၊ မေ့မြတ်ရိုးအတိုင်းသွား ရင် ဂရုစိုက်တဲ့အရပ်ကိုရောက်မယ်၊ အဲဒီမှာ စာသင်ရမယ်ဆိုတော့ လမ်း ခရီးမှာ လူဆိုးစားပြောတွေနဲ့ တွေ့မှာအကြောက်လို့ မသွားစုံဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်တို့လမ်းကြိုရင် အဖော်သည့်လိုက်ပါရစေ ”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။ မရန်နော်သည် မိုးနတ်မယ်ဘက်သို့လှည့်

၍ ခေါ်သင့်မခေါ်သင့် ပေးပြန်လေရာ သူမက “ ဂရုစိုက်မှာ စာပေသင်ကြားမယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက သင် ပေးမှာလဲ ”

ဟုပေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ အင်္ဂါဝါရွာသူကြီးက

“ သာသနာပြုဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက သင်ပြပေးနေတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ စာပေပညာသင်တဲ့သူ အတော်များနေတယ်လို့ ကြားတယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာပေး

ရှိသော သူကြီးသားမျက်နှာကိုမြင်ယောင်မိပြီး စာပေပညာသင်ကြားရန် သံသယဖြစ်နေမိ၏။

ကချင်လူမျိုးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကားပုဂ္ဂိုလ်ဖြင့် လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာခန့်က အနောက်တိုင်းသာသနာပြုများက ရောမဂက္ခရာ ဖြင့် စာရေးနည်းကို သင်ပြပေးသွားလေ၏။

ထိုစာရေးနည်းကို သူကြီးသားက သင်ယူမည်ထင်၏။

မိုးနတ်မယ်က အင်္ဂါဝါရွာကိုကြည့်၍

“ ကျွန်ုပ်တို့သွားမဲ့လမ်းက အတ္တရာယ်များပါတယ်၊ လမ်းခရီးမှာ လူယတ်တိုက်ခိုက်တဲ့ လူဆိုးစားပြောတွေရှိတယ်လို့လဲကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အသက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ဧကန်ရှောင်ခေါ်ယူသွားပါမယ် ”

ဟုကတီးမေးလိုက်ရာ ရွာသူကြီးသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား လေ၏။

ထို့နောက်တစ်ခါအနောက်တွင် ကုတ်ကုတ်လေးကိုင်နေရာ

သူကြီးသားကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ သူကြီးက သူ၏သားကို ပန်းပုတ်
၌

“ မင်းကို ဟောဒိက စဉ်သည်တော်ကြီးတွေက ခေါ်သွားလိမ့်
မယ်။ သူတို့နဲ့အတူတူ ဂဝိုင်ရွာကိုသွားပြီး သာသနာပြုတရားတော်ကြီး
ဆီမှာ စာပေပညာကိုသင်ကြားပါ။ ပညာကို ကြိုးကြိုးစားစားသင်ယူပါ။
ပညာတတ်ရင် အာပူနဲ့အာပူနိုကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်လာမယ်။ ဒါဆိုရင်
ကြီးပွားတိုးတက်မှာသေချာတယ်။ လမ်းခရီးမှာ ချဉ်သည်တွေရဲ့စကား
ကို နားထောင်ပါ။ ကလန်ကဆန်မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီလိုလုပ်ရင် ခုကွရောက်ပြီး
စားပြောလက်မှာ အသက်ပေးရလိမ့်မယ် ”

ဟုမှာကြားလေရာ ပြောင်ချောချောမျက်နှာပေးရှိသော သူကြီး
သားသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ စိတ်ချပါ။ ပညာကိုကြိုးစားသင်ပါမယ်။ ပညာတတ်ရင် ရွာသူ
အမျိုးချောလေးတွေဆီကို ဖဂါလက်ဆောင်တွေ အများကြီးပေါ်ပြီး
ကဆာ လွတ်ဖို့ အစေမပေးပါနဲ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ သူကြီးမင်းက သားဖြစ်သူ၏အန္တကို ဖြည့်ဆည်း
ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလေ၏။

မရန်နော်သည် သူကြီးသား၏လိုအပ်ဆန္ဒကို နားထောင်၍ ပြန်
လိုက်မိ၏။

ကချင်တို့၏ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံအရ ယောက်ျားလေးရှင်သည် မိန်း
ကလေးရှင်ထံသို့ ကဆာခေါ် အောင်သွယ်များကိုဓလေ့တရ၏။ ထိုသို့
ဓလေ့တရတွင် ဖဂါခေါ်သော လက်ဆောင်များကို အများအပြား သယ်
ဆောင်သွားရ၏။

မိန်းကလေးရှင်သည် ကဆာများ၏အပြောအဆို မွန်ရည်မှု၊ ဖဂါ
လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ များပြားမှုတို့ကို အခြေခံ၍ယောက်ျားလေးရှင်
ဘက်သို့ သဘာတူမတူ ပြန်ကြားရ၏။

များသောအားဖြင့် ဖဂါလက်ဆောင်ပစ္စည်းများ များပြားစွာ
သယ်ဆောင်သွားနိုင်သူသည် မျက်နှာပန်းလှ၍ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က
သတင်းကောင်းကို ကြားရတတ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးနတ်မယ်က သူကြီးသားဘက်သို့လှည့်၍
“ ဒါဆိုရင် ငါတို့ခရီးဆက်ကြမယ်။ မင်းရဲ့အထုပ်အဖိုးတွေပြင်ပေ
တော့ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ သူကြီးသားသည် သူ၏အထုပ်အဖိုးများကို
သွားငောက်ယူငင်လေ၏။

မရန်နော်တို့သည် ခရီးရှည်ကြီးကို ဆက်ကြလေ၏။ သူကြီးသား
သည် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သိချင်းများသိဆို၍ လိုက်ပါလာလေ
၏။ သူသည် တောလမ်းခရီးကို ပိုမိုကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သဖြင့် ခရီးလမ်းပန်း
ပိုမို၍ အဆင်ပြေလေ၏။

ရင်းတို့သည် တောတွင်းသို့ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး တရွေရွေခရီးဆက်ခဲ့
ရာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ရူးစူးဝါးဝါးပေးဟစ်လိုက်သောအသံကြောင့်
အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

သူကြီးသားက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ တောထဲက မိန်းမသံကြားတယ်။ ဒါဟာ နတ်တွေရဲ့လှည့်စား
မှုပဲဖြစ်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့သွားလို့မဖြစ်ဘူး ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်ကမူ အမျိုးသမီးကြီးဘာသို့

လှည့်၍

“တစ်စုံတစ်ယောက်တော့ ခုကွဲရောက်နေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သွားကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုကာ အသံကြားရုံအာရုံသို့ ဦးတည်၍ပြေးလွှားသွားလေရာ သူကြီးသားသည် အော်ဟစ်၍ တားဆီးပြီး ကျွန်ုပ်ရန်ခွဲလေ၏။ မရန်နော်သည် မုဆိုးတစ်ဦးပီပီ လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားပြီး ချောက်ကမ်းပါးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် လွန်စွာကြီးမားသော တောကြီးမြေဟောက်တစ်ကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

တောကြီးမြေဟောက်သည် မြေဟောက်တို့၏ဘုရင်ဖြစ်ပြီး အလွန် တစ်ပိပြင်းလှသဖြင့် မရန်နော်သည် မိန်းမပျိုအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွား၏။

မိန်းမပျိုရှေ့တွင်ရှိသော တောကြီးမြေဟောက်သည် ဆယ်ပေကျော်ကျော်ရှိပြီး ပါးပျဉ်းထောင်ထားသဖြင့် သူမအတွက် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသောအနေအထားပင်ဖြစ်၏။

မရန်နော်သည် မိန်းမပျိုရှိရာသို့အပြေးသွား၍

“မလှုပ်နဲ့ မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး ပြေးကျည်တောက်ဟု သံနူးတပ်ထားသော ခြားတစ်စင်းကိုထုတ်၍ တောကြီးမြေဟောက်၏ပါးပျဉ်းကိုပစ်လိုက်လေ၏။ သံနူးတပ်ထားသောမြားသည် တောကြီးမြေဟောက်၏ပါးပျဉ်းကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သောအခါမှပင် မရန်နော်သည် အနီးသို့ရန်လွှားသွားပြီး မြေဟောက်၏သည်ပင်းကို ခြတ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ထိုအခါမှပင် မျက်လုံးများပြူးဝိုင်း၍ မြေဟောက်ကြီးကိုကြည့်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ မရန်နော်က သူမကို မျက်မှောင်ကြည့်ကြည့်ကာ

“တောထဲကို မိန်းမကလေးတစ်ယောက်ဟည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ထုခမ်းပြန်းလေရာ မိန်းမပျိုသည် မရန်နော်၏အမေးကြောင့်

“အမလေး အခုမှသတိရတယ်၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး”

ဟုအော်ဟစ်ပြန်ရာ မရန်နော်က ကြောင်အမီးအမီးဖြစ်သွားပြီး

“ဟင် မိန်းမကလေး ဘာဖြစ်လို့ အော်နေတာလဲ၊ မြေကြီးသေသွားပြီလေ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက သူမ၏အနောက်ရှိ ချောက်ကမ်းပါးကို လက်ညှိုးညှစ်ငြိမ့်ပြီး

“ချောက်ကြီးထဲမှာ ကျွန်ုပ်မောင်လေးကျနေတယ်၊ ကယ်ကြပါဦးရှင်”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်သည် သူမ၏ကောင်းကြောင့် ချောက်ကမ္ဘားအောက်သို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချောက်၏အောက်ဘက်ပေနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာရှိ ကျောက်ခွန်းတစ်ခုကို လက်နှင်းဆွဲထားသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိတ်လန့်ရွယ်တွေ့ရလေ၏။

ကလေးသည် လေထဲတွင် တွဲလောင်းဖြစ်နေပြီး လက်ထဲသေလာလျှင် ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားနိုင်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးရောက်လာသောအမျိုးသမီးကြီးက

“ မရန်နော် မင်းကိုယ်တိုင် ချောက်ထဲကို အခြန်ဆုံးဆင်းမှခြင်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်သည် မုဆိုးတစ်ဦးခြစ်သော်လည်း မကစောက်သောကျောက်ထောင်ကျောက်ခဲများကိုကြည့်၍ အကြပ်ခိုက်သွားလေ၏။

မိန်းမမျှားလည်း သူမ၏ဘေးလေးအတွက် ခိုခိမ်ကြီးစွာအောင်တစ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှပင် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ဖမ်းခါးတွင်ခိုက်ဆွဲထားသော ကြိုးတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခက်ခွန်းရှိ ကျောက်ခွန်းတစ်ခုကို ကြိုးပြင်ပင်လိုက်ရာ ချိတ်မီသွားလေ၏။ မိုးနတ်မယ်က

“ မရန်နော် ထောင့်ကြီးကိုဆွဲပြီး ကလေးရှိတဲ့ကျောက်ခွန်းကို ခုန်ဆင်းလိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ ကလေးနဲ့အတူ ကြိုးထိုးဆွဲပြီး ပြန်သတ်ခဲ့ပါ။ အန္တရာယ်တော့သိပ်များတယ်။ ဖြစ်ပါလား။ ”

ဟုမေးပြန်လေ၏။ မရန်နော်က အခြေအနေကိုအကဲခတ်၍ ခေါင်းညိတ်ကာ

“ ပြစ်တယ်အပေါ်။ ကျောက်ခွန်းမှာ ချိတ်မီနေတဲ့ကြိုး ခိုင်ဟာခိုတော့လိုတယ် ”

ဟု ပြောကာ ကြိုးမုဆိုးသေချာစွာခိုက်ဆွဲ၍ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေရာ သူ၏ဘိသိမ်နွာသည် ကံကောင်းထောက်မခွာခြင်ကျောက်ခွန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မရန်နော်သည် ထိုအခါမှပင် လက်ထဲဆေးပြီး ပြက်ကျွတ်တတ်ခြင်နေသော ကလေးငယ်ကို တွေ့ရုံနဲ့ပေါ်သို့ ဆွဲဆင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက် ကလေးကို ခဏမျှ အနားယူစေပြီး ကြိုးကိုဆွဲ၍ ချောက်ပေါ်သို့ ပြန်တက်စေ၏။

ကလေးငယ် အပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မရန်နော်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ခိုဆွဲ၍ ပြန်တက်ခဲ့လေ၏။

ချောက်ကမ်းပါးအပေါ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မရန်နော်က မြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းရင်း မိန်းမပျိုတက်သို့လှည့်ကာ

“ နေ့ပိုင်း မင်းတို့မောင်နှမက ဘာဖြစ်လို့ တောထဲသို့ အဖော်မပါဘဲ ရောက်နေရတာလဲ။ တောထဲမှာ အန္တရာယ်ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ တစ်ယောက်ကချောက်ထဲကျတယ်။ တစ်ယောက်က တောကြီးမြေဟောက်နဲ့တွေ့တယ်။ ချောက်ထဲကျရင် အရိုးအသားပြန်ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ တောကြီးမြေဟောက်နဲ့တွေ့ရင်လဲ ပြန်လမ်းမရှိဘူး။ သူ့ဟာ မြေဟောက်တွေရဲ့ဘုရင်ပဲ။ တောကြီးမြေထောက်ရှိတဲ့နေရာမှာ အခြားအဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေတွေတောင် မင နဲ့ဝံ့ဘူး။ ကျွန်တို့နဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းတယ်ပုတီးပါ။ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ သူကြီးသားက ဝင်၍

“ မရန်နော်ကလဲဗျာ။ သူ့ပြော အသက်အန္တရာယ်ဘေးက လွတ်ကင်းကာစရှိသေးတယ်။ အပြစ်မတပ်ပါနဲ့။ ညီမလေး ရော့ ဟောပီရေဘူးထဲက ရေကိုသောက်လိုက်။ အသားခြောက်တွေကိုလဲ စား။ ”

ဟု မျက်နှာလို မျက်နှာရ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ မိန်းမပျိုလေးသည် သူကြီးသားတိုက်သောရေတစ်ခွက်ကိုသောက်၍

“ အစ်ကိုတို့အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရပါမယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိပေမဲ့ ဆင်းရဲလွန်းလို့ တောထဲမှာ ဆေးမြစ်အေး

ဥက္ကဋ္ဌကြီး တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်သည်တွေကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အချိန်
နုမရင်းဆေးခြစ်တွေရင် ကျန်းမတို့ မောင်နှမအတွက် ဆေးကောင်းရ
တတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့လ ချောက်ကမ်းပါးအစပိုမှာ ပေါက်တဲ့ ဂွမ်းပေးဆေး
ပင်တစ်ပင်ကို မောင်လေးက ဆူးပိုကြီးပေးရင်း ချောက်ထဲကို ကုသွားတာ
ပါရှင်။ မောင်လေးချောက်ထဲကုလို့ မိုးခိုပဲကြီးနဲ့ အော်ဟစ်နေတုန်း
တောကြီးမြေပောက်နဲ့ မအံ့ကလေးဘဲ တွေ့ရတာပါ။

ဟု ဂွမ်းလင်းပြလေ၏။ ထိုစာခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီး
ကြီးက သက်ပြင်းရဖို့

“ ဝမ်းဇေးအတွက်ဆိုတော့လဲ စွန့်စားရှာဖွေတော့မို့ ဟော
ကြီးပြောတော်ဟာ ကျောက်ဆောင်း၊ ကျောက်တန်းတွေကြားမှာ မိုး
အောင်းနေတတ်တယ်။ မိန်းကလေးဆို လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့အတွက်
အနောက်အလှက်ဖြစ်ပြီး ရန်ပြုတာ ပြစ်ပါတယ်မို့ပေါ့။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ မိန်းမမြို့က မရန်နော်တို့အား
သူမနေထိုင်ရာ ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

သူမ၏ရွာသည် လူနေအိမ်ခြေ ဇယပ်သော ရွာတစ်ရွာပင်
ဖြစ်၏။

ရွာကိုဟုတ်ချင်သူသည် ခူဝါဝမ်း အလန်အိမ်ဟုတ်ဘဲ အင်္ဂါထိ
ရွာသူကြီးသာဖြစ်၏။

သူမသည် ရွာခွန်ရှိ တံငယ်လေးတစ်လုံး၌ ဆင်းရဲကပ်တည်းရွာ
နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

သူမ၏ ဝမ်း ဂွမ်းက အင်္ဂါထိရွာသူကြီးနှင့် ရန်ပြုနေရတဲ့သူဖြစ်
ရွာသူကြီးက ကူညီထောက်ပံ့ခြင်းမဟုတ် သိရလေ၏။

တစ်ရွာလုံးရှိ ရွာသူရွာသားများသည် ရွာသူကြီး၏ ဆွေမျိုးများ
အများစုဖြစ်သဖြင့် သူမတို့မိသားစုကို ကူညီခြင်းမရှိချေ။

မရန်နော်တို့သည် ထိုညက မိန်းမပျိုလေး၏ တံခံမိ၌ အိပ်စက်
ကြလေ၏။

ထိုညသန်းခေါင်ယံအချိန်၌ မိန်းမပျို၏ မောင်ငယ်လေးသည်
အများတက်နေသဖြင့် မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက သူမ၌
အသင့်ဆောင်ယူလာသော ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသပေးလေ၏။

နောင်တစ်နေ့တွင် ကလေးငယ်၏အဖျား ကျဆင်းခြင်းမရှိသဖြင့်
သူမတို့ရွာ၌ သောင်တင်နေလေ၏။

မိန်းမပျိုက သူမတို့အိမ်၌ မွေးထားသော ကြက်တစ်ကောင်ကို
ယူ၍ ရွာထဲသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်လေရာ မိုးနတ်မယ်က မေးမြန်းလေ၏။

ထိုစာခါ မိန်းမပျိုက
“ နတ်ဆရာမိမှာသွားပြီး နတ်တွေကို ပူဇော်မလို့ပါ။ မောင်
လေးရဲ့ အဖျားရောဂါ အပြန်ပျောက်အောင်လို့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ ကြက်ကို ပူဇော်ပြီး နတ်တွေကို ဆုတောင်းမဲ့အစား ကြက်
သားခွတ်ပြုတ်လေး လုပ်နိုင်ရင် ပိုကောင်းပါတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ မောင်လေးအတွက်
တအော့၊ တွေဝေနေပြီးမှ မီးစိုဆောင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ရွာသူကြီးသားသည် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် မိန်းမပျို၏အနီး၌ ရင်း
ဝဲနေပြီး သိသိသာသာ ပိုးပန်းသော အမှုအရာကို ပြင်ရလေ၏။

မိုးနတ်မယ်က ရွာသူကြီးသားကို ကြည့်၍

“ မိနောက်ပြီးရင်တော့ ခက်ပါတယ်၊ သူ့အဖေကတော့ စာသင်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်၊ သူ့ကတော့ ဝေဖော်ရာနေရာမှာ မိန်းမချောအလေးနဲ့ ပျော်မွေ့နေတယ် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

မိန်းမပျိုလေးသည် ရွာ၌ အမျိုးအဆွေ နည်းပါးသဖြင့် အာသီးကျန်နေထိုင်ရသဖြင့် သူ့ကို ဂန္ဓနီကံသော သူ့ကြီးသား၏ နှစ်သိမ့်မှုများကို ကျေနပ်နေဟန်ရှိ၏။

မရန်နော်တို့သည် မိန်းမပျိုလေး၏ မောင်ငယ်လေး ဈေးနာနေသဖြင့် ရက်များစွာနေထိုင်ရလေ၏။

မိုးနတ်မယ်က သူ့မ၏ ဆေးဝါးများနှင့် ကုသားပေးရာက အားကစားရပြတ်နေသော ကလေးကို စားသောက်အွယ်ရားများ ရှားရှောက်နေ၏။

မိုးနတ်မယ်၏ နားလေးကုသေးဗူးကြောင့် ကလေးငယ်သည် ကျန်းမာစေ ပြုလာလေ၏။

သူ့ကြီးသားသည် မိန်းမပျို၏ အနီးတွင်သာ ရစ်စနေပြီး ၎င်း၏ စာပေသင်ကြားရန် ရည်ရွယ်ချက်ကို မေ့လျော့နေပုံရ၏။

တစ်ညသ၌ မရန်နော်သည် အိပ်ခင်အောင်ရမှ လန်းစိုပြီး ပြန်လည်အိပ်စက်မရသည်နှင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းရုနိမြင်လိုက်၏။

သူသည် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်သောအခါ တစ်နံ့တစ်သောက်က သူ၏လက်ဖောင်းကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိုးနတ်မယ်ကို တွေ့ရလေ၏။

မရန်နော်က မိုးနတ်မယ်ကို မေးမြန်းရန် ပြင်ဆင်စေ၍ သူမက လက်ကာပြု၍

“ ရှု... တိုး တိုး၊ ခြံထဲကို မင်းဆင်းလို့မဖြစ်ဘူး ”
ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်က မျက်နှာမှောင်ကြဲကြဲ၍

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက အိမ်ထဲထဲအပေါက်ဝမှ ခြံထဲသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ လရောင်ဖြင့် လူနစ်ဦး၏ ဝိုးကပါးပုံရိပ်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးမှာ မိန်းမပျိုနှင့် သူ့ကြီးသားပင် ဖြစ်လေတော့၏။ သူ့ကြီးသားသည် မိန်းမပျိုကို မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး ရွာမှ ခွာလိုဟန်

မရှိတော့ချေ။

မရန်နော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ကလေးငယ် ကျန်းမာနေသဖြင့် ရွာမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ သူ့ကြီးသားက

“ ကျုပ် မလိုက်တော့ဘူးဗျား ခင်ဗျားတို့ပဲ ခဏ်ဆက်ပေးတော့ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က သူ့ကြီးသားကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားအာဒေက စာပေသင်ကြားဖို့ လွှတ်လိုက်တာလေ၊ မိဘစကားကို နားမထောင်တော့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူ့ကြီးသားက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ် စာပေသင်ချင်ဘူး၊ အဖေလေ စာပေမတတ်ဘဲ အကိမ်ရွာသူကြီး လုပ်နေတာပဲ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တယ်၊ ခါကြောင့် မိရွာကလေးမှာပဲ တောင်ယာလုပ်ကိုင်ပြီး တော့တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မိနိကလေးနဲ့ အမျိုးအနွယ်ချင်းလဲ တူပါတယ်လက်

ထပ်လို့လဲ ရယ်တယ် **

ဟု ပြောလေ၏။

မရန်နော်က သက်ပြင်းချွန်

“ ဝါဆိုလဲ ခင်ဗျားသဘောပါပဲ။ သူ့ဘုံမောင်နှမအတွက် အားကိုးအားထားရှိလွှားလို့ တစ်ခုတော့ကောင်းပါတယ်။ စာပေ မသင်တဲ့အတွက် သူ့ကြီးကတော့ ခီတိကောင်းမှပမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ အစိုက်အရာ ကို မသက်ခံတော့ဘူးလား။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ကြီးသားက ခေါင်ရည်တစ်ခွက်ကို ဝှဲသောက်ပြီး

“ သူ့ကြီးအလိုက်အရာကို မလိုချင်ပါဘူး။ သူ့ကြီးအလုပ်က သမားရိုးကျ အလုပ်လေး စွန့်စွန့်စားစားမရှိဘူး။ ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဒီစိတ်ပတ်တွေလဲ မရှိတော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်က မျက်မှောက်ကြိုက်၍

“ ဘယ်လို ခွန့်စားခန်းလဲ ပြောပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူ့ကြီးသားက

“ ဒီလိုပါ။ ကျုပ်တို့အဘိုး လက်ထက်တုန်းက မပျော်လင့်ဘဲ တောထဲက ရွှေတွေ အများကြီး တူးဖော်ပြစ်တယ်။ ရွှေတုံးတစ်စင်းကို တစ်ဆယ်သားလောက်ရှိတဲ့ ရွှေတုံးတွေပါ။ အဘိုးဟာ ရွှေတုံးတွေရလို့ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အလွန်တူးခြားတဲ့ တံကြွေမှာ အလှည့် အပြောင်းတစ်ခုမို့ ဒီပေမဲ့ မကြာပါဘူး။ အဘိုးတွေတွေ အများကြီးရတဲ့ သတင်း ပြန့်နှံ့သွားပြီး နယ်ပိုင်ဒေသ လူပျော်တွေဟာ အဘိုးရဲ့ရွှေတွေ

ကို လူယက်ဖို့ ဆောက်လားတယ်။ အဘိုးဟာ သူ့ရွှေတုံးတုံးစားနဲ့ ရှာဖွေထားတဲ့ ရွှေတုံးတွေကို ဖားပြုလက် မအပ်ချင်တာနဲ့ ပန်နန်ဂင်ဘက်ကို ရောက်တောင်သွားပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ သိမ်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ရွှာကို ပြန်လာတယ်။ အဘိုး ရွှေတုံးတွေဖွက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ ဖားပြုတွေ ရွှာကို ဆောက်လားတယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး ရွှေတုံးတွေရှိတဲ့နေရာကို မေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အဘိုးဟာ သူ့ရဲ့ ရွှေတုံးတွေကို အသက်ခွဲလဲပြီး ကာကွယ်သွားခဲ့တယ်။ အဘိုးဟာ သူ့သေကာနီးမှာ ရွှေတုံးတွေကို ပန်နန်ဂင်နားက သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ဖွက်ထည့်ကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးရဲ့ သားသမီးတွေဟာ ရွှေတုံးတွေကို လှည့်လည်ရှာဖွေကြည့်ပေမဲ့ မရခဲ့ပါဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက လွန်စွာ အံ့ဩသွားပြီး

“ ဘင်... ရွှေတုံးတွေကို သစ်ခေါင်းထဲမှာ ဖွက်ခဲ့တယ်။ ထုတ်လာစ ဓုရပေါင်း ရွှေတုံး ဘယ်နှစ်တုံးရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ကြီးသားက သက်ပြင်းချွန်

“ ရွှေတုံးကိုးတုံးကီတီလို့ ပြောတာပဲဗျာ။ ရွှေတုံးတွေဟာ အလွန် တန်ဖိုးရှိတာတော့ သေချာပဲတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်နှင့် မိုးနင်းမယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် တစ်ယောက်ချုပ်နားတစ်ယောက်ကြည့်၍ လွန်ခဲ့သော ခက်များစွာက ပိုးကြီး ပစ်၍ သစ်ပင်ပြုလဲပြီးနောက် သစ်ခေါင်းထဲမှ ရရှိလာသော ရွှေတုံးကြီး ၉ တုံးကို သိတိရမလ၏။

ထိုရွှေတုံးများသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူကြီးသား၏ အဘိုးပိုင် ရွှေတုံးများဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချွန်

“အတော်ထူးဆန်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ အလွန် တုံ့ပြန်မှုကောင်းတယ်ဆိုတာ တကယ်မှန်တာပဲ။ ဥစ္စာရင်းစုန်ဆော့လဲ ပြန်ပေးရတာပေါ့။”

ဟု ပြောဆိုကာ သူမအိတ်ထဲရှိ ရွှေတုံး ၉ တုံးကို သူကြီးသား လက်ထဲသို့အပ်၍ ပြန်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

သူကြီးသားသည် ဝမ်းမြတ်စွာအားဖြင့် နားထောင်နေပြီး နောက် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားဆုံးသောအခါ ဝမ်းသာအားရပြန်

“ဟင်... ဝါဆိုရင် ဒီရွှေတုံးတွေက ဘာဘဲ၊ ရွှေတုံးတွေပေါ့ ကျုပ်တို့ မျိုးစဉ်ဆက် နှာပွဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မဖျော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ ပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာများ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အထေထေရင် ဘယ် လောက် ဝမ်းသာလိုက်လဲ၊ အခုတော့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြောလုပ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်က သူကြီးသားကိုကြည့်၍

“အတော်ကောင်းတဲ့ ရွာကို မပြန်ဘောဘူးဆို”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ သူကြီးသားက မျက်နှာခွာကြိုက်၍

“ရွာကို မပြန်တော့ဘူးဆိုတာ စာမသင်ချင်လို့ ရှောင်တိမ်းနေ တာပါ။ အခုလို အဘိုးရဲ့ ရွှေတုံးကို ပြန်ရရင် ကျောင်းမတက်တဲ့အတွက် လဲ အဖေ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီမှာစားသင်တဲ့အတွက် အဖေ စိတ်ပသိုးရုံမကဘူး၊ မိန်းမယူရင်လဲ အဖေ့ စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ် တော့ဘူး။ အဖေ့ကို ခွင့်တောင်းပြီး မောင်မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူ

ပယ်ဈာ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်နှင့် မိုးနတ်မယ်သည် မိန်းမပျိုလေး တကွတိုင် အဆင်ပြေသွားသဖြင့် ကျေနပ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ခရီးထွက် ခဲ့လေတော့၏။

မိုးခေါင်စုံ ကျွန်ုပ်တို့

အမျိုးသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့် အကျန်းမပြုစေရန်

လမ်းခရီး၌ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက
“ ဥထိသိန်ပိုင်ရှားရဲ့ နယ်မြေထဲကို ရောက်နေပြီ၊ မကြာမီ သူတို့
နဲ့ တွေ့ရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက် အစီအစဉ် ဆွဲမှဖြစ်
မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်က သူမ၏ကေားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
နားထောင်နေ၏။ သူမက

“ မုန်းဥထိသိန်ပိုင်ရှားက ရွှေကျင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်
ပြီး တိုင်းရင်းသားတွေကို ခေါင်းပုံဖြတ်နေတယ် ကြားတယ်၊ ဒါကြောင့်
မင်းက ရွှေကျင်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် သရုပ်
ဆောင်ပါ၊ ငါကတော့ အဖိုးတန်ဆေးဖြစ်တွေကို လေ့လာနေတဲ့ ပညာ
ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်တော့မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကို
တွေးဆ၍

“ သူ့ဆီကို ကျွန်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ ရောက်လာတာကို
မေးရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ ”

ဟု ဆိုလေရာ မရန်နော်၏ စကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးက
“ ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ မင်းက ငါ့ရဲ့လမ်းပြအဖြစ် ဒီနေရာ
အထိ အခကြေးငွေနဲ့ ပို့ဆောင်ပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က
“ ဒါဆိုရင် ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တို့ တစ်ကွဲတစ်ပြားနေရမှာ
ပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ အခြေအနေအရာ မီးစင်ကြည်ကလေးပေါ့ကွာ၊ စိတ်အေးအေး
ထားပါ၊ ငါတို့ အဆင်ပြေမှာပါ၊ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ငါ့အဖေဖေ မျိုးရိုး၌
ဆက်ပစ္စည်း ပြုကြီးတံခွန်အရုပ်ကို ရအောင်ယူရမယ်၊ ငါ့အဖေဖေ ရွှေလုံး
နဲ့ အပေါင်းအဖွဲ့တွေကို ဂှိုင်းလင်းပစ်မယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို လက်ပိုက်
ကြည့်နေရင် ကြာရင် ငါတို့ ကချင်လူထု ဖုကွဆင်းရဲ တွေမှာသေချာ
တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တို့ဒေသ ငြိမ်းချမ်းဖို့ ကိုယ်စွမ်းရှိသူပျ
ကြီးပမ်းရမယ်၊ ရွှေလုံးပျံနဲ့ နယ်စပ်ကလူဆိုးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်
ရမယ် ”

ဟု ကြွေးကြော်လေတော့၏။

မရန်နော်တို့သည် ဂူဝါတိန်ပိုင်ရှား၏ နယ်မြေသို့ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ကပ်လာလေ၏။

၎င်းတို့သည် တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးမှ တဖြည်းဖြည်း အောက်ဘက်သို့ နှိမ့်ဆင်းလာလေ၏။

ထူထပ်သော သစ်တောများကို ကျော်လွန်ပြီးသောအခါ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ရောက်လာလေ၏။

လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ထင်းရှူးတော ရှိနေလေ၏။

မရန်နော်သည် ဖျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့ရာသာ တောင်တန်းကြီးများကိုကြည့်၍

“ ဂူဝါတိန်ပိုင်ရှားရဲ့ နယ်မြေကို ရောက်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ သတိထားရတော့မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဖျိုးသမီးကြီးက လွင်ပြင်၏ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ ဟိုမှာကြည့်စမ်း မရန်နော်၊ လူတစ်ယောက် ပြေးလာတယ် ထင်တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လွင်ပြင်ထဲတွင် လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ မရန်နော်က သက်ပြင်းချ၍

“ သူဘာဖြစ်လို့ ပြေးလွှားနေတာလဲ၊ သူ့နောက်မှာ အန္တရာယ်တစ်ခုတော့ ရှိမယ်ထင်တယ် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ထင်းရှူးတောထဲမှ အနက်ရောင် သတ္တဝါနှစ်ကောင်သည် လျှင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်လာ

ပြီး ရှေ့မှ ပြေးလွှားနေသူနောက်သို့ လိုက်လေ၏။ အဖျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဟိုလူ ပြေးမလွတ်တော့ဘူး၊ အဖဲလိုက် ခွေးနှစ်ကောင် နောက်က လိုက်နေပြီ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ပြေးလွှားနေသူကို ကရုဏာသက်သော်လည်း ၎င်းတို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာသည် မက်စောက်သော တောင်ကြီး၏ အပေါ်၌ရှိသဖြင့် ကယ်တင်ရန်မဖြစ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ခွေးနှစ်ကောင်သည် ပြေးလွှားနေသူကို မိသွားပြီး ကိုက်ခါနေသဖြင့် ထိုသူသည် မပြေးနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထင်းရှူးတောထဲမှ မြင်းစီးသမား ငါးယောက် ထွက်လာပြီး ထွက်ပြေးသူအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

မြင်းစီးသမားများအနက် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူသည် အနီရောင်ဝတ်ရုံကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြီးထားလေ၏။

ထိုစဉ် အနီရောင်ဝတ်ရုံရှင်၏ လက်နက်သည် လေထဲတွင် လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ပြေးလွှားနေသူကို အဆုံးစိတ်လိုက်၏။

အဖျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ် လေသံတီးတိုးဖြင့် “ ရွှေလှံပျံ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မရန်နော်က အဖျိုးသမီးကြီးကို လှည့်ကြည့်၍

“ သူဟာ ရွှေလှံပျံပဲလား၊ အတော်ရက်ခက်တဲ့သူပဲ ” ဟု ရေရွတ်လေ၏။ အဖျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ငါတို့ဒေသကို ရောက်ရောက်ချင်း သွေးထွက်သံယိုမိကြ ”

တွေ့ရပြီ။ ငိုမိတ်ဆွေ လူ့ရွာကြီး ဦးထိပ်သီးကိုလဲ အပိုပိအဆောင် မတွေ့
ပုသေးဘူး။ သူလဲ ဒီဒေသကို ကြီးရောက်နေပြန်တဲ့တယ်။ တာဝဲခြစ်ပြစ်
ဦးထိပ်သီးရှိရင်တော့ ငါတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်မှာပါ။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်တို့သည် တောင်ကြီးဆီမှ လွန်ပြင်
ရှိရာသို့ တပြည်ခြည်း ဆင်းခဲ့လေ၏။

တောင်ဆင်းလမ်းသည် မတ်စောက်လှ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက
မြင့်မားသော တောင်ကြီးကို မော့ကြည့်၍

“ ဒီတောင်ကြီးဟာ လွန်ပြင်ကျားကြီးကို ရောက်ဖို့အတွက်
သာသာ အတားအဆီးကြီး ဖြစ်နေတာပဲ။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က လွန်ပြင်တစ်ဖက်ရှိ ထင်းရွာတော
ကြီးကို ကြည့်၍

“ ထင်းရွာတောတစ်ဖက်မှာ မြစ်ချောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။
ဒီချောင်းတွေမှာ ရွှေတွေ အများကြီးထွက်တယ်။ တံကောင်းရင် ချောင်း
ထဲမှာ ရွှေတွေ အတုံးလိုက်ရတတ်တယ်။ နောက်ဦးတော့ ရွှေကို မေး
မလဲမြစ်များ၊ ဥရုမြစ်ဝှမ်းမှာ အများကြီးတွေ့ရတတ်တယ်။ ဟူးသောင်း
ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းက တစ်ဖက်မှာလဲ ရွှေတွေ အများကြီးပဲ။ မုန်းဥသီ
တိန်ပိုင်ရှားဟာ တိုင်းရင်းသားတွေကို ရွှေကုန်ငါးဦး အပြတ်ထုတ်သွေး
ရတိန်တယ်လို့ သိရတယ်။ သူဟာ တိုင်းရင်းသားတွေကို မဝဆရာ
ပေးဦးရွှေတွေကို ဈေးနှိပ်ဝယ်တယ်။ ဦးတော့ တစ်ဖက်နိုင်ခံက ကုန်သည်
ကြီးတွေထံမှာ ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းတယ်။ ”

ဟု ပြောပြလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်ချ၍

“ တိန်ပိုင်ရှားရဲ့ အင်အားကြီးမားလာတာလဲ မပြောနဲ့လေ။

သူသာ လက်နက်လူထုအင်အားလဲ စုဆောင်းတယ်။ စီးပွားရေးလဲ လုပ်
တယ်။ တိန်ပိုင်ရှားကို ဒီအတိုင်းလွတ်ယာရင် မကြာမီ ကချင်ပြည်နယ်
တစ်ခုလုံးကို သူ့ဩဇာ သက်ရောက်အောင် ကြိုးစားလိမ့်မယ်။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က အစေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ တိန်ပိုင်ရှား တစ်ယောက်တည်း ကချင်ဒေသကို ကြီးစိုးရင်
တော်ဆေးတယ်။ အခုတော့ နယ်စပ်ဒေသက အလွန်ဂုဏ်စက်တဲ့ ဓားပြ
တွေလဲ ငါလားပြီဆိုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့။ ”

ဟု ရေလွှတ်လေ၏။

မရန်နော်တို့သည် လွန်ပြင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ထင်းရွာတော
သို့ ခြတ်သန်းရပြန်၏။

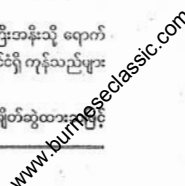
ထင်းရွာတောကို လွန်မြောက်သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
လူနေအိမ်ခြေများကို တွေ့ရှိရ၏။

မိုးနတ်မယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ မုန်းဥသီတိန်ပိုင်ရှားရဲ့ရွာပဲ ကျွန်တို့ရွာထက် အများကြီးပိုကြီး
ပြီး အဆောက်အအုံတွေကလဲ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့လိုပဲ။ နှစ်ထပ်တိမ်
ကြီးတွေစတင် ရှိတယ်။ သွပ်မိုးတွေလဲ မိုးထားတယ်။ အင်းပေါ့လေ။
နယ်စပ်ဒေသက ကုန်သည်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေတဲ့နေရာဆိုတော့
ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်တို့သည် ရွာကြီးအနီးသို့ ရောက်
သောအခါ မြင်းစီးပြီး သွားလာနေသော တစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ ကုန်သည်များ
ကို တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့၏အိမ်တွင် သေနတ်နှင့် ဓားများကို ချိတ်ဆွဲထားပြန်

ပုစရိုက်မှုများ ထူပြောမည်ထင်ရ၏။

မြတ်သူ၊ အစိုးရ၏ အာဏာစက်နှင့် ဝေးကွာသော အရပ်တွင် ရှိသဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းက လက်လှမ်းမီဟန် မရှိချေ။

ရွာလယ် လမ်းပေါ်တွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင် အရက်ဆိုင်နှင့် ထမင်း ဆိုင်းများကို တွေ့ရ၏။ လောင်းကစားပိုင်း ပြုလုပ်သော အိမ်ကြီးများကို လည်း တွေ့ရ၏။

ထိုရွာတွင် လိထူး၊ ဂျိန်းစော၊ ရဝမ်း၊ တိဘက်၊ တရုတ် စသည့် လူမျိုးပေါင်းစုံကို တွေ့ရ၏။

၎င်းတို့အားလုံး တောင်ပေါ်သားများကဲ့သို့ ရိုးသားဟန်မရှိဘဲ လောဘဓမ္မက်ကြီးသူများကဲ့သို့ မြစ်နေလေ၏။

မိုးနှုတ်မယ်က တမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ ထမင်းဟင်းများ ကို မှာယူလေ၏။

စားသောက်ခွယ်ရာများ ရောက်ရှိသောအခါ ကချင်ရိုးရာ စား နေသက်ခွယ်ရာများနှင့် အရသာ ကွာခြားလှသဖြင့် စားမဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် လူကြီးက မရန်နော်တို့ အနီးသို့ စပ်စုဟန်ဖြင့် ရောက်လာပြီး

“ ခင်ဗျားတို့ ဒီဒေသကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာ တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မရန်နော်က မုန်းဝူဝါကြီးထံတွင် ရွှေဂျာစွေသောအလုပ်ကို လုပ် ချင်ကြောင်းပြော၍ မိုးနှုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ဤဒေသရှိ

ရွားပါးဆေးမြစ်များကို လေ့လာသော ဆေးဆရာဖြစ်ကြောင်း ဖြေ လေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်လူကြီးက မရန်နော်၏ ခါးကြားတွင် ဆောင်ထားသော ဝားနှင့် ကျောတွင်ချိတ်ထားသောပြားကိုကြည့်ရှု၍

“ ဝူဝါကြီးဆီမှာ ရွှေတူးဖော်ရုံနဲ့ မကြီးပွားဘူး၊ မောင်ရင်ခါးကြား မှာ ဆောင်ဝားကို တွေ့ရတယ်၊ အစွမ်းအစရှိတယ်ဆိုရင် မုန်းဝူဝါကြီးရဲ့ အဖွဲ့မှာ ဝင်အမှုထမ်းပါလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မုန်းဝူဝါကြီးအဖွဲ့မှာ ဝင်အမှုထမ်းရင် ဘယ်လိုအခွင့်အရေးတွေ ရမလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်က

“ ဝူဝါကြီးဆီမှာအမှုထမ်းရင် တစ်လ ငွေငါးဆယ်ကျပ်နဲ့ ရွှေ တစ်ဆယ်သားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းတော့ဝင်ပြီး အမှုထမ်းလို့မရဘူး၊ ဝူဝါကြီးရဲ့အဖွဲ့မှာ ရှမ်းသိုင်းဆရာတွေရှိကယ်၊ သူတို့က အစမ်းသပ်ခံပြီး ရင် အမှုထမ်းခွင့်ရတယ်၊ အညှဉ်အမျင်းမရှိရင်တော့ သွားမစမ်းနဲ့မောင် ရင်၊ ရှမ်းသိုင်းဆရာတွေက အစွမ်းထက်ရုံမကဘူး၊ ကြမ်းလဲကြမ်းတမ်း တယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် ထမင်းဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး နောက် ရွာလယ်ရှိ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်တွင်နား၍ မရန်နော်က

“ ကျုပ် ဝူဝါကြီးအဖွဲ့မှာဝင်အမှုထမ်းသင့်သလား ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ အမှုထမ်းသင့်တာပေါ့၊ ဒါမှ သူတို့နဲ့ အနီးကပ်နေနေပြီး ငါ့

ရဲရဲကြီးတံခွန်အရပ်ကို ပြန်ယူလိုရမယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းရဲပညာ စွမ်းနဲ့ဆိုရင် ရှမ်းသိုင်းဆရာတွေကို အနိုင်ယူပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားသွား လိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ကို မုန်းဥဝါနဲ့ရွှေလှုံ့ဆိုတဲ့တောင် သတိပြုမိ သွားလိမ့်မယ်၊ ခါကြောင့် မင်းရဲအစွမ်းကိုလျှို့ဝှက်ထားသင့်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်နားလည်ပြီ၊ စါဆိုရင် ကျုပ်ရဲပညာစွမ်းကိုလျှို့ဝှား ယှဉ် ပြိုင်ပိုမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

မရန်နော်တို့သည် ထိုနေ့ညနေက မုန်းဥဝါကြီး၏ရွာကြီးအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုရွာကြီးသည် အလွန်စည်ကားပြီး ရှားပီးဆေးမြစ်ဆေးဥများ၊ ရှားငါးတိရစ္ဆာန်များ၊ သစ်ပန်းနှင့်ပရဆေးများ၊ ကျောက်စိမ်းနှင့်ပယင်း၊ ရွှေထည် တွင်းထွက်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထိုပစ္စည်းများကို တစ်ဖက်နိုင်ငံရှိ ကုန်သည်များက နှစ်သက်စွာ ဝယ်ယူကြလေ၏။

လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်၍သွားလာနေသော နယ်စပ်ဒေသ လူဆိုးများကိုလည်းတွေ့ရလေ၏။

မရန်နော်သည် ထိုမြင်ကွင်းများကို တာဝံတဩကြည့်ရှု၍ သူ့ အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေလေ၏။ ထိုညက မရန်နော်တို့သည် ရွာ ထဲရှိ တည်းခိုခန်းရှိသောထမင်းဆိုင်ကြီး၌ အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။

မရန်နော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာစွန်ရှိ မုန်းဥဝါကြီး၏ နေအိမ်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။

မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှား၏အိမ်ကို ကချင်ရိုးရာပုံစံအတိုင်း တည် ဆောက်ထားခြင်းမရှိချေ။ ခြံဝင်းကျယ်ကြီး၏အရှေ့တွင် ကချင်ရိုးရာဟူ ၍ မနေတိုင်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ မရန်နော်က မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှား၏ နေအိမ်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ သူဟာ ဥဝါတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ကချင်ရိုးရာအတိုင်း ဘာ ဖြစ်လို့ မနေတာလဲ ”

ဟုရေခွတ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

မုန်းစုဝါတိန်ပိုင်ရှား၏ ခန့်တိမ်းနှင့်ပင်လှမ်းလှမ်းတွင် ခြံစည်းရိုး ကာရံထားသော တန်းလျားကြီးရှိ၏။

ထိုတန်းလျားကြီး၏အပေါက်တွင် ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ဆင်ထား သော အစောင့်အကြမ်းများရှိ၏။ မရန်နော်ဘာ ခြံစည်းရိုးအပေါက်ဝှံ့ရှိ သော အစောင့်အား စုဝါကြီး၏အဖွဲ့တွင် အမှူးဝမ်းလှဲကြောင်းပြောဆို လေရာ ၎င်းက

“ ဒါဆိုရင် အထဲကိုလိုက်ခဲ့ဖိတ်ဆွေ ”

ဟုစိတ်ခေါ်ပြီး ခြံစည်းထဲရှိ အစောင့်တစ်ရပ်ရှေ့တွင် အသား ခြောက်၊ ရေနွေးကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ခလံကြာလျှင် ဓား၊ ဓား၊ လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထား သော သိုင်းဆရာ သုံ့ဆိုးရောက်လာပြီး တစ်ဦးက

“ စုဝါကြီးရဲ့အဖွဲ့ဝင်ချင်ရင် သတ္တိရှိရမယ်၊ အရည်အချင်းလဲရှိရ မယ်၊ အစွမ်းအစပိုတဲ့ ဝင်လာရင်တော့ ကျုပ်သို့နဲ့တွေ့ရင် ကျိုးပဲ့ပြီး ဖြန်သွားရမှာပဲ၊ ဒါနဲ့စောင့်ရင်က ကိုသိမ်းပညာတတ်သလား ”

ဟုပေးပြန်းလေ၏။

မရန်နော်ဘာ ခေါင်းညိုတို၍

“ ရှမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သင်ဗူးပါတယ်၊ ဆရာတို့ စမ်း ကြည့်ပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာတစ်ဦးက မျက်ခိုင်းဖြည့် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး မရန်နော်ဘာကို ခြေဖြင့်ကန်ကျောက်လေ၏။

မရန်နော်ဘာ ၎င်း၏ခြေထောက်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ဖယ်လိုက်သော

အခါ ဘယ်ခြေ ညာခြေများကို ဆက်၍ကန်ကျောက်ပြန်၏။

မရန်နော်ဘာ ထစ်ချွတ်ပြီးဘာစ်ချက် ပယ်ထုတ်ပြီး တစ်ချိတွင် ၎င်း ၏ခြေထောက်ကိုဖမ်း၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ရာ သိုင်း ဆရာသည် ထန်ချက်ပျက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာများသည် မရန်နော်ဘာ၏အစွမ်းကို အသိ အမှတ်ပြုလိုက်ပြီး

“ မင်းမဆိုးဘူး ကိုယ်ခံပညာကောင်းတယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းကာ မရန်နော်ဘာ၏ကျောတွင် လွယ်ထားသော မြားကို ကြည့်၍

“ မြားပစ်တတ်သလား ”

ဟု မေးပြန်းလေရာ မရန်နော်ဘာ ပစ်တတ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက် လေ၏။

ထိုအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာများက ခြံစည်းတစ်နေရာသို့ခေါ်သွားပြီး စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့်လှည့်ထားသော သစ်သားဝိုင်းကို ညွှန်ပြ၍ မြားပစ် ဝိုင်းလေ၏။

မရန်နော်ဘာသည် ထိုကဲ့သို့ ကြီးမားသော စက်ဝိုင်းကြီးကို ပစ်ပလွှဲ တောင်း လက်မှန်းတည့်သူဖြစ်၏။ စက်ဝိုင်းကို ချိန်ရွယ်ခြင်းပင်မရှိဘဲ လေးနှစ်မြားကို ထုတ်၍ လျှပ်ပြန်စွာ ပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ မြားသည် စက်ဝိုင်း၌ စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် ရှမ်းသိုင်းဆရာ များ မျက်လုံးပြုံးသွားလေ၏။

ရှမ်းသိုင်းဆရာ တစ်ဦးက မရန်နော်ဘာ နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ခတ် ပြန်၏။

မရန်နော်သည် ဖုတ်ယအကြိမ်တွင်မူ သူ့အစွမ်းကို ရှမ်းသိုင်း ဆရာ များ အထင်ကြီးစွာဖူး၍ စက်ဝိုင်းကို လွှဲရော်အောင် ပစ်လိုက်လေ၏။

မရန်နော်၏ ပြားချက် လွှဲစွမ်းသွားသောကြောင့် ရှမ်းသိုင်းဆရာက ရယ်မောပြီး

“ စောစောတုန်းက ပြားချက်ဟာ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးသွားတာဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေတော့၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ရှမ်းသိုင်းဆရာ တစ်ဦးက မရန်နော်အား လက်ရည်စမ်းကြည့်ပြန်၏။

မရန်နော်က သူ၏အစွမ်းကို အနည်းငယ်လျော့၍ ငြိမ်လိုက်သောအခါ ရှမ်းသိုင်းဆရာများသည် မရန်နော်ကို သဘောကျပြီး မုန်းထူဝါ၏ အဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းရန် ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မရန်နော်သည် အညှိုးရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ရ၏။

မုန်းထူဝါကြီး၏အဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းသူ အင်တာအင်ဂျင်နီယာတို့ဖြင့် အဖွဲ့ဝင်များသည် ခြံကြီးအလယ်ရှိ တန်းလျားတွင် နေထိုင်ကြရ၏။

မရန်နော်က လောလောဆယ် တန်းလျားတွင် နေထိုင်ရန် အသင့်ဖြစ်သေးကြောင်း ပြောလေ၏။

မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ ပြန်တွက်ခဲ့ပြီးနောက် မရန်နော်က

“ ကျုပ်တော့ မုန်းထူဝါကြီးရဲ့ တန်းကပ်လှူခြင်းပေးပြီး ရှေ့ဆက်

ပြီး တာလုပ်ကြခလဲ ”

ဟု မေးပြန်လေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ လောလောဆယ် တာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ အခြေအနေကို မီးဆင်ကြည့်ကရတာပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တည်းခိုရာ အမင်းဆိုင်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဝေပန်းစား ဇာတ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ ရန်ကင်းသို့

ပို့ပေး၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ညနေ နေဝင်သောအခါ ရွာလယ်ရှိ တာရှတ်ခိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်၌ ညစာ စားသောက်ကြ၏။ ထိုခိုင်ကြီး၌ အရက်ကို တွဲဖက်ရောင်းချသဖြင့် လူများ စည်ကား နေလေ၏။

ပရန်နော်တို့သည် စားသောက်ဆိုင်ကြီး၏အတွင်းသို့ မျက်လုံး ခွေကြည့်သောအခါ ဆိုင်၏ ထောင့်ဆုံး စားပွဲတစ်နေရာတွင် လူမရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေပြီး ထိုစားပွဲခုံအား လှပသော အနီရောင် စားပွဲခင်းအသစ် ကြီး ခင်းကျင်းထားလေ၏။

ပရန်နော်က ထိုစားပွဲကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ “ဟိုထောင့်က စားပွဲကြီးသန့်တယ်၊ လူလဲ မရှိဘူး၊ သွားထိုင်

ရအောင်” ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက စားပွဲ ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ မရန်နော်၏ အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။ အနီရောင်စားပွဲကြီး၌ မရန်နော်တို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသူများသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုကြလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ “ဒီစားပွဲဟာ ဘယ်သူ့အတွက် လုပ်ထားတဲ့ ဗားပွဲလဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်နေစဉ် ၎င်းတို့အနီးသို့ စားပွဲထိုးလူငယ်လေး ကမန်း ကတန်း ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဒီနေရာမှာ ထိုင်လို့ မရပါဘူးခင်ဗျား၊ ဒီစားပွဲဟာ ရွှေလုံပျံ သခင်ကြီးအတွက် သီးသန့်ထားတဲ့စားပွဲပါ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က အံ့သြဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဒီရွှေလုံပျံ သခင်ကြီးဆိုတာ ဒီဆိုင်မှာ နေတိုင်းလာစား လို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စားပွဲထိုးကလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက် လုံး ခွေကြည့်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“အမြဲတော့ မလာပါဘူးဗျား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ သူ့ရောက် လာရင် သီးသန့်ခိုင်း လုပ်ပေးလို့ပါ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ပရန်နော်တို့ စကား ပြောဆိုနေစဉ်အပင်

စားပွဲထိုးတစ်ဦး အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဆိုင်ရှေ့မှာ ရွှေလှံပုံသခင်ကြီး ရောက်လာပြီ။ စားပွဲက အပြန်ဆုံး ဖယ်ရှားပေးပါ ”

ဟု အထိတ်တလန့် ပြောလေ၏။ မရန်နော်နှင့် ငိုးနတ်မယ်သည် တစ်ယောက်ဖျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မိုးနတ်မယ်က မျက်ရိပ်ပြ လိုက်ရာ မရန်နော်တို့သည် စားပွဲရိုင်းမှထ၍ အခြားသော ဝိုင်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်လေ၏။

မရန်နော်တို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ အနီရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံထားသော လူတစ်ဦးသည် နောက်လိုက်မိဦးနှင့်အတူ ဝင်ရောက် လာလေ၏။

ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်ပြီး အရပ်အမောင်း သန်မာ ထွားကျိုင်းသူဖြစ်၏။

သူ၏ နောက်လိုက်ငယ်သား ဝါးဦးအနက်မှာ ရွှေရောင်လှံတစ် ချောင်းကို ကတ္တီပါစဖြင့် ပတ်၍ ကိုင်ထားလေ၏။

ရွှေလှံပုံနှင့် အပေါင်းအပါများ ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုင် ရှင်နှင့် စားပွဲထိုးများသည် အနီရောင်စားပွဲကြီးတွင် ဝိုင်းအုံ၍ ၎င်းတို့ လိုအပ်သည်များကို လွန်စွာ ရိုက်ခိုးသော အမူအရာဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

ရွှေလှံပုံနှင့် လူစုသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာယူလိုက် သဖြင့် ၎င်းတို့လူစု၏ များပြားလှသော ဟင်းအမယ်များကို ထမင်းချက် က ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မရန်နော်တို့သည် အတန်ကြာသည်အထိ စား သောက်ဖွယ်ရာများ မရရှိဘဲ ရှိနေ၏။

ခဏကြာလျှင် စားပွဲထိုးများသည် အငွေတထောင်းထောင်းထ ထနေသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အနီရောင်စားပွဲကြီးသို့ ယူလာ ပေးလေ၏။

ရွှေလှံပုံနှင့် လူစုသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တစ်ခုချင်း လိုက်လံ မြည်းစမ်းကြည့်လေ၏။

ရွှေလှံပုံသည် ကုန်းဘောင်ကြီးကြော် တစ်ဖတ်ကို တူဖြင့်ယူ၍ ဝါးစားလိုက်ပြီး တစ်ခုတစ်ရာကို ဝါးလိုက်မိဟန်ဖြင့် မျက်နှာ ရှုံ့ပဲ့သွားပြီး ပါးစပ်ထဲရှိ ဟင်းများကို ထိုခနဲနေအောင် ထွေးလိုက်၏။

ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲသို့ လက်ဖြင့် နှိုက်ထုတ်သောအခါ ဆံပင် ခြည် တစ်ချောင်းပါလာသဖြင့် ဆိုင်ရှင်လူကြီးနှင့် စားပွဲထိုးများသည် အထိတ်တိတ်အလန့်လန့် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဆိုင်ရှင်လူကြီးက ရွှေလှံပုံကို တဖွဖွ တောင်းပန်လေ၏။

ရွှေလှံပုံက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍ ထမင်းချက်လူကြီးကို ခေါ်ခိုင်းလေ၏။

ထမင်းချက်လူကြီးသည် ရွှေလှံပုံ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ဗူး ထောက်မတတ် တောင်းပန်လေ၏။

ရွှေလှံပုံက

“ ငါ့စားပွဲဟင်းကို ဂရုမစိုက်တဲ့ကောင် ”

ဟု ရေရွတ်ကာ လူကြီး၏ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လိုက်လေ ၏။

ထမင်းချက်လူကြီး၏ပါးမှ သွေးများ ထွက်လာသောအခါပုပင် ဝှက်ကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်၍

“နောက် ငါစားမဲ့ဟင်းမှာ ဆံပင်ဖြည့်ပစ္စည်းရင် မင်းမဲ့ခေါင်းခွဲကိုယ် တိုးစားကွဲပြီမှတ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ မရန်နော်တို့သည် ဣလုံပုံ၏ ရိုင်းပြပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသဖြင့် မှိုခွံရှာလေ၏။

မရန်နော်တို့သည် ထိုနေ့က အထောက်အကူပြုပြီးမှ ညစာကို စားရလေ၏။

၎င်းတို့သည် ညစာစားရင်း ဣလုံပုံ၏ အမူအကျင့်များကို ထိတ်တမ်း ကြည့်ရှုခွင့်ရသဖြင့် များစွာ အကျိုးရှိခဲ့လေ၏။

*****

၆၀၆၆၆၆၆၆ နှစ်ပြပေးအားများ ရေးသားလိုပါလျှင်

အင်းဖြူတံခွန်

အမှတ်-၇ အသားစာလမ်း၊ ကျောက်ခြောက်စ ရန်ကင်း၊
စိပ်မူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မရန်နော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် မနက်စောစောထ၍ ရွာကြီး၏ အလယ်ကွင်းရှိသော ဈေးခင်းထဲသို့ လှည့်လည် ကြည့်ရှုလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဈေးတစ်နေရာတွင်ရှိသော ငှက်ပျောသီးကြီးများကို ကြည့်၍ ဝယ်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ငှက်ပျောသီးများကို ဣစ္ဆေရိုင်း ဈေးတစ်ဖက်ရှိ မြင်းခွာသီးများကို ကြားလျှီး ဈေးဝယ်နေသူများသည် လမ်းနံ့သားသို့ အပြေးအလွှား ကပ်ပေးကြ၏။

ငှက်ပျောသီးရောင်းနေသော လူငယ်လေးက ဈေးထိပ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍

“အဖေ၊ ငှက်ပျောသီးကို နောက်မှ ရှေးပါ၊ လောလောအလယ်

အပြန်ဆုံး လမ်းနဲ့တော့ကို ဆင်းပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မိုးနုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ရှေးဝယ်နေသူများ အားလုံး လမ်းနဲ့တော့သို့ ဆင်းသွားသဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ရှေးလယ်ခေါင်တွင် ထီးထီးကြီး ကျန်ခဲ့လေ၏။

ငှက်ပျောသီးသည်ကလေးက အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ အဒေါ် လမ်းဘေးကို အပြန်ဆုံးဆင်းပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် လူငယ်လေး၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ငှက်ပျောသီးများကိုသာ ဆက်၍ ရှေးနေလေ၏။

ရှေးသည်ကလေးသည် အမျိုးသမီးကြီးကို လမ်းနဲ့တော့သို့ ဆွဲချရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချိန်မရတော့သဖြင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် လွတ်ရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်ရှုနေစဉ် မြင်းပျားသည် ရှေးလယ်ခေါင်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး မြင်းပေါ်မှ လူတစ်ဦးက အမျိုးသမီးကြီးကို ဒေါသတကြီး ဆဲဆို၍ လက်ထဲရှိ ကြာပွတ်ဖြင့် လှမ်းရိုက်၏။

မိုးနုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် သူမကိုရိုက်သော ကြာပွတ်ကို လက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ကြာပွတ်ရိုက်သူသာမက တစ်ရှေးလုံးရှိ လူများအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ကြာပွတ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်၍ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ထောင်ပြုလိုက်ပြီး

“ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရင်လိုနေတာလဲ၊ ငှက်ပျောသီးလေး ဘာလေး အေးအေးဆေးဆေး ရှေးပါရစေ ”

ဟု ဣစ္စရရ ပြောဆိုလေရာ ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်သူသည် သူ၏ ကြာပွတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားပြီး အေးတိအေးခက် ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော အမျိုးသမီးကြီးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ ကျုပ်တို့ မြင်းစီးလာတာ မမြင်ဘူးလား၊ မြင်းနဲ့ ဝင်တိုက်မှ မသာ ဖြစ်သွားမယ် ”

ဟု ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြောဆိုပြီး သူ၏ကြာပွတ်ကို ဆွဲယူကာ ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်သွားလေ၏။

ရှေးသူရှေးသားများသည် သတ္တိကောင်းသော အမျိုးသမီးကြီးကို ရိုင်းဝန်းချိုးကျူးကြလေ၏။

မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီး၏အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး လေသံ တီးတိုးဖြင့်

“ အဒေါ်ရဲ့ ကိုယ်ခံပညာ အတော်ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကြာပွတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာ ပညာရှင်တစ်ဦးဆိုတာ လုံးဝမသိရဘူး ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

မရန်နော်တို့သည် ထိုနေ့ ညနေမှာပင် ရွာထဲသို့ လှည့်လည်ရင်း ငှက်ပျောသီးရောင်းသော လူငယ်လေးနှင့် ပြန်တွေ့လေ၏။

လူငယ်လေးသည် ညနေပိုင်းတွင် ငှက်ပျောသီးမရောင်းဘဲ အကြော်ခုံများကို ဗန်းဖြင့်ထည့်၍ ရောင်းနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မရန်နော်က လူငယ်လေးကို ခေါ်၍ အကြော်တစ်ခုကို ယူပြီး

“ စီးပွားရေ သောင်းကျန်းလှချည်လား၊ မနက်က ငှက်ပျောသီး ရောင်းတယ်၊ ညနေရောက်တော့ အကြော်ခုံရောင်းတယ် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူငယ်လေးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကြီးစားလှပေပေါ့ အစ်ကို့ရယ်၊ မိဘတွေ မရှိတော့လဲ ကိုယ့်ဖူးကိုယ်ချွန်ရတာပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ကြမ္မာဆိုးကြီးနဲ့ မကြံ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဗျာ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ “ ဘယ်လို ကြမ္မာဆိုးလဲကွ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်လေးက လက်သီးဆုပ်၍ “ ရွှေလုံပုံဆိုတဲ့လူကြီးဟာ အဖေ့ကို အပြစ်ရှာပြီး သတ်ခဲ့တယ်၊ အဖေ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း၊ အမေလဲ စိတ်ဆင်းရဲပြီး အသက်ဆုံးရှာတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် လူငယ်လေး၏ဘဝကို စိတ်ဝင်စား၍ မေးမြန်းရန် ပြင်လေ၏။

လူငယ်က ရွာခွန်ရှိ ၎င်း၏ တံကလေးကို ညွှန်ပြပြီး “ အစ်ကို ခဏနေရင် တဲကို လာခဲ့ပါလား၊ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်တို့သည် ဈေးထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး အတန်ကြာသောအခါ ရွာခွန်ရှိ တံကလေးသို့ ရောက်လေ၏။

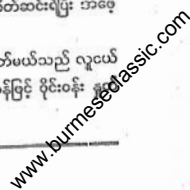
လူငယ်လေးသည် အကြော်ရောင်းရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေချေပြီ။

လူငယ်က မရန်နော်တို့ကို ကြိုဆို၍ သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ လူငယ်က

“ အဖေဟာ အရင်တုန်းက ရွှေလုံပုံစီးတဲ့ မြင်းဖြူကြီးကို ထိန်း

ကျောင်းရသူပါ။ ရွှေလုံပုံဟာ မြင်းဖြူကြီးကို အလွန်သဘောကျလို့ တရုတ်ကုန်သည်တွေဆီက ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ခဲ့တယ်၊ မြင်းဖြူကြီးဟာ အမြင်လှပပေမဲ့ သန္ဓေသိပ်ကောင်းတဲ့ မြင်းမဟုတ်ဘူး၊ မြင်းဆိုး မြင်းညစ်တစ်ကောင်ပါ။ မြင်းဖြူကြီးကို ထိန်းတဲ့ မြင်းထိန်းတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ထွက်ပြီး အဖေ့လက်ထက်မှာ မြင်းဖြူကြီးနဲ့ ခြံခဲ့တယ်။ အဖေဟာ မြင်းတွေ ထိန်းကျောင်းတဲ့နေရာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် မြင်းဖြူကြီးကို နိုင်နင်းအောင် ကိုင်တွယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ မြင်းဖြူကြီးကို စီးပြီး ရွှေလုံပုံဟာ ဝေးလံတဲ့ ခရီးရှည်ကြီး ထွက်သွားတယ်။ မြင်းကြီးဟာ ပင်ပပ်ပန်းပန်း မသွားချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အဝေးကြီးမစီးဖို့ အဖေက ရွှေလုံပုံကို သတိပေးပြသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေလုံပုံဟာ အဖေ့ စကား နားမထောင်ဘဲ ခရီးဝေးကို ထွက်ခွာသွားတယ်။ မြင်းဖြူကြီးဟာ အပြန်လမ်းကိုရောက်တော့ သန္ဓေမကောင်းတဲ့ ဓရိုက်အတိုင်း ချောက်ထဲကို ခုန်ချလို့ ရွှေလုံပုံဟာ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေခဲ့တာပဲ။ ရွှေလုံပုံဟာ မြင်းကြီးကို ခရီးဝေးခိုင်းတဲ့ သူ့ရဲ့ အပြစ်ကို နားမလည်ဘဲ ဒေါသတကြီးနဲ့ ရွာကို ပြန်လာခဲ့ပြီး မြင်းထိန်းဖြစ်တဲ့အဖေ့ကို ရိုက်နှက်ညှင်းပန်းခဲ့တယ်။ အဖေဟာ သူတို့ရဲ့ မတရားရိုက်နှက်ညှင်းပန်းမှုကြောင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီး သုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး အမေလဲ စိတ်ဆင်းရဲပြီး အဖေ့နောက်လိုက်သွားတာပါပဲ ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ပရန်နော်နှင့် မိုးစိတ်မယ်သည် လူငယ်လေး၏ စကားကြောင့် ၎င်းကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်း ဆက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် တဲအိမ်ထဲသို့ လူငယ်တစ်ဦးထပ်မံ ဝင်ရောက် လာပြန်သဖြင့် ပထမလူငယ်က

“ ကျွန်တော့်နာမည်က ငှက်ပျောသီး၊ သူ့နာမည်က ခဝါသည် တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်တွေကို ဂုဏ်ပြုပြီး မှည့်ခေါ်ထားတာ ခဝါသည်ကလဲ ကျွန်တော့်နဲ့အတူ နေတယ်၊ ဒီကောင်က ရွာလယ်က အဝတ်အစားလျှော်ဖွတ်တဲ့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ် ”

ဟု ဆိုကာ ခဝါသည်ဆိုသော လူငယ်အား မရန်နော်တို့နှင့် မိတ် ဆက်ပေးလေ၏။

ငှက်ပျောသီးက ခဝါသည်၏ ပန်းကိုဖက်၍

“ ဒီကောင်လဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ ရွှေလှံပျံကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ သူပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်တို့က ဝိတ်ဝင်စား၍ မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ခဝါသည် က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေက ငယ်ငယ်က တည်းက သေဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ အစ်မကြီးလဲ လောကကြီး မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အစ်မကြီးဟာ ရွာထဲမှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လုပ်ကျွေးခဲ့တယ်၊ အစ်မဟာ ဆင်းရဲပေမဲ့ အတော်ချော ဖောလှပတယ်၊ တစ်နေ့တော့ အစ်မကဆိုးချင်တော့ ရွာထဲမှာ ရေခပ်နေ တဲ့ အစ်မကို တဏှာလူးကြီး ရွှေလှံပျံ မြင်တွေ့သွားတယ်၊ ရွှေလှံပျံက အစ်မကို လိုချင်တော့ သူ့နေတဲ့အိမ်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ်၊ နောက် တော့ အစ်မကို အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ကားခဲ့တယ်၊ အစ်မဟာ ရွှေလှံပျံရဲ့

ခေါ်ကားမှုကြောင့် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး တောင်ပေါ်က ခုန်ခုခဲတယ်၊ အစ်မ ဆုံးတော့ ကျွန်တော်လဲ ရွာထဲမှာ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ပြီး အသက်မွေး ခဲ့ရတယ်၊ အခုတော့ ပင်မင်းဆိုင်မှာ အလုပ်ရနေပါပြီ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ရွှေလှံပျံဆိုတဲ့ လူ့ယုတ်မာကောင်တာ မုန်းသူဝါတိန်ပိုင်ရှား ထက်တောင် အာဇာနည်ထန်နေပါလား၊ ဒီကောင်ကို ဒီအတိုင်းလွတ် ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ငှက်ပျောသီးဆိုသော လူငယ်လေး က ‘ပျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မုန်းသူဝါကြီးက ရွှေလှံပျံလို မဆိုးပါဘူး၊ သူဟာ သတ္တိရှိတဲ့သူ တွေကို စုဆောင်းပြီး သူ့ရဲ့အဖွဲ့မှာ စုဆောင်းထားတာပဲ၊ မုန်းသူဝါ ကြီးဟာ စစ်တိုက်ဖို့တော့ အမြဲကြံဆနေတာပဲ၊ မုန်းသူဝါကြီးဆီမှာ ရွှေလှံပျံ နေရာကောင်းရထားတာက ရွှေလှံပျံဟာ မိုက်ရူးရဲလုပ်တယ်၊ ကိုယ်ခံ ပညာတတ်တယ်၊ သတ္တိရှိပြီး အရည်အချင်း ပြည့်ဝတဲ့သူတွေကိုလဲ အများကြီး စုဆောင်းပေးနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရွှေလှံပျံကို ညာလက်ရုံး နေရာမှ ထားခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ခဝါသည်ဆိုသော လူငယ်က အဝေးဆီသို့ ကြည့်၍

“ ရွှေလှံပျံဆိုတဲ့ ကောင်ကြီးရောက်တော့မှ မုန်းသူဝါကြီးလဲ တဖြည်းဖြည်းနာမည်ပျက်လာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အဖို့ တော့ ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ရွှေလှံပျံဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကို ကလဲ့

စားချေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ”
 ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ငှက်ပျောသီးကလည်း လက်သီးဆုပ်၍
 “ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ရွှေလှံပုံဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကို ကလဲ့
 စားချေကို ချေရမယ် ”
 ဟု ကြီးဝမ်းလေ၏။
 မရန်နော်ရင့် အပျိုးသမီးကြီးသည် တစ်ယောက်မျက်စာ တစ်
 ယောက်ကြည့်၍ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အပျိုးသမီးကြီးက
 “ တစ်နေ့နေ့တော့ ရွှေလှံပုံကို ကလဲ့စားချေခို့ အခွင့်ကလမ်း
 ကြိုဖွားပါကွယ် ”
 ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေတော့၏။

အထွတ်အမြတ်

မင်းသိမ် ရုပ်ပုံပုံစံ

ဘုတ်(၇) ဗဟိုဌာနတော်၊ ကြီးကြပ်ရေး၊ စာတည်းဌာန၊ ဘဏ္ဍာရေးဌာန

ဤသို့ဖြင့် မရန်နော်ရင့်သည် မုန်းဂူဝဲကြီး၏ရွာသို့ ရောက်ခဲ့သည်
 မှာ လေးရက်မြောက်နေ့သို့ ရောက်လေ၏။
 ထိုနေ့မနက်တွင် မုန်းဂူဝဲ တိန်ပိုင်ရှား၏ နေအိမ်ရှေ့တွင် ကချင်
 လူပျိုးများ စုရုံး၍ နတ်ပူဇော်ရန် ကိစ္စများ စီစဉ်နေလေ၏။
 မရန်နော် သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီးနောက်
 “ ကချင်ရိုးရာ ခြေနတ် ပူဇော်ပို့ပြင်ဆင်နေတာမျှ ခြေနတ်ပူဇော်
 ပြီးရင် ပူဇော်တဲ့ခနုရတနာကို သတ်မှတ်တဲ့ရက်အတွင်း ဘယ်သူမှ မသွားရ
 ဘူး။ ဒီလိုပူဇော်မှုတွေလုပ်ဖို့ မုန်းဂူဝဲကြီးရဲ့တာဝန်ပဲ။ ဂူဝဲဟာ လူထုရဲ့
 အကျိုးစီးပွားအတွက် နတ်ပူဇော်မှုတွေ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဂူဝဲ
 ရဲ့အိမ်မှာ မခိုင်နုတ်လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်းကင်နတ်ခန်းရှိတယ် ”
 ဟု ပြောလေရာ အပျိုးသမီးကြီးက
 “ နတ်ပူဇော်တဲ့ခနုရတနာ ဘယ်လို သတ္တဝါပျိုးကို အသုံးပြု

www.burmeseclassic.com

သလဲ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မရန်နော်က

"ဝက်၊ ကြက်၊ နွားတွေကို အောက်နတ်တွေ ပူဇော်ရာမှာ အသုံးပြုတယ်၊ အထက်နတ်တွေကိုတော့ ကျွဲကို အသုံးပြုပြီး ပူဇော်လေ့ရှိတယ်။ မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှားဟာ နတ်ပူဇော်မှုတွေမှာ တာဝန်ယူပြီး လုပ်နေတုန်းဆိုတော့ သူဟာ ရိုးရာကို စွန့်မယ်တဲ့သူ မဟုတ်သေးဘူး။ ဥဝါဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရွှေလှံပျံဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကို နေရာပေးထားသလဲ မသိဘူး "

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

"ငါ့အဖေရဲ့ မိုးကြိုးတံခွန်ရှင်ထုလေး မုန်းဥဝါ တိန်ပိုင်ရှားဆိုမှာ ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင်တော့ ငါကြိုးစားရမှာပဲ။ ငါ့မိတ်ဆွေ လူ့စွာကြီး ဦးထိပ်သီးလဲ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ဘူး။ ဒီလူကြီး ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး "

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြဲကြဲ၍

"မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှားရဲ့အိမ်မှာ မိုးကြိုးတံခွန်အရပ်လေး ရှိနိုင်ပါတယ်။ ငါကြောင့် ဥဝါရဲ့အိမ်ကြီးကို နီးဝင်ပြီး မိုးကြိုးတံခွန်အရပ်ကလေးကို ကျွန်တော်ရှာပေးပါမယ် "

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

"တိန်ပိုင်ရှားရဲ့အိမ်ကို ငါ အကြိမ်ကြိမ်ဝင်ပြီး ရှာဖွေခဲ့ပြီးပါပြီ။

မိုးကြိုးတံခွန်အရပ်ကလေးကို မတွေ့ပါဘူး "

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က အမျိုးသမီးကြီးကို တုံ့ကြွစွာ ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

"ဟင်... အဒေါ်က ဥဝါတိန်ပိုင်ရှားကို ဝင်ပြီး မိုးကြိုးတံခွန်အရပ်ကို ရှာတယ် ဟုတ်လား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

"ဟုတ်တယ်။ ညဘက် မင်းမသိအောင် အိပ်ရာကထဲသွားပြီး ဥဝါရဲ့အိမ်ထဲက မိုးကြိုးတံခွန်အရပ်ကို ရှာဖွေခဲ့တယ် "

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ပြီး

"အဒေါ် ဥဝါတိန်ပိုင်ရှားဝင်တော့ အစောင့်အကြပ်တွေ အများကြီး မရှိဘူးလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

"အစောင့်အကြပ်တွေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ မြို့ထဲမှာ အမဲလိုက်ခွေးတွေတောင် လွှတ်ထားတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာလဲ ဘေးရှည်ကိုင် လူငါးယောက်လောက် အမြဲရှိတယ် "

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြဲကြဲ၍

"ဒါဆိုရင် အိမ်ထဲကို ဝင်တဲ့အခါ သူတို့တွေနဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ဘူးလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက

"ထိပ်တိုက်တွေ တဲ့အခါလဲ ရှိပါတယ်။ သူတို့နဲ့တွေ့တော့မှ ငါ့ရဲ့ အကြောက်ပညာနဲ့ အသာလေး အကြောက်ပိုပြီး ပေးပျောက်ောင်

www.burmeseclassic.com

လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ အိမ်ကြီးရဲ့ ခြံစည်းရိုးကို တွယ်တက်ဖို့လဲ ဒါရဲ့ ကြိုး
သိုင်းပညာကို အသုံးပြုရတာပေါ့၊ ပညာဆိုတာ လိုအပ်ရင် အသုံးပြုရ
တာပါပဲ ”

ဟု အေးဆေးစွာ ပြောပြလေရာ မရန်ခန့်သည် အမျိုးသမီးကြီး
၏ အစွမ်းကို ပိုမို၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြန်၏။

မရန်ခန့်က သက်ကြီးမာ၍

“ ဒါဆိုရင် မိုးကြိုးတံခွန် အရုပ်ကလေးက မုန်းပူစိရဲ့ လက်မှာ
မရှိတော့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးက မှက်ပေောင်ကြား၍

“ ဒါတော့ သဲသဲကဲ့ကဲ့ မသီရသေးဘူး၊ တိန်တိန်ရှားရဲ့ ထိန်ကြီး
မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို ပြုတိုက်လိုထားတဲ့ အဆန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။
အဲဒီအဆန်းထဲမှာ ငါသုံးကြိမ်တိတ် ရှာဖွေခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထက်တိုင်
မတွေ့နိုင်သေးဘူး၊ မုန်းပူငါ တိန်တိန်ရှားသာ မိုးကြိုးတံခွန်မရင်ကို ရှေး
ကောင်းရလို့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီလား မသိဘူး၊ မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကို
ခိုးသွားတဲ့ လူယုတ်မာ ဗလကိုတော့ ဒီအရပ်မှာ ဒီနေ့ထက်အောင်
မတွေ့သေးဘူး၊ မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကလေးကို ရှာဖွေ မတွေ့ရင် သေလွန်
သွားတဲ့ ငါ့အဖေရဲ့ ဝိညာဉ်သာ ကျေပျံ့နိုင်မယ် မထင်ဘူး ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

မရန်ခန့်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာမှထ၍ နံရံတွင် ရိုတ်
ထာအသာ လေးနှင့် မြားကျည်တောက်ကို ကြည့်၍ မြားပစ်လိုစိတ်များ
မြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်ရာမှထ၍ လေးနှုတ်မြားကျည်တောက်ကို ယူကာ
တောထဲသို့ သွားပြီး မြားပစ်လေ့ကျင့်ရန် ပြောဆိုလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ အင်း... ဧဝာသမားဟာ ဧဝာင်းနဲ့ ၇ ရက်လောက်စေးရင်
လက်ပျက်တယ်တဲ့၊ မြားသမားလဲ မြားပဲ့စေးရင် ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊
ရင် သွားလေ ”

ဟု ပြောဆိုသာ တောထဲသို့ သွားရန် စွန့်ပြုလိုက်လေ၏။
မရန်နော်သည် လေးဆင့်ခြားကို ယူ၍ တောထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မြားပစ်ရန် နေရာရှာရင်း တောထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း
ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူသည် တောတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကြီးတစ်
ပင်၏ ပင်စည်ကို ဖတ်စုတ်ဖြုတ်၍ မြားပစ်လေ့ကျင့်လေ၏။

အတန်ကြာအောင် မြားပစ်လေ့ကျင့်ပြီး တောထဲမှ အပျိုသမီး
များ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သောအသံကို ကြားရသဖြင့် ထိုနေရာသို့
ပြေးခဲ့လေ၏။

မရန်နော်သည် ဆြေးလွှားရင်း စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်
ရှိသွား၏။

ထိုအခါ စမ်းချောင်းအနီးတွင် ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်နေသော
မိန်းမပျိုတစ်စုနှင့် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဝက်ဝံကြီးသည် လိုက်ရုတ်လင်းအနီးတွင် ချောင်းထိတ်မိနေသော
မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ရန်မှရန် ဖြစ်ဆင်နေ၏။

မရန်နော်သည် ဝက်ဝံကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗီဇသန္တာ
ဝက်ဝံမျိုးနွယ်ဝင် ဝက်ဝံကြီးဖြစ်သဖြင့် မိန်းမပျိုအတွက် စိုးရိမ်သွား
လေ၏။

ဝက်ဝံသည် လူနှင့်တွေ့လျှင် ချွန်ထက်သော လက်သည်းများ
ဖြင့် ကုတ်ခြစ်လေ့ရှိ၏။ ဝက်ဝံကုတ်သော ခတ်ရာမှာ အလွန်ပြစ်း၏။

ဝက်ဝံသည် လူကို ကော်၍ ညှစ်သတ်လေ့ မရှိပေ။
မရန်နော်သည် လိုက်ရုတ်ကြီးပေါ်သို့ ခုခွင့်၍ တက်လိုက်ပြီး လိုက်

ရုပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုနှင့် ဝက်ဝံကြားသို့ ရန်ချလိုက်
လေ၏။

ဝက်ဝံသည် မိန်းမပျိုရှေ့သို့ မိုးပေါ်မှ ကျသကဲ့သို့ ကျလာသော
မရန်နော်အပေါ်သို့ အာရုံ ပြောင်းသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် ဝက်ဝံကို လက်ထဲရှိ ဆောင်စားဖြင့် ရင်ဆိုင်လိုက်
ပြီး မိန်းမပျိုကို ထွတ်ခြေးရန် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

မိန်းမပျိုသည် မရန်နော်က ကြားမှ ကာဆီးထားသဖြင့် ဝက်ဝံ
ရှေ့မှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးနိုင်၏။

ဝက်ဝံသည် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်ဟစ်၍ မရန်နော်
အား လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်၏။

မရန်နော်သည် သူ၏ဝေးဖြင့် ဝက်ဝံကို ရန်မမှုလိုသဖြင့် ခြောက်
လှန့်ပြီး ဝက်ဝံအနည်းငယ် နောက်သို့ ဆုတ်သောအခါ လိုက်ရုပေါ်သို့
လျှင်မြန်စွာ ခိုဆွဲ၍ တက်လိုက်၏။

မရန်နော်သည် လိုက်ရုပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လိုက်ရုနှင့်
တန်းဆုံး သစ်ပင်ကို ခိုဆွဲ၍ တက်လိုက်၏။ ထိုသစ်ပင်မှတစ်ဆင့်
တစ်ပင်ဦး တစ်ပင် ကူညီသန့်၍ ဝက်ဝံနှင့် လွတ်ရာကို ရှောင်တိမ်းခဲ့၏။

မရန်နော်သည် သစ်ပင်များတစ်ပင်မှ တစ်ပင် ကူးသန်း၍ မိန်း
မပျိုများ၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မရန်နော်က မိန်းမပျိုများကို ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားပြီး
“ မင်းတို့သိပ်ကောင်းတယ်။ ဝက်ဝံ အပြကြီးဟာ လိုက်ရုတ်

မှာ သားပေါက်နေတာ ဖြစ်မယ်။ သားပေါက်နေတဲ့ ဝက်ဝံ အပေးတဲ့ပု
လဲပဲဦး ရန်လိုတတ်တယ်။ ဒါနဲ့ နေပဲဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ တောထဲမှာ ဝက်

နေတာလဲ "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုဆုပ်စုမှ ဝက်ဝံအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသော မိန်းမပျိုက

" ကျွန်မတို့ ခမ်းဆူရင်းထဲမှာ ရွှေခါးနဲ့ ဆွေခါးတွေကို မိမိဆို ရောက်လာတာပါ။ ရွှေခါးလေးတွေကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တယ်။ ခါးကြောင့် မိန်းမလိုမိရင် အိမ်မှာ ဆွေးထားလေ့ရှိတယ် "

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်က သူမကိုကြည့်ကာ သတိပြင်းချ၍

" မိန်းကလေးတွေခွင့်ပဲပဲ တောထဲကိုလာရင် အန္တရာယ်သိပ်များတယ်။ မင်းတို့ ရွာထဲကပဲလား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုများထဲမှာ တစ်ဦးက ဝက်ဝံအန္တရာယ်ပြခြင်း ခံရသော မိန်းမပျိုကို လက်ညှိုးညွှန်းပြ၍

" တောဒီက မလေးက ခုဝဲကြီးရဲ့ ဘာခံခဲ့ရတာလဲလား ညီမမိ ကျွန်မတို့က မလေးရဲ့ အဖေဖေခါးတွေပါ။ ခုဝဲကြီးက တောထဲတို့ မသွားဖို့ မကြာခဏ တားမြစ်ပါတယ်။ ခါးပေး မလေးက ဆွေခါးတွေကို မမိန်းမနေနိုင် ခြံခံနေလို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာရတာပါ "

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် ဝက်ဝံအန္တရာယ်ပြခြင်းခံရသူမှာ မုန်းပူဝါတိန်ပိုင်ရှား ညီမဖြစ်သဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

တိန်ပိုင်ရှား၏ညီမက မရန်နော်ကို ကျေးဇူးတင်ထန်းဖြင့်ကြည့်၍

" ကျွန်မမှာ ရှင်ဖေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့ဦးတယ်။ အိမ်ကိုကို ပြောပြီး ရှင်အတွက် ပေါ့လက်ဆောင်တွေ ပေးပါမယ်။ ခါးနဲ့ ရှင်တာရွာကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ အရှုကပို့လား "

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းခါ၍

" ဧည့်လာဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လောလောဆယ် ခုဝဲကြီးရဲ့ အဖွဲ့မှာ ဝင်အမှုထမ်းနေပါတယ် "

ဟု ပြောဆိုလေရာ ခုဝဲ၏ ညီမက အံ့ဩဟန်ဖြင့်

" ခုဝဲ... ရှင်က အိမ်ကိုကြီးရဲ့ အဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းတဲ့သူကိုး ရှင် ကျွန်မအထက်ကို တယ်တဲ့အကြောင်း ခုဝဲကြီးကို ပြောလိုက်ရင် ဝေခွေ ဂျာသေချာတယ် "

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းခါ၍

" ကျုပ် ဖက်တွေ မလိုချင်ပါဘူး။ ခုဝဲညီမကို ကယ်တင်လိုက်ရတာ အခွင့်ကြီးလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ "

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မုန်းပူဝါ၏ ညီမက ခေါင်းခါလမ်း၍

" ကျွန်မရဲ့ အသက်သခင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာပေါ့ ဘာပဲ ပြစ်ကြိမ် အိမ်ကိုနဲ့တွေ့ရအောင် ရှင်လိုက်ခဲ့ပါ "

ဟု ပီတိခေါ်လေ၏။ မရန်နော်သည် မုန်းပူဝါတိန်ပိုင်ရှားနှင့် တွေ့ဆုံလျှင် ရင်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်အတွက် အမြတ်ထွက်မည်ကို ခိုင်စားမိသဖြင့် သူမအာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

မရန်နော်သည် မုန်းဥဝါကြီး၏ စံအိမ်ကြီးသို့ မိန်းမချောလေးများ နှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

စံအိမ်ကြီး၏ ညည်းခန်းဆောင်သို့ ချောက်သောအခါ ဥဝါ၏ ညီမက မရန်နော်ကို ခဏမျှ ထိုင်စောင့်ခိုင်းလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ အဖိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဥဝါကြီးသည် ညီမဖြစ်သူနှင့်တူ၍ ခေ့ဘက်ရုံလျှိုးပြီး

“ မောင်ရင်က ကျွန်ုပ်ရဲ့အဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းနေတယ်ဆို၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ညီမကို ဝက်ဝံအန္တရာယ်က ကယ်တင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင် ဝိနာ လိုအပ်တာသာရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ဥဝါကြီးကို အခါခါယမ်း၍

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဥဝါကြီး။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ

မလိုအပ်ပါဘူး ”

ဟု ခြောက်လေ၏။ ဥဝါကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ကျုပ်ရဲ့ညီမက ပြောတယ်။ မောင်ရင်တာ သတ္တိအလွန် ကောင်းတယ်တဲ့။ ဝက်ဝံကြီးကို ရှေ့ကနေ ကြံကြံခံပြီး ရင်ဆိုင်ပေး တယ်လို့ ကြားရတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကနေ တစ်ပင်ကို ခုန်လွှားပြီး သွားတာလဲ မျောက်တစ်ကောင်လား အောက်မေ့ရတယ်တဲ့ မောင်ရင် သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်သလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ သိုင်းပညာကို သင်ကြားဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပညာသင် ပေးတာ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးပါ ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဥဝါကြီးက ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်၍

“ ရှမ်းဆရာတွေကတော့ သိုင်းပညာ အသင်အပြ ကောင်းပါ တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင်မှာ အရည်အချင်းရှိတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မောင် ရင် ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့မှာ အမှုထမ်းပါ။ ကျုပ်မှာ ကိုယ်ရံတော် ရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မောင်ရင်ပါရင် ကိုးယောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့ ”

ဟု ဖော်ပြခေါ်လေ၏။ မရန်နော်သည် ဥဝါကြီးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်ရလျှင် မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကလေး၏ သဲလွန်စေ့ကို ရှာဖွေခိုင်းသဖြင့် ကိုယ်ရံတော် ပြုလုပ်ရန် သဘော တူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုန်းဥဝါကြီး ကသူ၏ ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့တတ်ထိပ်ကို လက်ကောက်ဝတ်တွင် ဝတ်ဆင် စေ၏။

မရန်နော်က ဆက်လက်၍

“ ရွာထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အခေါ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ့တယ်။ အခေါ်ဟာ ဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက် ရှားပါး ဆေးမြစ်တွေရှာဖွေဖို့လို ညီအစ်ကို ရောက်လာတာပါ။ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ကိုယ်ရဲတော်လုပ်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြခွင့်ပြုပါ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ဂူဝါကြီးက မရန်နော်ကို ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂူဝါ၏ ညီမသည် မရန်နော်ကို အိမ်ကြီး၏ တံခါးဝထဲ လိုက်လံဖို့ဆောင်ရွက်

“ ရှင်တာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်ရဲတော်ဖြစ်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မနဲ့ မကြာခဏ တွေ့ရမှာပဲ။ နောက်တစ်ခါ တောထဲကို သွားရင် ရှင်ကို ခေါ်မယ်နော် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က ဆင်းညိတ်၍

“ ဂူဝါကြီး ခွင့်ပြုရင်တော့ ခေါ်ခိုင်းတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မရန်နော်သည် မိုးနတ်မယ်အား မုန်းဂူဝါကြီး၏ ကိုယ်ရဲတော် အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ကြောင်း ပြောလေရာ သူမက

“ အဆိုရင်တော့ တိုရဲ့ အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်ဖို့ ပိုပြီး အခွင့်အရေး လိုပေါ့။ မင်း ဂူဝါကြီးနဲ့ သွားနေပါ။ ငါကတော့ ဒီဆိုင်မှာပဲ နေခဲ့ဦးမယ်။ အခွင့်အရေးရရင် ငါနဲ့လာတွေ့ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်က မိုးနတ်မယ်ကို ချစ်ဆက်၍ ရွာထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရှေးသို့ ရောက်သောအခါ လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များကို ရှာဖွေ၍ ဝယ်ယူလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွှေလုံးပုံအဖွဲ့မှ လူသုံးဦးသည် ရှေးအတွင်းပုံ မြင်းကို ဖွန်းဆွဲ၍ စီးနင်းလာ၏။

www.burmeseclassic.com

၎င်းတို့သည် တိုးတက်တိုးတက် လမ်းဆွဲပင် ဝိတ်ဆို့နေသူများကို မြင်းပေါ်မှ ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်လွှာလေ၏။

မရန်နော်သည် စောင်းများကို နွေးချယ်နေစဉ် အတိုးထိုက်ထိမ်းသည် ရှေးလမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားကြောင်းတွေ့ရ၍ အားတိုးထိုက် လမ်းပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အားတိုးသို့ မြင်းစီးသမားများ ရောက်လာပြီး လမ်းပေါ်တွင်ရှိနေသော မရန်နော်ကို ကြာပွတ်ဖြင့် လှမ်းနှိက်လိုက်၏။

မရန်နော်သည် ၎င်းတို့၏ ငိုငြင်ပြသော အပြုအမူကို ကျေမရမ်းဖြစ်သွားပြီး ကြာပွတ်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ရာ မြင်းသမားများသည် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် ကြာပွတ်အလှုပ်ရသော မြင်းသမားက ဝေါသတကြီးဖြင့်

“ ဟေ့တောင်၊ မင်းက ငါတို့ကို ဆန့်ကျင်တာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က လက်သီးဆုပ်၍

“ မင်းတို့ ဘာကြံစိလို့ ဒီလောက်တောင် မိုက်ရိုင်းနေတာလဲ၊ အားတိုးတို့ကြီးကို မြင်းနဲ့ တိုက်မိရင် ဘယ်လိုရကွ ခံစားရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား ”

ဟု ကြိမ်းဆောင်းလိုက်ရာ မြင်းစီးသမား သုံးယောက်သည် ၎င်းတို့ကို တုံ့ပြန်မည်သူ့ ပေါင်ဆက်လားသဖြင့် ဝေါသတကြီးထဲသွားပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မရန်နော်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

မရန်နော်သည် ထိုလမ်းပညာ တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ သုံးယောက်ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြေးပေါ်သို့ လဲကျအောင်

တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုသူသုံးယောက် ပြေးပေါ်သို့ လဲကျပြီး မဂ္ဂမလှ ရုံးခိုမိနေစဉ် မြင်းစီးသမား သုံးယောက် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး မရန်နော်ကို ဝှားရှည်များဖြင့် ဝင်ရောက်ထိုက်ခိုက်ပြန်၏။

မရန်နော်သည် ထိုသူ သုံးယောက်ကိုလည်း ဝှားများဖြင့်ပေါ်သို့ ကျပြီး အရေးနှိမ်အောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ရှေးရောင်းဈေးဝယ်များသည် အလွန်သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ လက်ခုပ်လက်ဝဲတီး၍ အားပေးကြလေ၏။ မရန်နော်က ပြေးပေါ်တွင် လဲကျနေသော လူခြောက်ဦးကို ကြည့်၍

“ ဒီနေ့ကဇဉ်း ကျွမ်းကျွန်မှာ မတရားလုပ်တာမြင်ရင် အခုလိုပဲ ခံရမယ်၊ အားလုံးမှတ်ထား ”

ဟု ကြမ်းဝါးလိုက်ရာ ရှေးရောင်းဈေးဝယ်များက နှစ်ထောင်းအားပေးချက်ဖြင့် ချီးမွမ်းကြလေ၏။ ရှေးသည်အတိုင်းကြီးတစ်ဦးက

“ ဒီကောင်တွေ မတရားစော်ကားနေတာ ကြာပြီ မောင်ရင်ရဲ သတ္တိကို ချိုးကျွေးပါတယ် ”

ဟု အားပေးကောင်းပြောလေ၏။

အခြားသော ရှေးသူရှေးသားများကလည်း မရန်နော်အား ဝိုင်းစဉ်၍ ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများကို ကြားရသဖြင့် မရန်နော်ကို ဝိုင်းအုံ့နေသူများသည် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဝတ်ရုံခိုကြီးကို ခြုံလှမ်းထားသော ရွှေလှံပုံကို မြင်သောအခါ အနီးမှ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

မရန်နော်သည် ဈေးအလယ်တွင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။
ဈေးသည်များလည်း လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ပြေးလွှားပြီး ရွှေလှံပုံသည်
အတိုးအရင်းလဲကုန်နေသော သူ၏ တပည့်တပန်းများ အလယ်တွင်
ပေး ဆေးစွာ ရပ်နေသော မရန်နော်ကို ကြည့်၍ ခေါ်သုံးပုဒ်ထဲတွင်
“ဟေ့ကောင် မင်းက တော်တော်အစွမ်းထက်နေသလား။

သေပေတော့”

ဟု ကြီးမားကာ သူ၏မြင်ကွင်းတွင် နှိတ်ဆွဲထားသော ရွှေရောင်
လုံကို ဖြုတ်၍ မရန်နော်အား ပစ်ရန် ကြံလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ညှာလက်ဖုံးတင်ယောက်က ရွှေလှံပုံ၏
လက်ကိုဆွဲ၍

“နေယဦးဆရာ ဒီကောင်ရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ ဂူဝဲကြီးရဲ့
အနီရောင်ကြိုးစကို တွေတယ်”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ရွှေလှံပုံက မရန်နော်၏ လက်ကောက်ဝတ်
ရှိ အနီရောင်ရိုးကြိုးစကို ကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် ခုဝဲကြိုးနဲ့မင်း ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ရွှေလှံပုံကို ရှုထင်တင်းကြည့်၍

“ခုဝဲကြိုးက အရပ် ကျုပ်ကို သူ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော် ဘဝံ့မှာ ခန့်
လိုက်တယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ရွှေလှံပုံသည် မရန်နော်အား တိုက်ခိုက်ရန်
မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် လုံကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ မင်းက ဂူဝဲရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ဝိုရဲ့ရောင်းရင်း
တွေကို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်လာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရန်နော်က ရွှေလှံပုံကို မျက်နှာတည်တည်
ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျုပ်ရှေ့မှာ မတရားလုပ်နေတာမြင်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ
သည်းမခံဘူး၊ အားနည်းတဲ့ဝက်က ဝင်ဖြေရှင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ရွှေလှံပုံသည် မရန်နော်ကို မကျေမချမ်း
ကြည့်၍

“ဒီဆေးမှာနေရင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်မေး မငြိမ်သက်တဲ့သူဟာ
သက်ဆုံးမရှည်တတ်ဘူး”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ မရန်နော်က မထီလေးစား အမှုအရာ
ဖြင့်

“ကျုပ်ကလဲ သေရမှာကို လုံးဝမကြောက်တဲ့သူဆိုတော့ ဝဲကြိုး
ခွဲကောင်းတွေမှာ နေချာပါတယ်”

ဟု ဖြန်ပြောလိုက်ရာ ရွှေလှံပုံသည် မရန်နော်ကို မျက်ထောင့်နီ
ကြီးဖွင့်ကြည့်၍ မြင်းကို ခုန်းစိုင်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မရန်နော်သည် မုန်းဂူဝဲကြိုး၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ
နေ ထိုင်စီခံဘေးတွင် တန်းလျားသဏ္ဍာန် ဆောက်လုပ်ထားသော
နေရာသို့ သွားရလေ၏။

ထိုနေရာ၌ မုန်းဂူဝဲကြိုး၏ ကိုယ်ရံတော်များ နေထိုင်ရလေ၏။
ရင်းတို့သည် မရန်နော်ကို ရင်းနှီးစွာ ကြံဆို၍ အိမ်ဝက်ရန် နေရာ

ကို ပြလေ၏။

မရန်နော်သည် ထိုသူများကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါ မုန်းဂူဝဲ
ကြိုးကို သစ္စာရှိသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့သည် မရန်နော်ရနှင့် ရွှေလှုံ့၏ လူများ ရန်ပုံဖြစ်ပွားခြင်းကို ကြားသိနေပြီး မရန်နော်ရကို မျိုးကျူးကြလေ၏။

ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်က

“ မောင်ရင်သာ အစွမ်းအာစ အတော်ပိုမုသိခဲ့တယ်၊ ဒီရွာကို ရောက်ရောက်ရင်း ရွှေလှုံ့ဖို့ရဲ့ လူတွေကို ကောင်းကောင်း ပညာပေး လိုက်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တို့လဲ နေခိုသက်ဘုရား ဒီကောင်တွေဟာ တစ်ရွာလုံးက လူတွေကို အနိုင်ကုန် ငိုလ်ကုနေတာနဲ့ ရွာက လူတွေဟာ ကျန်တို့ကိုတောင် သူတို့နဲ့ အတူထင်ပြီး ခြေညီမြူ ချစ်တော့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မုန်းဒူဝါကြီး သိနေချင်တယ်၊ ဂွေကြီး ဟာ ရွှေလှုံ့ကို မျက်နှာသားပေးထားတာ နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ အကြည်ညို ဖျက်စေလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်သော ကိုယ်ရံတော်များကလည်း ရွှေလှုံ့ တပည့်များ၏ မကောင်းမှုများကို ပြောဆိုလေ၏။

ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးကလည်း

“ ဂွေကြီးက သူရဲအင်အားကို တိုးချဲ့ချင်တယ်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက် ကြောင့် ရွှေလှုံ့နဲ့ ပေါင်းသင်းနေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဂွေကြီးဟာ ရွှေလှုံ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့စရိုက်တွေကို တပြည်းခြည်း ဝိုင်းဝေးမိနေပါပြီ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရွှေလှုံ့ဟာ ဂွေကြီးကိုတော့ မနိုးဆင်းမယှဉ်ရဲပါဘူး၊ တာဖြစ် လို့လဲ ဆိုတော့ ဂွေကြီးဟာ နောက်လိုက်အင်အား များပြားတယ်၊ နယ်သူနယ်သားတွေရဲ့ အရှင်သခင်လဲဖြစ်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်သော ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးကမူ

“ ရွှေလှုံ့ဟာ သူ့လက်အောက်မှာ လူတွေစုနေတာ မနည်း

တော့တူပဲ ထဲထဲလူတွေ အားလုံးဟာ အကွင်းစာဝါတ္တု မကောင်းတဲ့ လူဆိုး လူသွေးတွေပဲ၊ သူတို့ အင်အားနဲ့ဆိုရင် ဂွေကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တယ်၊ အင်အားနဲ့မှာ ဂွေကြီးနဲ့ ရွှေလှုံ့ ထိပ်တိုက်တွေ့လိမ့်မယ်ထင်တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကိုယ်ရံတော်များသည် တောင်ဆိတ်တစ် ကောင်ကို ကပ်ပြီး မရန်နော်ရကို ကြိုဆိုပည့်ခံပွဲ ပြုလုပ်လေ၏။

မရန်နော်ရသည် ၎င်းတို့နဲ့အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ခေါင်ရည်များ သောက်၏။ သီချင်းများပါဝင်သီဆို၏။

ဂွေကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်များအားလုံး မရန်နော်ရကို ခင်မင်ရင်းနှီး စွာ အကဲခတ်သဖြင့် ပြောမိ ငယ်ပေါင်းကြီးတော်များကဲ့သို့ ရင်းနှီးသွား ကြလေတော့၏။

၆၀ ပုဒ်စာ၊ နှစ်ကြိမ်စာများ ရေးသားလိပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်၊

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မရန်နော်သည် စုဝါကြီး၏ ကိုယ်ဝန်တော်အဖြစ် အမှုထမ်းနေသော်လည်း အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မကြာခဏ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် သူမကို မျိုးရိုးလွင်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသော မိုးကြိုးတံခွန် အရုပ်ကလေး၏ သဲလွန်စကို သဲကြမ်းပဲကြီး ရှာဖွေနေဆဲ ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက မရန်နော်နှင့် တွေ့ဆုံရင်း “ ဝါပိတ်ဆွေ လူငှာစားကြီး ဒီကမ်းခါ ပျောက်ဆုံးမလှ ပျောက်နေတာ ထူးဆန်းတယ်။ ဒီလူကြီး ရွာထဲမှာ မုန်းနေတယ် ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကျေးဇူးမကင်းပါဘူး သူ့ကြောင့် ဒီရွာမှာ မိုးကြိုးတံခွန် အရုပ်ကလေးရောက်နေတာ သိရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်က မျက်မှောင်ကြဲတံ့၍ “ အဖေ! မိတ်ဆွေကြီး အန္တရာယ်များ ကျရောက်နေသလား ” ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းခါ၍ “ ဒီလူကြီးရဲ့ အစွမ်းအစပျိုးကို ယှဉ်နိုင်တဲ့သူ ဒီရွာမှာ မရှိဘူး။ သူ့ဘာ အလိုရှိတယ်ဆိုရင် မုန်းသူဝါကြီးခေါင်းက ဦးထုပ်ကိုတောင် ရုအောင် ယှဉ်နိုင်တဲ့သူပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍ “ တွန့်တော်လဲ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေပေးပါမယ်။ အဖေ! စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မရန်နော်သည် ရွာထဲသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အပြန်လမ်း၌ ငှက်ပျောသီးဆိုသော လူငယ်လေးနှင့်တွေ့ပြီး ၎င်း၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ထူ၏ဝမ်းသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ လူငယ်နှစ်ဦးက စားသောက်ဖွယ်ရာ ခေါင်းရည်များဖြင့် ဧည့်ခံပြီး ငှက်ပျောသီးက အစ်ကို့ကို ဖိတ်မကောင်းရာ သတင်းတစ်ခုပြောဦးမယ်။ ရွာထဲက အစ်မကြီးတစ်ယောက် ကြီးဆုံးရပြီး ဟိုယုံကိုကိုယ် သတ်သေသွားပြီ။ အဲဒီအစ်မကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ရွှေလုံပျံခေါ်စော်ကားပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိသွားလို့တဲ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က တကိုခေါက်၍ “ တောကံ ဒီကောင်ကြီး ယုတ်မာလှချည်လား ”

ဟု ပျေ့တစ်လေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်နှစ်ဦးက ရွှေလုံပျံ မျက်ဆီးခဲ့သော မိန်းမလေး၏

စာရင်းကို တစ်လှည့်စီ ပြောပြလေရာ ရွှေလှုံပုံသည် မိန်းမလှပေါင်းများစွာ မျက်စိစူးခဲ့ကြောင်း သိရလေ၏။

ငှက်ပျောသီးဆိုသော လူငယ်က

“ မကြာမီ ခွဲကြီးခဲ့ကောင်း တစ်ခု ကြီးမယ် အစ်ကို့ရေ ဒီတစ်ခါတော့ ခွဲကြီးခဲ့ကောင်းထဲ ရွှေလှုံပုံဟာ ခွဲကြီးခဲ့ တစ်ဦးဟည်းခသာ ညီမကို ကြိုစည်နေတယ်။ သူ့ဟာ ခွဲကြီးမကိုတော့ အချိန်စောင့်ပြီး ကြီးပမ်းနေတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်က မျက်မှောင့်ကြုတ်၍

“ ခွဲကြီးခဲ့ ညီမတ ဧည့်လှုံကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ခဝါသည်ဆိုသော လူငယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ခွဲကြီးခဲ့ ညီမကတော့ ရွှေလှုံကို ကြည့်ရုံမပေါ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခွဲကြီး ကိုယ်တိုင် သဘောတူရင်တော့ ရှောင်တိမ်းလို့ မပျာမထုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ငှက်ပျောသီးဆိုသော လူငယ်က ခေါင်းခါ၍

“ ခွဲကြီးက ရွှေလှုံပုံရဲ့ အထူးစွဲစာကို ကိုယ်တိုင် လိုစားမိနေတာပဲ။ သူ့ညီမနဲ့ ဘယ်သဘောတူမလဲ။ နောက်ပြီးတော့ ခွဲကြီးရဲ့ ညီမဟာ ရွှေလှုံပုံကို မုန်းတီးနေတယ်လို့ သတင်းကြားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ခဝါသည်ဆိုသော လူငယ်က မျက်မှောင့်ကြုတ်၍

၍

“ ရွှေလှုံပုံဆိုတဲ့ လူ့ဟုတ်ဟုတ်ဟာ ခွဲကြီး မိန်းကလေးတွေကို

လက်ချောက်ရဲ ခိုင်ပေမဲ့ ခွဲကြီး ညီမကိုတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ ခွဲကြီးက သူ့ညီမကို အထောက်အကူတာကိုး။ ဟဲ ဟဲ ခွဲကြီးနဲ့ ရွှေလှုံပုံ ကွဲမယ်ဆိုရင် သူ့ညီမ ကိစ္စနဲ့ ကွဲမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရန်နော်သည် ၎င်းတို့၏ စကားများကို နားထောင်၍ မျက်မှောင့်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ခွဲကြီးနဲ့ ရွှေလှုံပုံကွဲရင် ခွဲကြီးမကြောင့် ကွဲမယ်တဲ့လား။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွဲအောင်လုပ်ရင် ငါတို့အကြံအစည်ပြု ”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်နှစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ထုတ်တာပေါ့ အစ်ကို့ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေလှုံပုံက သိပ်လည်တယ်။ ခွဲကြီးနဲ့ ကွဲဖို့ မလွယ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က လက်သီးဆုပ်၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြိုရင် ဘာခံနိုင်မလဲကွာ။ ငါတို့ကြီးစားရင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။ အချိန်တော့ စောင့်ရမယ်ကွ ”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မရန်နော်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးနတ်မယ် ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးကို ရွာလှုံပျံနှင့် မုန်းပုခါကြီး၏ အကြားတွင် ရန်တိုက်ပေးရန် ပြောဆိုလေ၏။

မိုးနတ်မယ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့ အကြံကောင်းတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ခွာပြုပြီဆိုရင် ငါတို့အကြံ အောင်မြင်ပါပြီ၊ ငါတို့မျိုးနွယ်စဉ်ဆက် ရှာဖွေလာ ခဲ့တဲ့ မိုးကြိုးတံခွန်အရှင်ကလေးကိုလည်း ပြန်ရရင် ရှိခိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနှစ်ယောက် ကွဲခွဲဆိုတာ ငါတို့ ခေါင်းစေးအေးထားပြီး ကြံစည်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ နောက်သုံးရက်ပြည့်ရင် မင်း ငါ့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ”

သူ ပြောဆိုလေတော့၏။
မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးထံမှ ပြန်လာပြီးနောက် သုံးရက် အတွင်း မုန်းပုခါတို့ပိုင်ရှားနှင့် ရွာလှုံပျံကွဲကွာမည့် နည်းလမ်းများကို ရှာကြံ စဉ်းစားလေ၏။

သို့သော် ၎င်းတို့နှစ်ဦး ကွဲကွာမည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေမတွေ့ ရချေ။

သုံးရက်ပြည့် မိုးနတ်မယ်ဆီ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌လည်း သူ့ဧက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ခွာပြုအောင်လုပ်ဖို့ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားမိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နည်းလမ်းမှ စိတ်တိုင်းမကျဘူး”

သူ ပြောရင်း မရန်နော်ကိုခေါ်၍ ဈေးတန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ လေ၏။ မရန်နော်သည် အမျိုးသမီးကြီးနောက်သို့ လိုက်ပါရင်း ပူခါကြီးနှင့် ရွာလှုံပျံ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အမျိုးသမီးကြီးက ဈေးတစ်နေရာတွင်ရှိသော ရွာဘိဗျင်တဲ တစ်လုံးတွေ့ရင် ရပ်တန့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“အနာဂတ်ကို စိတ်ဝင်စားသူများ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ဆိုပါလား၊ ဝေဓာနာသည်က ဆရာကြီး ထိပ်ခေါင်းတုံး ဝင်ပေးကြည့်ရအောင် တစ်ခါ တစ်ရံ ဝေဓာဏရာဇ်တွေ့ပြီးရင် ကိုယ်ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ လမ်းစ ပေါ်လာတတ်တယ်”

ဟု ရေရွတ်ရင်း ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ တစ်ခါအပေါက်ဝတွင် လွန်စွာ ကြီးမားသော ပြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူတစ်ဦးနှင့် ရွာဘိဗျင် လေ၏။

ထိုသူက

“ ဧဝံဇမေးချင်လို့လား၊ အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ကြွယ်ကြွယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

မရန်နော်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ကျောခိုင်းထိုင်နေသော ဧဝံဇဆရာကို တွေ့ရလေ၏။

ဧဝံဇဆရာ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်များသည် ပခုံးပေါ်သို့ပင် ဝဲကျနေ၏။

ဧဝံဇဆရာ၏ရှေ့တွင် အနက်ရောင်စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ဖန်လုံးကြီးတစ်လုံးရှိ၏။

ဧဝံဇဆရာသည် ဖန်လုံးကိုကြည့်၍ မေးမြန်းသူ၏ အနာဂတ်ကို ကြည့်ရှုဟန်တူ၏။

ဧဝံဇဆရာသည် အမျိုးသမီးကြီးကို မေးခွန်းတစ်ခုမျှ မဆိုဘဲ ဖန်လုံးကြီးကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရှုနေ၏။

ခဏကြာမှ ထူးခြားသောအသံဖြင့် ဟောကွက်များကို စတင်လေ၏။

“ အနာဂတ်ကို ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေလို့ ဧဝံဇခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဧဝံဇဆရာကို မယုံဘူးဖြစ်နေတယ်၊ လူတွေအားလုံးကို သံသယဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးတဲ့စိတ်ဟာ ဆိုးပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မရန်နော်သည် မျက်လုံးပြူးပြီး အမျိုးသမီးကြီး

ကို လှမ်းကြည့်လေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မ တွေ့ဖူးတဲ့ ဧဝံဇဆရာတော်တော် များများဟာ ယုံချင်စရာမှ မရှိတာဘဲ၊ ယုံကြည်စရာမရှိတဲ့ ဆရာတွေထဲမှာ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး တစ်ခွဲထားနဲ့ လူ့အထင်ကြီးအောင် မြီးဖြန်းနေတဲ့ ဝှက်ကျူဧဝံဇဆရာဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျောခိုင်းထားသော ဧဝံဇဆရာက တဖားဖားရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ကို မြီးဖြန်းနေတယ်လို့ ခင်ဗျားက စွပ်စွဲတာလား၊ ကျုပ်ရဲ့ ဟောခန်းထဲက ထွက်သွားတဲ့သူတိုင်း မှန်တယ်လို့ တဗ္ဗဒ္ဓ ခိုးဖွမ်းပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူတွေချည်းပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်သည် မိုးနတ်မယ်နှင့် ဧဝံဇဆရာအတိုက်အခံ ပြောဆိုနေခြင်းကိုကြည့်၍ ယဲစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေလေ၏။

မရန်နော်က ၎င်းတို့ကို ဖျောင်းဖျပြောဆိုရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မိုးနတ်မယ်က မျက်နှာရှုံ့ပဲ့၍

“ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင်ဟာ ကတိတည်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို အကူအညီပေးမယ်ဆိုပြီး ရှောင်ပုန်းနေတာ ဘာကြောင့်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မရန်နော်သည် ဧဝံဇဆရာလူကြီးကို ဦးထိပ်သီးဆိုသော လူ့ဝှာကြီးမှန်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ဦးထိပ်သီးသည် တစ်ခါက စွန်ပျံစီး၎င်း မိမိနှင့် ခင်ပင်ခွဲစားပုံပုံသတိရလေ၏။

၂၄ မယ်မြတ်သူရ

လူ့ဂုဏ်ကြီး ဦးထိပ်သီးက တယားဟားရယ်မော၍ ကျော့ခိုင်း နေရာမှ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ မရန်ခော် ဝိတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခုန့်ကဲ့ နားထောင်ပြီး စိတ်ရှုပ် ထွေးနေပြီလား။ မိုးနတ်မယ်ဟာ လှသလောက် ဆာကြီးတယ်တဲ့ သူဟာ ဝိုရဲ့ အကူအညီမပါဘဲ သူလိုချင်တာကို မရဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့ ဝိုကို ထိုက်ထိုက်ဟန်တန် အကူအညီ မတောင်းချင်ဘူး ဒါကြောင့် ဝိ ခဏလောက် ရှောင်ပုန်းနေလို့က်တာပါ။ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးနတ်မယ်က ခေါင်းခါးသမ်း၍

“ ဒီမှာ ရှောင်ဘုန်းက ရှောင်နေပြီး အခုမှ အရှက်ပြေ ပြောမနေ နဲ့။ ရှင်လဲ ဒီအလုပ်ကို မတတ်နိုင်လို့ ရွက်ချင်တဲ့ကလေးမှာ ဝေဒင်ဆရာ ဟန်ဆောင်ပြီး ကြွက်ကလေးလို ဝုန်းနေတာ မဟုတ်လား။ ”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်ရာ လူ့ဂုဏ်ကြီး ဦးထိပ်သီးက ရယ်မော၍

“ ဟဲ...ဟဲ...ကျုပ် အရှင်ပုန်းနေတယ်လို့ ခင်ဗျားဘယ်လို အထောက်အထားနဲ့ စွပ်စွဲမှာလဲ။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ဖတ်ကို ကြိုတ်၍

“ ရှင် ကျွန်မကို ကတိပေးထားတာတွေ ဘယ်တိစ္ဆကို ပြီးဆုံး အောင် လုပ်ပေးလို့လဲ။ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူ ဝလေဆိုတဲ့ကောင်ကို ရှင်တွေ အောင် ရှာပေးမယ်ဆို ကျွန်မတို့ မျိုးရိုးဆိုင်ဆက် အလုပ်ကလေးကိုလဲ ပြန်ယူပေးမယ်ဆို။ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူ့ဂုဏ်ကြီးက ခေါင်းတစ်ဆတ် ညိုတ်၍

“ ကျုပ်ကတိတွေကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ပဲဘူးဗျား ခင်ဗျားရဲ့

ရန်သူဝလေဆိုတဲ့ကောင်ကို ကျုပ် မရရအောင် ရှာဖွေပြီး ထိန်းသိမ်းထားပါ တယ်။ အရှင်ကလေးကိုလဲ မရရအောင် ကြိုးပမ်းနေဆဲပါ။ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်က လူ့ဂုဏ်ကြီးကို မယုံနိုင်ဟန် ပြင့်ကြည့်၍

“ ဝိဆိုရင် ဝလေဆိုတဲ့ လူယုတ်မှာ ဘယ်မှာလဲ။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူ့ဂုဏ်ကြီးက ခေါင်းညိုတ်၍

“ ခင်ဗျား တွေ့ချင်ရင် ကျုပ်ခေါ်ပေးပါမယ်။ ”

ဟု ဆိုပြီး သူ၏ ရွက်ဖျတ် အပေါက်ဝတွင် စောင့်နေသော မြတ်ဦးထုပ်နှင့်လူကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထိုသူ၏ မြက်ဦးထုပ်ကို ပင့်တင်လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းဖွေး ဝေဂိုသော လူ့စာပိဦး၏ရုပ်ရည်ကို မြင်ရလေ၏။

မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုသူ၏ဖျက်နာကို မြင်သောအခါ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ ဟင်... လူယုတ်မှာ ဝလေပါလား။ ”

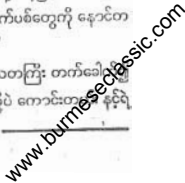
ဟု ရေရွတ်လေရာ ပါးကိုဖြန်းခနဲ ချလိုက်လေ၏။ လူ့ယုတ်မှာ ဝလေဆိုသူသည် မိုးနတ်မယ် ဖခင်ကြီး၏ မိုးကြိုး

တံခွန် အရှုပ်ကလေးကို ခိုးယူခဲ့သူပင်ဖြစ်၏။ ထိုသူက မိုးနတ်မယ်ကို အလွန်ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“ ခွင့်လွှတ်ပါ မမလေး၊ ကျွန်တော့ဘို့ မိုက်ပစ်တွေကို နောင်တ ရနေပါပြီ။ မမလေး သတ်ရင်လဲ သေရပါမယ်။ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်က ဒေါသတကြီး တက်ခေါ်၍

“ တောက်... နင့်ကို အသေသတ်ပစ်ရိပ် ကောင်းတယ်။ နင့်ရဲ့

ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ငါတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ မျိုးကြီးတံခွန် အရပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ နှင့်ကြောင့် ငိုအဖေလဲ သေရတာဟဲ့။ အဖေဟာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ အရပ် ကလေးဟာ သူ့လက်ထက်ရောက်ကာမှ ဆုံးရှုံးရတယ်ဆိုပြီး စိတ်မချမ်း သာပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် နှင်းအသက်ပေးမှ ငါကျေနပ်မယ်။”

ဟု ပြောဆိုပြီး လူ့ယုတ်မာကို သတ်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။ ထို အခိုက်မှာပင် လူ့ဂ္ဂစာကြီး ဦးထိပ်သီးက

“ မလုပ်ပါနဲ့ မိုးနတ်မယ်။ ဒီကောင်ဟာ နောင်တရနေပါပြီ။ နောင်ပြီတော့ သူ့ကို လက်စားချေစရာ မလိုတော့ဘူး။ သူ့ဟာ သူ့ အပြစ်တွေအတွက် နောင်တရပြီး ကျုပ်ထိမှာ ကျွန်တစ်ယောက်လို အလုပ်အကျွေး ပြုနေပါပြီ။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ လူ့ဂ္ဂစာကြီး၏ တောင်းပန်မှုကြောင့် မိုးနတ် မယ်သည် ဘံကိုကြိုတံ၍ လူ့ယုတ်မာမလကို ဘေးမှပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ လူ့ဂ္ဂစာကြီးက

“ ကျုပ်လဲ အနာဂတ်ဗေဒင်ဆရာအနေနဲ့ အသွင်ပြောင်းပြီး မိကြီးတံခွန်အရပ်ကလေးကို ဂျာဗွေနေပါတယ်။ ငါပစ္စေ ဒိန္နဲအထိ အရိပ် အယောင် မတွေ့သေးဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်က လောလောဆယ် ရွှေလုံပုံနဲ့ မုန်းဖူဝါကြီးကို ရန်တိုက်ပြီး ကွဲကွာစေရန် ကြံစည်နေကြောင်း ပြော လေ၏။

ထိုအခါ လူ့ဂ္ဂစာကြီးက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မေးမြန်း၍ သေချာစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး

— ဇေတဝ်

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ် နားလည်ပြီ။ မုန်းဖူဝါ တိန်ပိုင်ရှားနဲ့ ရွှေလုံပုံဆို တဲ့ကောင် ခွာပြုစို့အတွက်ဆိုရင် သူ့ညီမကို အသုံးချရမယ်။ ဒါဆိုရင် သူတို့ နှစ်ယောက် ခွာပြုမဲ့နည်းလမ်းကို ကျုပ်တို့ ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားကြ တာပေါ့။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မရန်နော်တို့သည် ငါးရက်အကြာတွင် ပြန် လည်တွေ့ဆုံရန်သဘောတူလိုက်လေတော့၏။

မင်းအိမ် ကျွန်ပျူတာ

အမှတ်(၇) မြောက်ဘက်၊ ကျောက်လမ်း၊ ကျောက်ခြင်သွား၊ ဘား

မရန်နော်တို့သည် ထိုရက်များအတွင်း စံအိမ်တော်၌ ကိုယ်ရံ
 တော်အဖြစ် သွားရောက်နေထိုင်ရလေ၏။
 ထိုသို့နေထိုင်ရင်း အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့်ရှိသော မုန်းဥဝါကြီး၏
 သမီးနှင့် ခင်မင်နေပြီ သူမကြိုက်နှစ်သက်သော သစ်ခွပန်းများကို
 တောစပ်၌ သွားရောက် ခူးဆွတ်ရင်း အချိန်ကုန်လေ၏။
 မုန်းဥဝါကြီး၏ မိန်းမသည် သမီးကလေး အသက်ဆယ်နှစ်
 အရွယ်ကပင် ဆုံးပါးသွားကြောင်း သိရ၏။
 ဥဝါကြီး၏ သမီးသည် မိခင်မရှိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်
 မဲ့နေထိုင်ရသဖြင့် သနားစဖွယ်ဖြစ်၏။

မရန်နော်သည် ကလေးငယ်၏ အထီးကျန်ဖြစ်နေပုံကို ကရုဏာ
 သက်လှ၍ အားလပ်သောရက်များအတွင်း ကလေးနှင့်သာ ဆော့
 ကစား နေလေ၏။

ဥဝါကြီး၏ သမီးမှာလည်း မရန်နော်ကို အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးဟန်
 ရှိပြီး မရန်နော် ရောက်မလာလျှင် ကိုယ်ရံတော်တန်းလျားသို့ လာခေါ်
 လေ၏။

သူ့ကို စံအိမ်ကြီးကိုခေါ်၍ စားသောက်ခွယ်ရာများကို ကျွေးမွေး
 လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မရန်နော်သည် ကလေး ပူဆာသဖြင့် ၎င်းကို
 လက်ဆွဲ၍ ရွာလယ်ရှိ ဈေးခင်းထဲတွင် လှည့်လည်ကြလေ၏။

ဤသို့လှည့်လည်ရင်း ဈေးကို လွန်မြောက်ပြီးသောအခါ ညောင်
 ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ကလေးငယ်များ ဆော့ကစားနေသည်ကို
 မြင်သဖြင့် ကလေးငယ်က ကြည့်ရှုရန် ပူဆာ၏။

မရန်နော်သည် ကလေးငယ်နှင့်အတူ ညောင်ပင်ကြီးအောက်
 တွင် ထိုင်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဥဝါကြီး၏ သမီးသည် ရွာထဲရှိ ဆင်းရဲသား
 ကလေးများနှင့် ဝင်ရောက်ဆော့ကစားလေ၏။

မရန်နော်သည် ကလေးငယ်များ၏ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ကစားနေ
 ပုံကို ကြည့်ရှုရင်း ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

ကလေးငယ်များသည် နဂါးကိုးကောင် ပျော်ရွှင်စရာ ဟု
 ဟစ်၍ ကစားနေလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကလေးငယ်များ၏ နဂါးကိုးကောင် ဆော့ကစား

၂၂၂ မင်းမြတ်သူရ

နည်းတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထင်လွဲမှားအောင် နဂါးများက မှားယွင်းသော သတင်းများ ပေးပို့သော နည်းလမ်းပါဝင်၏။

မရန်နော်သည် ကလေးများ၏ ကစားဟန်ကိုကြည့်ရှု၍ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ကူးပေါက်သွားပြီး လက်ဖျစ်တီး၍

“ ဟုတ်ပြီ အကြံရပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မရန်နော်သည် နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးနတ်မယ်နှင့် လူ့ဂ္ဂစာကြီး ဦးထိပ်သီးအား သူ၏အကြံဉာဏ်များကို ပြောဆိုလေ၏။

ဦးထိပ်သီးနှင့် မိုးနတ်မယ်သည် မရန်နော်၏ ထူးခြားသော အကြံအစည်ကို သဘောကျသွားပြီး ဦးထိပ်သီးက

“ မင်းရဲ့ အကြံအစည် အောင်မြင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခူဝါ တိန်ပိုင်ရှားရဲ့ ရွှေလုံပျံဆိုတဲ့ကောင် ခွာပြဲမှာသေချာတယ်။ တကယ်တော့ ခူဝါ တိန်ပိုင်ရှားဟာ အလွန်အင်အား တောင့်တင်းချင်တာကလွဲရင် ဝုစရိုက်မှုတွေ မလုပ်ပါဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

*****

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် မုန်းခူဝါတိန်ပိုင်ရှား၏ ညီမသည် သူမ၏ အထိန်းတော် မိန်းကလေးများ ဖျော်ဖြေသော စောင်းသံကို နားထောင်ပြီး အိပ်စက်ချင်လာသဖြင့် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိပ်ခန်း၌ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဓတ်ကြည့်လိုက်ရာ

‘ရက်လရှည်ကြာစွာ ခံစားနေရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အချစ်
ဝေဒနာကို မင်းရိပ်စားမိဖို့သင့်ပါတယ်။ ကျုပ်လို လူ့စွမ်းရည်နဲ့

ကောင်းတစ်ယောက်ကို မင်းအစ်ကို မုန်းစွတ်ကြီးက
မငြင်းဆန်နိုင် ပဲဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုချစ်တဲ့ပြန်ပဲတော့
မနက်ဖြန်မှာ ကျုပ်ရဲ့အကြိုက်ဆုံးအရောင်ဖြစ်တဲ့
အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လာမယ်၊ မင်းကျုပ်ကို
ချစ်တဲ့ပြန်မယ်ဆိုရင်တော့ အနီရောင်ကိုပဲ ဝတ်ဆင်
လာခဲ့ပါ၊ ကျုပ်မှောင်လင့် နေမယ်'

ရွှေလှဲဖို့

ဗုဝါကြီး၏ညီမသည် သူ၏ အိပ်ခန်းဝသို့ ကျူးကျူးကျော်ကျော်
ရောက်ရှိနေသော စာကိုဖတ်၍ ဒေါသပူပန်ထဲသွားလေ၏။

ရွှေလှဲဖို့သည် သူမအား ယခင်ကပင် ထိကပိုး ခိုကပိုး ပြောဆို
ဖူးသဖြင့် ၎င်းကို ရွံ့ရှာခဲ့မိ၏။

သို့သော် အစ်ကိုဖြစ်သူ မုန်းစွတ်ကြီးကို ရွံ့ကြောက်သဖြင့် ရွှေလှဲဖို့
သည် သူမကို အတိအလင်း ချစ်နေမဆိုခဲ့ချေ။

ယခုတော့ သူမ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ပင် တကျောဖူးကြီးက ချစ်နေဆို
သောစာကို အရောက်ပို့ခဲ့လေပြီ။

သူမ၏အိမ်၌ ဝင်ရောက်သွားလာခွင့် ရှိသော အစေခံ
အယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၏။

ထိုအစေခံများအနက် တစ်ယောက်ကို စည်းရုံး၍ သူမထံသို့
ပေတ္တာစာကို ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ဗုဝါ၏ ညီမသည် သစ္စာမရှိသော အစေခံများကို ဒေါသပူပန်ထပြီး
သူမအနားသို့လာရန် အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းသို့ စာပို့သူကို မေးမြန်းလေရာ မည်သူမျှ
မတွေ့ရဘူးဟု ပြောခဲ့လေ၏။

ဝန်မခံကြချေ။
ဗုဝါကြီး၏ ညီမက တုတ်တုတ်မလှုပ်သော အစေခံများကိုကြည့်
၍ လက်သီးဆုပ်ကာ

“ ငါ့အခန်းကို ညစ်စုတ်တဲ့ စာလာပေးတဲ့သူဟာ နှင်တို့ထဲက
တစ်ယောက်ပဲ၊ တရားခံကို ရှာလို့ မရသေးခင်တော့ လိပ်ထားရှင်ပေါ့၊
တရားခံကို လက်ဖူးလက်ကြပ်မိရင်တော့ အပြစ်ခံရ ကောင်းကောင်း
ပေးရမယ် ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။ သူမ၏ အစ်ကို မုန်းစွတ်ကြီးပိုင်ရှားကို
တိုင်ရန် ဒေါသတကြီးထွက်ခဲ့လေ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူသည် အိပ်ခန်းထဲတွင် ပြောခဲ့ဖူးသော စာကို
ရွှေလှဲဖို့၏စာကို ဖတ်လိုက်ပြီး ဒေါသပူပန်ထကာ

“ တောက်၊ အဖျိုးယုတ်ကောင်း၊ ငါ့ညီမကိုများ အခြေပြချစ်မန
သေးတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ စာထဲမှာ လူစွမ်းကောင်းလို့ ရေးထားတယ်၊
သူ့နဲ့ငါ ဘယ်သူ လူစွမ်းကောင်းလဲဆိုတာ သိရသေးတာပေါ့ ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်မသေးမီ
ရွှေလှဲဖို့သည် သူ၏ တပ်ညွှတ်တန်း ငါးယောက်နှင့်အတူ အပြောမပြတ်

ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ဗုဝါကြီး၏ ခံအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ရွှေလှဲဖို့သည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဗုဝါကြီးထံသို့လာ၍
ရွှေတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းများ အခြေအနေကို အစီရင်ခံပေးလျှိမ့်၏။

ဗုဝါကြီးက ရွှေလှဲဖို့အား ရွှေတွင်းများ အုပ်ချုပ်ပုံကို တာဝန်ပေး
ထား၍ ဖြစ်၏။

ဗုဝါတို့နဲ့ပိုင်ရှားနှင့် ညီမဖြစ်သူသည် ခံအိမ်ကော်၏ ပြတက်ထဲက

www.burmeseclassic.com

ခန်းဆီးများကို လှစ်ဟ၍ အဝေးမှ မြင်းစီးလာသော ရွှေလှံပျံကို ကြည့်လိုက်ရာ အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဒေါသပူပန်ထသွားလေ၏။

ထိုအခါ ညီမဖြစ်သူက

“ ဒီကောင်ကြီးကို လောလောဆယ် ပြဿနာ မလုပ်နဲ့ဦး၊ သူ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဂူဝါကြီးက ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဂူဝါကြီးသည် ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း ရွှေလှံပျံကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေသဖြင့် သူ၏အရှေ့သို့ ရောက်လာသော ရွှေလှံပျံကို ရှုတင်းတင်းကြည့်၍

“ ကျွန်ုပ် ဒီနေ့ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး၊ မင်းပြန်တော့ ”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်ရာ ရွှေလှံပျံသည် ၎င်းကို ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်၍ ပြန်သွားလေ၏။

အေအေအေ

ပန်းဆီမိမိ ကျွန်ုပ်တို့

အမှတ်(၇) ဗဟိုအထက်ပိုင်း ကျေးဇူးတင်စာ တေး

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဂူဝါ၏ ညီမသည် အလှပြင်ရန် မှန်တင်ခုံသို့ လာသောအခါ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ရွှေလှံပျံ၏ သဝဏီလွှာကို တွေ့ပြန်၏။

‘မင်းကဂူဝါရဲ့ညီမပို့ သွေးကြီးနေတာလား၊ ဂူဝါလဲ လူပဲပဲ ကွယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မတူမတန်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းအစ်ကို ဂူဝါကြီးထက်တောင် ကိုယ်က အရည်အချင်း ပိုရှိပါတယ်၊ ဒီနယ်မြေက မုန်းဂူဝါထက်တောင် ကိုယ်ရဲ့ခြေစာပိုညောင်းပါတယ်၊ ရွှေလှံပျံဆိုရင် ဘယ်သူလွန်ဆန်ရဲ့လို့လဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အပြန်ဆုံး ချစ်အဖြေပေးပါ’

ရွှေလှံပျံ

ဥဝါ၏ ညီမသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် စာပို့သူကို မေးမြန်းရာ အစေခံများက မသိကြောင်းပင် ငြင်းဆိုကြလေ၏။

သူမသည် တရားခံရှာမရသည့်အဆုံးတွင် စာကိုကိုင်၍ ဥဝါကြီးကို သွားပြလိုက်၏။

ဥဝါကြီးသည် စာကိုဖတ်၍ ဆွေဆွေခန်းသွားပြီး

“တောက်... ဒင်းကများ ကျုပ်ထက် အရည်အချင်းရှိတယ်တဲ့လား။ ဒီနယ်မြေမှာ ဒင်းရဲ့ဩဇာ ညောင်းတယ်တဲ့။ ငါ့မွေးတဲ့ပျောက်၊ ငါ့ကို ပြန်ပြီး ခြောက်နေပြီ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။ ထိုအခါ ညီမဖြစ်သူက

“အစ်ကို ခဏစောင့်ကြည့်ပါဦး။ ဒီကောင်ကြီးဟာ ဒီလောက်တောင် သူ့ကိုယ်သူ အထင်တကြီးဖြစ်နေရင် တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုရဲ့ အာဏာကို ဂုဏ်ရှိ ကြီးစားနိုင်တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဥဝါကြီးသည် ညီမ၏ စကားကို နားထောင်ရန် ကြံရွယ်သော်လည်း ထိုနေ့က ရောက်ရှိလာသော ရွှေလှံပျံသည် အာနိရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဒေါသကို မချုပ်တီးနိုင်ဘဲ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်

“ကျုပ်ကို ဘာအစီရင်ခံစာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့၊ ကျုပ် မကြားချင်ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ရွှေလှံပျံသည် မုန်းဥဝါကြီးကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဥဝါကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မုန်းဥဝါ တိန်ပိုင်ရှားသည် ရွှေလှံပျံကို ဆောင်

စားဖြင့် မခုတ်ပိုင်းမိစေရန် အတန်တန် စိတ်ကို ချုပ်တား၍

“ကျုပ် ဘာမှ မကြားချင်ဘူးလို့ပြောနေတယ်။ မင်းကျုပ်ကို စကားမရှည်နဲ့တော့။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရွှေလှံပျံသည် ဥဝါကြီး၏ တင်းမာသော ဟန်ပန်ကြောင့် မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဥဝါကြီးသည် ရွှေလှံပျံကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ၎င်းအား ပေးထားသော အခွင့်အရေးအချို့ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလေ၏။

ရွှေလှံပျံသည် မောက်မာခိုင်းခိုင်းသူဖြစ်သဖြင့် မိမိအပေါ် တင်းမာနေသော မုန်းဥဝါကြီးအား မခံချီ မခံသာဖြစ်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေလှံပျံအား ယခင်က ပေးထားသော အခွင့်အရေးများ ပြန်ရုပ်သိမ်းသဖြင့် ပိုပို၍ မခံချီ မခံသာ ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏တပည့်များကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ တက်ခေါက်ကာ

“တောက်... ဥဝါတိန်ပိုင်ရှားက ကျုပ်ကို အခုတလော အသားလွတ် ရန်ရှာနေတယ်။ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မတွေးတတ်ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ရွှေလှံပျံကို ကပ်ဖားလျက်ဖား လုပ်လေ့ရှိသော တပည့်ဖြစ်သူက

“ဥဝါကြီးဟာ ဆရာရဲ့ အင်အားကြီးမားလာတာကို မကြိုမြင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်နေ့ သူ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုကို ထိပါးလာနိုင်တယ်လို့လေ့ရှိလို့ ဖြစ်တာပေါ့။”

ဟု မြှောက်ထိုးပင့်ကော် ပြုလုပ်ပေးလိုက်ရာ ရွှေလှံပျံ လက်

၂၂၈ ဝမ်းမြတ်သူရ

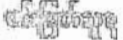
သီးဆုပ်၍

“ ခူဝါကြီး ကျုပ်ကို မထီလေးစားလုပ်ရင် မှားမှားပေါ့။ ကျုပ်ဆို အင်အားက ခူဝါကြီးဆို အင်အားနဲ့ ဘာမှမကွာတော့ဘူး။ တောက်ပိလူ ကြီးက ကျုပ်ကို ရန်ကူးနေမှတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ နှလုံးမှန်းသီးတောင် အဖောက်ထောင်ပြုလုပ်ယ် ”

ဟု ကြီးမင်းလှိုက်လေ၏။

60 ဖန်စား၊ နှစ်ပြုံးပေးစားဖူး၊ ရော့သာလို့ပါလျှင်

အမှတ်-၇၊ အလောင်းစမ်း၊ ကျောင်းပြောင်း၊ ရန်ကင်း၊
လိပ်မု၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ခူဝါ၏ ညီမသည် တစ်လလုံးလုံးပင် ရွှေလှုံပုံ၏ ဓားများကို အိမ်အဖွဲ့ တွေ့ရလေ၏။

သူမ၏ အဖေအမီးများကို တော်တော်ပူပူ၍ ရွှေလှုံပုံ၏ ဓားများကို ယူဆောင်လာကြောင်း ဝန်ခံရန် ပြောဆိုလေ၏။

သို့သော် အဖေခံများက မည်သူမျှ ဝန်ခံကြချေ။ ထို့ကြောင့် ခူဝါ၏ ညီမသည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်သို့ မည်သူမျှ တက်ခွင့် မပြုတော့ချေ။

ရွှေလှုံပုံ၏ ဓားများသည် အလွန်ဖောက်ဖာလှ၏။ သူ၏ ဓားထဲတွင် ခူဝါကြီးထက်ပင် သူ၏ တန်ဖိုးသြဇာကြီးပုံ၊ မိစ္ဆာမီးသတ္တိရှိခံအားထို ရုတ်တရက် ရေးသားထားပြီး ခူဝါကြီးကို သတ္တိမရှိသူ ဟုရေးတာ

ကြောင်သူ၊ အရည်အချင်းမရှိသူတို့ ခွဲကားပြောဆိုပြီး အပုပ်ချထားလေ၏။

မုန်းဂူဝါ တိန်ပိုင်ရှားသည် ဘေးများအားလုံးကို ဖတ်ရှုပြီး

“တော်ဦး၊ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီကောင်ကို တိုက်ခိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ကျုပ်ရဲ့လူတွေကို ဝုစည်းရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးကာ အေးသို့ ချောက်နေသာ သူ၏လူများကို ပြန်လည်စုစည်းလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေလုံပုံသည် ဒုဝါကြီး၏ ခြေလှမ်းများကို ကြိုတင်ခိုင်းစားမိသွားပြီး သူ၏ တပည့်ကမန်းများကိုလည်း ဝုစည်းခဲ့လေ၏။

ဤသို့ ဂူဝါနှင့် ရွှေလုံပုံ ကွဲကွာရန် လမ်းဆုံပေါ်နေချိန်တွင် မရန်နော်တို့သည် အကျေအနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေ၏။

မရန်နော်က ဂုဏ်မော်၍

“ဟဲ... ကျုပ်အကြံ ဘယ်လောက်ပိုင်သလဲ၊ အခု ရွှေလုံပုံနဲ့ မုန်းဂူဝါကြီး ထိပ်တိုက်တွေ့တော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်သို့သော အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညှိတ်၍

“ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ချိန်ပြန်ရင် မုန်းဂူဝါတိန်ပိုင်ရှားဘက်က ကူညီပြီး တိုက်ခိုက်မယ်၊ ပြီးရင် မုန်းဂူဝါကြီးဆီမှာရှိတဲ့ မိုးကြိုးတံခွန်အပုပ်ကလေးကို ခုခအောင် ပြန်တောင်းရမယ်၊ ဂူဝါကြီးဘာဝါတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပြီး သူ့ဆီက အပုပ်ပြန်ပေးမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ လူ့စွာဘကြီး ဦးထိပ်သီးက လက်သီးဆုပ်၍

“ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ၊ ဒါဆိုရင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြုတ်

ဦး ကျုပ်တို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်ဖို့ ဖြစ်လာတာ မရန်နော်ရဲ့ အကြံအစည်ကြောင့်ပဲ”

ဟု ဆိုးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်က ခေါင်းခါ၍

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အရည်အချင်းကြောင့်ပဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တို့ ကလေးတွေက ပိုင်းစနန်း ကူညီနေလို့ပါ၊ တကယ်တော့ ရွှေလုံပုံရဲ့ ပယောဂကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ခခါသည်ရဲ့ ခေပ်တွေ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ဟာ ရွှေလုံပုံကို ကလဲစားသိပ်ချေချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့အရေမှာ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်လာကြတာပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမှာ ခိုးမွမ်းဖို့ အလွန်ကောင်းတာက မုန်းဂူဝါကြီး တိန်ပိုင်ရှားရဲ့ သမီးကလေးပါ၊ ဒီကလေးမလေးကလဲ ကျွန်တို့ကို ပါဝင် ကူညီပေးတယ်၊ ရွှေလုံပုံဟာ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲတန်းသားနားသပ်ရပ်ချင်သူဆိုတော့ သူ့ရဲ့ဝတ်စုံတွေကို နေ့စဉ် ပင်မင်းမှာ အပ်တယ်၊ ရွှေလုံပုံ မနက်ဖြန် ဝတ်ဖွဲ့ဝတ်ရုံကို ပင်မင်းဆိုင်က ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်၊ ခခါသည်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ ပင်မင်းဆိုင်မှာ လုပ်ဆွဲသူဆိုတော့ မနက်ဖြန် ရွှေလုံပုံ ဘာဝတ်မလဲဆိုတာ ကြိုသိနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တို့ရဲ့ စာထဲမှာ ယုတ္တိရှိအောင် မနက်ဖြန် သယ်အစောင့် ဝတ်လာမယ်ဆိုတာ ရေးသားနိုင်တာပဲ၊ ကျွန်တို့ပြောတဲ့ ဘာကို ငှက်ပျောသီးက သူ့သွားပြီး ဂူဝါရဲ့သမီးလေးကို လျှို့ဝှက်ပြီးပေးတယ်၊ ကောင်းပဲ လေးက အိမ်ထဲကို အရောက် ပို့ပေးတာပါ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဂူဝါရဲ့ ညီမဆီမှာ အစေခံတွေ အများကြီးရှိတဲ့ကြားက သူ့ဆီကို စာတွေ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ချောက်နေတာ”

ဟု ဂုဏ်လင်းပြုလေရာ လူ့စွာဘကြီးက သဘောကျရွှေလုံပုံ ခေါင်း

ညီတိဋ္ဌ

“ မင်းတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ် သိပ်ပိုင်စွာပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ မကြာခင်မှာ မုန်းဥဝါကြီးနဲ့ ခွေလှုံပျံ့ ထိပ်တိုက် တော့မှာပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက “ သူတို့နှစ်ဦး တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် လူတွေ အများကြီး သေမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လူ့ဂွဓာကြီး ဦးထိပ်သီးက “ ကျုပ်လောင်းရဲစွာပဲ၊ သူတို့ တိုက်ပွဲမဖြစ်စေရဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်က မျှော်မှောင်ကြုတ်၍ “ ဘာကြောင့် ရှင် ဝီလို့ပြောနိုင်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူ့ဂွဓာကြီး ဦးထိပ်သီးက “ မကြာခင် မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှားယာ စစ်ပွဲအတွက် မနောပွဲလုပ်

ဖို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမနောပွဲကို တိန်ပိုင်ရှားရဲ့ သုံးစုံအတိုင်း ဖိုကြီးတောင်ပေါ်မှာ ကျွမ်းပဲလိမ့်မယ်။ ခွေလှုံပျံ့ဟာ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မုန်းဥဝါကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိုးနတ်မယ်က မိုးချိမ်ယာနီဖြင့် “ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ အသံလို့လုပ်မလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူ့ဂွဓာကြီး ဦးထိပ်သီးက လက်သီးဆုပ်၍ “ ကျုပ်တို့ ကာကွယ်လှမှာပေါ့၊ မနောပွဲမှာ ကျွန်တို့ မုန်းဥဝါ

တိန်ပိုင်ရှားကို စောင့်ဆုတ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် တိန်ပိုင်ရှားယာ ကျွန်တို့ကို ကေးဇူးရှင်တွေလို သတ်မှတ်ပြီး ဖိုကြီးတံခွန်အရုပ်ကို သူ့လက်စယ် ရှိသေးရင် ပြန်လှည့်မယ်။ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တို့ လက်လျှော့ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်မယ်က သက်ပြင်းရ၍ “ သူ့လက်ထဲမှာ မိုးကြိုးတံခွန် အရုပ်ကလေး ရှိနေပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့ ”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

၆၀ ဖန်ခါ၊ နှစ်ပြဲပေးစားများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်၊ ရန်ကင်း၊ လိပ်စာဖြင့် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကဆုန်တို့သည် မနောပွဲကို စစ်အောင်နိုင်သည့်အခါနှင့် စစ်ထွက်
ကနီးအခါ ဥစ္စာမနေတိုးပွားသည့်အခါ၊ မနာမကျန်းဖြစ်သည့်အခါ
စသည် ဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် မနောပွဲကို ကျင်းပလေ့ရှိသည်။
မနောပွဲများသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး ကုန်ကျစရိတ်များပြား
လှ၏။

မနောပွဲများကို ဖောင်ချင်သူ မုန်းဥဝါများနှင့် အစဉ်အဆက် မနော
ပွဲကျင်းပခွင့်ရှိသူ လူကုံထံများက ကျင်းပလေ့ရှိ၏။

မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှားသည် သူ၏အာဏာကို ထိပါးစော်ကားရန်
ကြံစည်နေသော ရွှေလှံဖုံကို တိုက်ခိုက်ကာနီးတွင် မနောပွဲကျင်းပချင်
သော ဆန္ဒရှိလေ၏။

မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှား၏နတ်ဆရာကြီးရှင်ဝါနှင့် နှစ်ဆာခေါ် နတ်
ဆရာ၊ နင်ဒါခေါ် နတ်ဆရာတို့သည် စုဝေးတိုင်ပင်ကြ၏။ နတ်ဆရာကြီး
ဖြစ်သူ ရှင်ဝါက

“ မနောပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ယူသလဲဆိုတာ
ဥဝါကြီးသိပါဘယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ ပြင်ဆင်ဖို့အချိန်မရဘူး၊ မနောပွဲကို ချက်
ချင်း ကျွမ်းပယုမှာဆိုတော့ စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် လုပ်ရတဲ့ပစ္စည်းမနော
လုပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲလုပ်ရတဲ့ နောင်ဆွတ်ပမနော
လုပ်ဖွဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ နောက်ဆွတ်မနောကတော့ ကြိုတင်မှုမရှိဘဲ လုပ်ရတဲ့
ပွဲဆိုတော့ ဘယ်နတ်ကိုမှ တိုင်တန်းဖို့မလိုဘူး၊ မှုစေခိုလ်မလိုဘူး၊ မနော
ပွဲထူးပမဲ့ ချက်ကတော့ အနည်းဆုံး (၄) ခက်ကြာမှပြန်ပယ် ”

ယူပြောလေရာ မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှားက ခေါင်းညိတ်၍
“ နတ်ဆရာကြီးတို့ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ လိုအပ်ရာအားလုံး

မိုးကြိုးတောင်သည် မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှား၏ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း
တွင်ရှိသော တောင်မြင့်ကြီး ဖြစ်၏။

ဥဝါများသည် မနောပွဲကို မိမိဇာနည်ရရှိ ခေ ဝေ ခန့်ကျယ်သော
ကွက်လပ်တွင် ကျင်းပလေ့ရှိသော်လည်း မုန်းဥဝါ တိန်ပိုင်ရှားထံ မျိုးရိုး
စဉ်ဆက်ကမူ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသော မိုးကြိုးတောင်တွင်
လုပ်လေ့ရှိလေ၏။

မုန်းဥဝါ တိန်ပိုင်ရှားသည် မနောပွဲပြုလုပ်ရန် နတ်ဆရာများနှင့်
တိုင်ပင်လေတော့၏။ ကချင်လူမျိုးတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံအရ ကျင်းပ
သော ပွဲများအနက် မနောပွဲမှာ အကြီးကျယ်ဆုံးအခမ်းအနားဖြစ်၏။

၂၇၆ မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်ုပ်တို့ကတောင်းပါ။ မနော့ခွဲကို အောင်ပေးသင့်ခြင်းပြင်လုပ်ပါ။ "

ဟုမှာကြားလေ၏။ ထိုအခါ နတ်ဆရာများသည် မနော့ခွဲကျွန်းပေရန် မိုးကြိုးတောင်ပေါ်ရှိ ညိုညာငြိမ်းမြူးသော မြေကိုလှိုင်းလင်းခြင်း၊ မနော့တိုင်များကို စိုက်ထူခြင်း၊ နတ်များကို ပူဇော်ရန် ယဇ်တောင်များကို ရှာဖွေရန် စီစဉ်ကြလေ၏။

နတ်ဆရာများသည် နောင်ဆွတ်မနော့မြစ်သဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ပူများစွာ မလိုအပ်ချေ။ အခြားသော မနော့ခွဲများကို တူးဖွယ်လျှင် တစ်နှစ်ခန့်အကြားကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရ၏။

ထိုရက်များအတွင်း မုန်းပူစိတ်နိဗ္ဗိတိများသည် သူ၏ကိုယ်ရံတော်များကိုခေါ်၍

" ငါတို့တပ်တွေဟာ မကြာမီ အဖျိုးယုတ်ရွှေလုံပျံရဲအုပ်စုတွေကို တိုက်ခိုက်တော့မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အားလုံး အသင့်ပြင်ထားပါ။ "

ဟုမှာကြားလေရာ ကိုယ်ရံတော်တပ်ခွဲမှအသက် အကြီးဆုံးလူက

" ရွှေလုံပျံကို တိုက်ခိုက်သင့်တာကြာပါပြီ။ ဒီကောင်ကြောင့် ဥဝါကြီးနာမည်ပျက်နေတာ ကျွန်တော်တို့ မခံချင်ပြင်မိတယ်။ "

ဟုထောက်ခံလေ၏။ အခြားကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးကလည်း

" ဥဝါကြီးရဲဆိုးခြံတံဆုတ်မှန်ကန်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ရွှေလုံပျံရဲအစွဲတွေဟာလဲ လက်နက်သိက္ခာတွေ နှုတ်ဆင်းနေတယ်လို့ လတမ်းကြားတယ်။ ရွှေလုံပျံဟာ ဥဝါကြီးကို အတုခိုး ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ "

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ၎င်း၏တောင်းကြောင့် တိန်ပိုင်ရှားတ လက်သီးဆုပ်၍ တက်ခေါ်တံကာ

" တောက် ဒီကောင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အစားမဝင်တာကြာပြီ အခုအော့ ကျွန်ုပ်ကို အတိအလင်းယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါလား။ "

ဟုခရုတ်လေ၏။

မရန်အနာသည် ဥဝါကြီးရှင်ရွှေလုံပျံတို့ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရန် ပြင်ဆင်နေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်၍ ကျေနပ်သွားလေ၏။

၆၀ ပုဒ်စာ၊ ဘုံဖြတ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်း

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေလှုံပုံ၏အဖွဲ့မှာလည်း လက်နက်အင်အား ခုစည်း၍ နေလေ၏။ ရွှေလှုံပုံက သူ၏တပည့်များကိုခုစည်း၍

“ မုန်းဂူဝါတိန်ပိုင်ရှားဟာ ငါ့ကို အတိအလင်းစိန်ခေါ်နေပြီ။ သူ ဟာ တိုက်ပွဲအောင်မြင်အောင် မိုးကြိုးတောင်မှာ မနောပွဲတောင်ကျင်းပ ပို့ပြင်နေပြီ။ ဒီလူကြီးဟာ ငါ့အကြံအစာအကြီးမားလာတာ မနာလို မရှုစိမ့်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဆီကို ငါသွားတွေ့တိုင်း ငါ့ကို မထိလေးစား ဆက်ဆံနေတာကြာပြီ။ ရွှေလှုံပုံကို လျော့တွက်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ သူ၏တပည့်များက မုန်းဂူဝါကြီး မောက်မာ ရိုင်းစိုင်းကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြ၏။

ထိုအခါ ရွှေလှုံပုံက လက်ကာပြု၍

“ ဒီလူကြီး မိုးကြိုးတောင်မှာ မနောပွဲလုပ်တာကိုကြားတော့ ငါ့ခေါင်းထဲကို အကြံတစ်ခုဝင်လာတယ်။ ငါ့အကြံအစည်အောင်မြင်ရင် တိုက်ပွဲဖြစ်ရောမလိုဘူး။ ဟောဒီနယ်ကြီးတစ်နယ်လုံးကို အုပ်ချုပ်တဲ့ မုန်း ဂူဝါအာဏာကို ငါသိမ်းပိုက်လိုက်ရုံပဲ။ တိန်ပိုင်ရှားဟာ မထင်မှတ်ဘဲ အဖွဲ့ ကြီးရှုံးစေရမယ်။ ”

ဟုပြောလေရာ သူ၏တပည့်များက ရွှေလှုံပုံ၏အစီအစဉ်ကို ဝိုင်း ဝန်းပေးမြန်းကြ၏။ ရွှေလှုံပုံက တပည့်များကို သူ၏အနီးသို့ခေါ်၍ တီး တိုးပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွှေလှုံပုံ၏တပည့်များက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်ပဲ။ ဆရာ့အကြံအစီအစဉ်အောင်မြင် ခဲ့ရင် မိုးကြိုးတောင်မှာပဲ မုန်းဂူဝါဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပြီး မနောပွဲကျင်းပ လိုက်ပေါ့။ ”

ဟုမြောက်ထိုးပင့်ကော်။ လုပ်ပေးကြလေ၏။ ရွှေလှုံပုံသည် တပည့်များ၏စကားကြောင့် မုန်းဂူဝါအဆောင်အယောင်များကို မြင်ယောင်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ

“ ဟားဟားဟား... မုန်းဂူဝါရွှေလှုံပုံ၊ မုန်းဂူဝါ ရွှေလှုံပုံ၊ ငါ့နာမည်နဲ့အတော်လိုက်ဖက်တာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ဖယ်ဆိုရင် တောင်ပေါ်ကို တင်သားတွေအများကြီး ခေါ်ထားလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ရွှေလှံပုံရဲ့လုပ်ကြံမဲ့အစီအစဉ်ပျက်သွားမယ်၊ ငါတို့ဟာ ရွှေလှံပုံ တောင်ပေါ်တက်လာအောင် မုန်းဝူဝါကြီးနဲ့ပြုစုဆွယ်ထားရမယ်၊ ဒီကောင် ရဲ့အဖွဲ့ကို ငါတို့ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးရင် ဝူဝါကြီးနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်သွားမယ်၊ ဒါဆိုရင် ဝူဝါကြီးဆီမှာရောက်နေတဲ့ မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကလေးရဲ့သဲလွန် စကို ရရှိလိမ့်မယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မိုးနတ်ဖယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ရှင်ရဲ့အကြံဉာဏ်သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဝူဝါကြီးနဲ့ ရင်းနှီးမှုရှိသွားရင် မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကလေး ပြန်ရနိုင်တယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ မရန်နော်တို့သည် မိုးကြိုး တောင်ပေါ်တွင် ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းရန် တိုင်ပင်ကြလေ၏။

မနောပွဲစတင်ကုန်းပသောနေ့တွင် ရှိုင်ဂါခေါ် နတ်ဆရာကြီးက မိုးရာနတ်ဂါထာများကို တွက်ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ရိုးရာအရက်နှင့် ကောက်ညှင်းများကျွေးပေးပြီး အခမ်းအနားစတင်ကြောင်း သေနတ်ပစ်ဖောက်၍ အသိပေးလိုက်၏။

နတ်ဆရာကြီးနှင့် နတ်ဆရာငယ်သည် ရိုးရာနတ်ဝတ်ရုံများကို ဝတ်ဆင် ထားလေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း အထက်နတ်ဖြစ်သော မဒိုင်နတ်ကို ကောင်းကင်မှပင့်ဆောင်၍ မှုဇော်ရ၏။

ဤသို့ပင့်ဆောင်ရာတွင် လေးရက်မျှ ကြာမြင့်လေ၏။

မဒိုင်နတ်ကို ပင့်ဆောင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ပြန်ပို့ရာတွင်လည်းကောင်း မုန်ကန်တိကျစွာ ပင့်ဆောင်ရ၏။

မရန်နော်တို့လူစုသည် မုန်းဝူဝါကြီး၏ မနောပွဲပြုလုပ်ကာနီးတွင် စုဝေးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

လူဂ္ဂစာကြီးဦးထိပ်သီးက

“ ရွှေလှံပုံရဲ့အဖွဲ့တွေဟာ မနောပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ မုန်းဝူဝါတိန်ပိုင်ရှားကို လုပ်ကြံလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့အုပ်စု တောင်ပေါ်တက်ပြီး ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေကြမယ် ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မရန်နော်က သက်ပြင်းချ၍

“ ရွှေလှံပုံရဲ့အကြံအစည်ကို မုန်းဝူဝါကြီးကို စွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား ”

ဟုမေးပြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူဂ္ဂစာကြီးက ခေါင်းခါ၍

“ သူ့ကို အသိပေးလို့မဖြစ်ဘူးကွ၊ မုန်းဝူဝါဟာ သူ့ကိုလုပ်ကြံ

မှားယွင်း၍ မင်းဆောင်ပိခဲက နတ်ဆရာများ လိမ်ပြာလွှင့်တတ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။

ထို့နောက် နတ်ဆရာကြီးရှင်ခဲက အောက်ချင်းငှက်၏ ချွတ်သီးတပ်ထားသော ဦးထုပ်ကိုဆောင်း၍ မနောဒာကကို ဦးဆောင်၍ ကရလေ၏။

၎င်းနောက်မှ မနောပွဲကျင်းပသူ 'ဗူငါ့နှင့် မိသားစုက လိုက်ရပါ၏။ မနောပွဲတွင် အထယ်တန်း နတ်ဆရာ ဝင်းကျောင်းက တိရစ္ဆာန်များကို သတ်၍ သက်ဆိုင်ရာနတ်များကို ပူဇော်ရန် ပြင်ဆင်ပေးရလေ၏။ နတ်ဆရာရှင်ခဲက မနောတိုင်ပျားတို့ ပျက်နှာချ၍ နတ်များကို ပူဇော်ရလေ၏။

မုန်းတူဝါတိန်ရှောင်မိန်းသည် သူ၏ မနောပွဲအောင်မြင်သဖြင့် ခုန်သူဖြစ်သူ ရွှေလှံပုံကို တောင်မြင်းပည်သူ ယုံကြည်နေလေ၏။

အနောက်

မုန်းတိမ် ယွန်းပျူဒား

အမှတ်(၅) ဗဟိုအဖွဲ့တို့ ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့်သာ အထူး

မနောပွဲရက်များတွင် မရန်နော်တို့သည် မိုးကြိုးတောင်သို့တက်ရန် ကြံစည်ကြလေ၏။

လှူဝှာကြီး ဦးထိပ်သီးက

“ ငါတို့ တောင်ပေါ်တက်ပြီး ရွှေလှံပုံရဲ့လူတွေကို စောင့်ပယ်၊ ဒီကောင်တွေ တောင်ရဲ့ အနောက်က တက်လာရင် တယ်၊ ဒီကောင်တွေကို တောင်ပေါ်ကစီးပြီး ပြားစာကျွေးရပယ်၊ ရွှေလှံပုံက မုန်းတူဝါကြီးကို တိုယ်တိုင် လုပ်ကြံနိုင်တယ်၊ မရန်နော်က မုန်းတူဝါကြီးကို ကာကွယ်ရ မယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အပျိုးသမီးကြီးက

“ မရန်နော် မုန်းတူဝါကြီးကို ကာကွယ်စရာပလိုဘူး ”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးနတ်မယ်၏ စကားကြောင့် လူ့ဂ္ဂစာကြီး ဦးထိပ်သီးက

“ ဂ္ဂဝါကြီးမှာ အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးနတ်မယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ရှင်တို့ဟာ ဂ္ဂဝါကြီးအကြောင်းကို မသိဘဲ လျှော့တွက်ထား တာကိုး။ ဂ္ဂဝါကြီးရဲ့အိမ်ကို ကျွန်မ ညဘက်ခိုဝင်တော့ ဂ္ဂဝါကြီးရဲ့အိမ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းတွေ့တယ်။ အခန်းဝမှာ တရုတ်နဂါးရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ရှိတယ်။ ကျွန်မလဲ စိတ်ဝင်စားလို့ အခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်တော့ မုန်းဂ္ဂဝါတိန်မိန်ဂျားဟာ ဓားနှစ်လက်သိုင်းကို ကျွမ်းကျမ်းကျင့်ကျင့် လေ့ ကျင့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ဂ္ဂဝါကြီးဟာ လျှို့ဝှက်ပြီး နေ ထိုင်တဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မရန်နော်တို့သည် လွန်စွာအံ့ဩသွားလေ၏။ မရန်နော်က မိုးနတ်မယ်၏ စကားကို နားထောင်၍

“ ဒါပေမဲ့ ရွှေလုံပျံကိုလဲ လျှော့တွက်လို့ မရဘူး။ ရွှေလုံပျံက ကိုယ်ခံပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့် တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရှင်တစ် ယောက်ပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လူ့ဂ္ဂစာကြီးဦးထိပ်သီးက

“ ဟုတ်တယ်။ ရွှေလုံပျံကို လျှော့ပတွက်သင့်ဘူး။ မရန်နော်က သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ပွဲကို စောင့်ကြည့်ပြီး အကူအညီ ပေးသင့်ရင် ပေးရမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေတော့၏။ မရန်နော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်ုပ်က မုန်းဂ္ဂဝါကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော် အဖွဲ့ဝင်ပါ။ ဂ္ဂဝါကြီးမှာ

အန္တရာယ်ရှိရင် ကာကွယ်ပေးလျှော့ပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လူ့ဂ္ဂစာကြီးနှင့် မိုးနတ်မယ်သည် မိုးကြီးတောင် သို့ လျှို့ဝှက်စွာ တက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ငှက်ပျောသီးနှင့် ခဝါသည်ဆိုသော လူငယ်လေးနှစ်ဦးက ၎င်းတို့ နှင့် လိုက်ရန် ကြံစည်နေသဖြင့် မရန်နော်တို့က တားမြစ်ခဲ့ရ၏။

လူ့ဂ္ဂစာကြီးနှင့် မိုးနတ်မယ်သည် မနောပွဲ ကျင်းပချိန်၌ ည အမှောင်ကို အသုံးချ၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

မရန်နော်ကမူ မုန်းဂ္ဂဝါကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ အတိအလင်း တက်ခဲ့လေ၏။

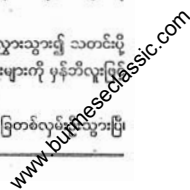
မနောပွဲကျင်းပပြီး လေးရက်မြောက်သောနေ့အထိ မုန်းဂ္ဂဝါကြီး သည် မည်သည့်အန္တရာယ်မျှ မကြုံတွေ့သေးချေ။

နောက်ဆုံးနေ့ မနောပွဲပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင် ရွှေလုံပျံ၏ တပည့် တပန်းများသည် မြင်းကိုယ်ခံမြင့် မိုးကြီးတောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ လေ၏။

မရန်နော်သည် မုန်းဂ္ဂဝါကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်အနှံ့ မုန်ဘီလူးမြင့် ကြည့်ရှုလေရာ ရွှေလုံပျံ၏ အဖွဲ့သားများကို ဦးစွာ မြင်တွေ့ လေ၏။

ထို့ကြောင့် မုန်းဂ္ဂဝါကြီးထံသို့ အပြေးအလွှားသွား၍ သတင်းပို့ လိုက်ရာ မုန်းဂ္ဂဝါကြီးသည် ရွှေလုံပျံ၏ အဖွဲ့သားများကို မုန်ဘီလူးမြင့် ကြည့်၍ မျက်နှာပျက်သွားပြီး တက်ခေါက်ကာ

“ တောက် ဒီကောင်ဟာ ငါ့ထက် ခြေတစ်လှမ်းလျှော့သွားပြီ။

၂၄၆ မင်းမြတ်သူရ

မနော့ ကျွန်းပန်းချီမှာ ဒီတောင်တွေ လာတိုက်မယ်လို့ ငါလို့ပဲ မနော့
လင့်ဘူး။ တောင်ပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့တိုက်ရဲတော်တွေပဲ ရှိတယ်။ သူတို့နဲ့ အင်
အားချင်း လုံးဝမယှဉ်နိုင်ဘူး။ "

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မရန်နော်တ
ရှေ့သို့ထွက်၍

" အင်အားချင်း မယှဉ်နိုင်ပေမဲ့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ချစ်ကြီး၊ ကျွန်တို့
ကိုယ်ရဲတော်တွေ အားကြီးမာန်တက် တိုက်ခိုက်ခဲ့မယ်။ "

ဟု ကတိပြုလေရာ ချစ်ကြီးသည် အနည်းငယ် စိတ်အားတက်
ကြွသွားလေ၏။ ရွှေလုံပုံ၏ အဖွဲ့သားများသည် တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်း
ဖြည်း စတင် ရှင်းကပ်လာ၏။

၎င်းတို့ တောင်ပေါ်တက်လာပုံကို ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏
နောက်တွင် အကုန်အနု ထိုင်နေသော လူငှာကြီး ဦးထိပ်သီးနှင့် မိုးနတ်
မယ်က သေချာစွာ မြင်လေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီးက လေးနှစ်မြားကို အသေခံပြင်၍

" ဟဲ ဟဲ... ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တို့ အေးအေးဆေးဆေး
ထိုင်စေခွင့်ပေးမိရုံပဲ။ ကျုပ်တို့ ရိုနေသမျှ စီမံကောင်တွေ အနောက်ဘက်
က တောင်ပေါ်ကို ရောက်မလာစေရဘူး။ ကဲ... ကျုပ်တို့ပေါ်ကြမယ်။ "

ဟု ပြောဆိုကာ မြားကျည်တောက်ထဲမှ မြားများကို ထုတ်၍
တောင် ပစ်ခတ်လေ့တော့၏။

လူငှာကြီးသည် မြားဝိဇ္ဇာမြစ်မြီး မိုးနတ်မယ်မှလည်း မြား
ပစ်ကမ်းကျွင်းသူဖြစ်သဖြင့် ရန်သူများသည် မထင်မှတ်ဘဲ အတုနိုးအရုန်း
ကျဆုံးလေ၏။

ရွှေလုံပုံသည် ၎င်းတို့အကြံအစည်ကို ချစ်ကြီးက ကြိုတင်သိရှိ
နေသဖြင့် ဒေါလတကြီး တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

" တောက်... ဒီလူကြီးက ငါတို့ကို စပစ်နေတယ်။ မင်းတို့
မရရအောင် တောင်ပေါ်တက်ပြီး တိုက်စမ်း။ "

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ရွှေလုံပုံ၏လူများသည် တောင်ပေါ်သို့
တက်ရန် ကြိုးပမ်းသော်လည်း လူငှာကြီးနှင့် မိုးနတ်မယ်၏ အစွမ်း
ကြောင့် တောင်ပေါ်သို့ မတက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီး၏ ကိုယ်ရဲတော်များသည် ရန်သူများကို ကူညီပစ်
ခတ်နေသူများရှိသဖြင့် အလွန်အံ့ဩနေလေ၏။

မုန်းဂူဝါကြီးက တောင်အနောက်သို့ မှန်ဘီလူးခြင်ကြည့်၍ ဝမ်း
သာအားဖြင့်

" ငါတို့ဧကိက ကူညီပေးခဲ့သူတွေရှိနေတယ်။ ဒီကောင်တွေ
အနောက်ဘက်လမ်းက တက်ပြီး အတုနိုးအရုန်းကျဆုံးနေပြီ။ အနောက်
ဘက်လမ်းက ရန်သူတွေ တက်မလာနိုင်ရင် ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်
မရှိဘူး။ အရှေ့ဘက်မှာ ရန်သူအများကြီး တက်နိုင်တဲ့ လမ်းမရှိဘူး။
အရှေ့ဘက်က တက်လာရင်လဲ ငါတို့ကောင်းကောင်းရင်ဆိုင်နိုင်တယ်။ "

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ရွှေလုံပုံသည် တောင်၏ အနောက်လမ်းရှိ
သူ၏ တပည့်တပန်းများ အတုနိုးအရုန်းကျဆုံးသဖြင့် လွန်စွာ ပစ်
မခံသာဖြစ်ပြီး တက်ခေါက်ကာ

" တောက်... ငါတို့လူတွေ အများကြီး ကျွန်းကျန်ပြီး အတု
ဘက်လမ်းကနေ တောင်ပေါ်ကို မရရအောင်တတ်ပြီး တိုက်ခိုက်
လုပ်ကြံရမယ်။ "

ဟုပြောဆိုပြီး အရှေ့ဘက်လမ်းမှ တောင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုအခါ အရှေ့ဘက်လမ်းတွင် စောင့်ကြည့်နေသော မုန်းဥဝါ၏ တပ်များနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် အနီးကပ်တိုက်ပွဲဖြစ်သဖြင့် ဓားလှံများကိုသာ အသုံးပြု၍ တိုက်ပွဲဝင်ကြ၏။

ရွှေလှံပျံသည် သူ၏ရွှေလှံပျံကို ဝေပယ်ခံ၍ တက်လာသဖြင့် ကိုယ်ရံတော်များသည် ၎င်းကို မတားဆီးနိုင်ဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်ခွာပေးရလေ၏။

ရွှေလှံပျံနှင့် ကိုယ်ရံတော်များ၏ ကိုယ်ခံပညာများစွာ ကွာခြားလှ၏။

မရန်နော်သည် မုန်းဥဝါကြီး ရှေ့မှဆီးကြို၍ ရွှေလှံပျံအား တိုက်ခိုက်လေ၏။

ရွှေလှံပျံသည် မရန်နော်အား သာမန်ကိုယ်တော်တစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ကာ သူ၏လက်ထဲရှိ ရွှေရောင်လှံဖြင့် ထိုးနှက်လိုက်၏။

သို့သော် မရန်နော်က ရွှေလှံအား ဓားဖြင့်ရိုက်ဖယ်၍ သူ့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ မျက်လုံး၊ ပြုံးသွားလေ၏။

ရွှေလှံပျံသည် မုန်းဥဝါ တိန်ပိုင်ရှား၏ အနီးသို့ ရောက်ပြီးမှ ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦး၏ ဘားဆီးမှုကို ခံရသဖြင့် ဖေါသုပုန်ထကာ မရန်နော်အား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လေ၏။

ရွှေလှံပျံ မည်သို့ပင် တိုက်ခိုက်စေကာမူ မရန်နော်သည် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးထံတွင် ကိုယ်ခံပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ သင်ကြားထားသည့်အပြင် ထူးချွန်သော မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အနိုင်မယူနိုင်ဘဲ

ရိုနေ၏။

ရွှေလှံပျံသည် ဥဝါကြီးအနီးတွင် ဤမျှ ရဲဝံ့၍ ထူးချွန်သော ကိုယ်ရံတော်တစ်ဦးရှိနေခြင်းကို ကြိုတင်မသိသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အဖြစ်တင်လိုက်၏။

သူသည် မုန်းဥဝါတိန်ပိုင်ရှားကို လုပ်ကြံရန် အရေးကြီးနေသဖြင့် ရွှေလှံပျံကို ဖွတ်နေအောင်လှည့်၍ မရန်နော်အား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လေ၏။

သို့သော် ရွှေလှံပျံသည် မရန်နော်ကို အနိုင်ရအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ချေ။

မုန်းဥဝါကြီးသည် ကိုယ်ခံပညာကို လျှို့ဝှက်စွာ လေ့ကျင့်တတ်သော ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သူ၏အသက်အန္တရာယ်ကို တာကွယ်ပေးနေသော မရန်နော်၏အစွမ်းကို အလွန်ဘုံသြဗိလေ၏။

သူ၏ကိုယ်ရံတော်သည် ဓားနှင့်လက်သိုင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ တစားတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်၍နေ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေလှံပျံကို ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်လေ၏။

မရန်နော်သည် ရွှေလှံပျံကို ဓားနှစ်လက်ဖြင့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ရင်း သူ၏လက်မောင်း၌ ပူခဲနေခြင်းသွား၍ ငိုကြည့်လိုက်ရာ ယိုသူဘက်မှ ပစ်လိုက်သော မြားတစ်စင်း စိုက်ဝင်သွားကြောင်း မတွေ့ရလေ၏။

မရန်နော်သည် လက်မောင်းမှ နာကျင်လှသဖြင့် ပျက်စီးသွား၍ ဖွဲပြီး မြားကို ဆွဲနှုတ်ရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွှေလှုပ်သည် မဂ်နီနောက်ကို ဆောင့်လွန်၍ မုန်းနှုတ်ကြီးကို စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ရွှေလှုပ်သည် လှံတံကို လှည့်ပတ်ကာစားရင်း

“ ဝူဝါကြီး သေပေတော့ ”

ဟု ကြုံးဝါးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝူဝါကြီးက သူ၏ဘေးနှစ်လက်ဖြင့် ရွှေလှုပ်ကို ထေးဆေးစွာ ခုခံလိုက်၏။

ရွှေလှုပ်သည် ဝူဝါကြီးကို အလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု ထင်မြင်နေလေရာ ဝူဝါကြီးက နေမိတကျ တိုက်ခိုက်သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ရွှေလှုပ်သည် ဝူဝါကြီးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်၍

“ ဟင်... ခင်ဗျား ခင်ဗျား ”

ဟု တစဉ်တစွာ ခေတ္တကံနေခန့် ဝူဝါကြီးက တဟားဟားရယ်ပေး၍

“ ဟား ဟား ဘား... ရွှေလှုပ် ယုံသိမ်းညွှာကို မင်းတစ်ယောက် တည်းပဲ တတ်တယ်ဆင်သလား။ ဝါက ကြောက်လတ်သည်းဖွက်သလို နေထိုင်တာကွ၊ အထင်ပေးသေးနဲ့ ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ရွှေလှုပ်သည် ဒေါသပြစ်လာပြီး ဝူဝါကြီးကို အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လေ၏။

မည်သို့ပင် တိုက်ခက်ကုန် ဝူဝါကြီးသည် ကိုယ့်ခံပညာ ကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် အပြင်းအထန် မြန်လည်ခုခံလေ၏။

ရွှေလှုပ်သည် သူ၏ တစ်ဖက်ဖျား လွှဲချော်နေသဖြင့် စိတ်လှုပ်

ရွှားပြီး တိုက်ခိုက်မှုများ လွဲချော်လာ၏။

တစ်ချိန်တွင် ဝူဝါကြီးသည် အနောက်သို့ထုတ်ရင်း ကျောက်တုံးကို နင်းမိကာ ခြေချော်ကျပြီး လဲလေ၏။

ရွှေလှုပ်သည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ အသံနက်ကြီးဖြင့် ကျွေးဟု ကြွေးကြော်ကာ ဝူဝါကြီးကို လှုံ့ဖြင့် ပြေးစိုက်လိုက်၏။

မရန်နှောသည် ဝူဝါကြီးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ကာ သူ၏ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ထုတ်၍ ရွှေလှုပ်၏ နောက်ကျောကို လျှင်မြန်စွာ ပစ်လေ၏။

ရွှေလှုပ်သည် ဝူဝါကြီးကို လှုံ့ဖြင့် ထိုးစိုက်ကာနီးမှ နောက်ကျောကို ဓားမြှောင် စိုက်ဝင်သွားသဖြင့် အင်ခနဲအော်ပြီး တုန်ဆိုင်းလွှားလေ၏။

ဝူဝါကြီးသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ရွှေလှုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်ရာ ရွှေလှုပ်သည် အားသန်ပေးပြီး ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေလှုပ်၏ တပ်ညွှန်တစ်ဦးသည် မျက်လုံးပြူး၍ ပြစ်၏။

ဂူဝါကြီးသည် သူ့၏ရန်သူများကို အောင်ပွဲခံလိုက်သဖြင့် မရန်နော်တို့အား သေးစူးဘင်ခကား အကြိမ်ကြိမ်ပြောကာ အငုက်၊ ခေါင်ရည်၊ တောင်ထိတ်ကင်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ဂူဝါကြီးသည် ရွှေလှံပျံကဲ့သို့ လူဆိုးလူသွမ်းတစ်သောက်ကို မြောက်စားမိခြင်းသည် မိမိ၏မှားယွင်းမှု ခြစ်ကြောင်း နောင်တရဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထို့အပြင် သူ၏အသက်အရွယ်မှာလည်း ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သဖြင့် နယ်မြေရဲ့ရန် ဆန္ဒမရှိတော့ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဂူဝါကြီးက မိုးနတ်မယ်နှင့် လူ့ဂ္ဂစာကြီး ဦးထိပ်သီး အား သူ၏ စံအိမ်တော်တွင် အေးအေးစွာ နေထိုင်ရန် ဝိတ်ခေါ်သဖြင့် ၎င်းတို့က နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

မိုးနတ်မယ်နှင့် လူ့ဂ္ဂစာကြီးသည် ဂူဝါကြီး၏ အထူးဧည့်သည် များအဖြစ် တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ဂူဝါကြီးက ညစာစားပွဲတွင် အံ့ဩစွာသိကောင်းသော စကားကို ဆိုလေ၏။ ဂူဝါကြီးက

“ ခင်ဗျားတို့ ဒီဒေသကို ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ် တို့ ဋွင်ပြောချိန်တန်ပါပြီ။ လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ် ရဲ့ ဆော့ဆူးရှင်တွေပါ။ ကျုပ်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါရစေ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးနတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ပတ် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသော မိုးကြိုးစွန်း အရုပ်ကလေး အကြောင်းကို ပြောပြပြီး ထိုအရုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မိုးဂူဝါကြီးက အံ့ဩဟန်မပြဘဲ

“ ဒီပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ထင်ထားပြီးသားပါ။ ကျုပ်ရဲ့စံအိမ်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းထားတဲ့ အခန်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေက မကြာခဏ ဖောက်ထွင်းခံရတယ်လေ။ တကယ်တော့ မိုးကြိုးစွန်းအရုပ်ဟာ အလွန်ထူးဆန်းပါတယ်။ အား ကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က တရုတ်ပြည်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝယ်တဲ့ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက ဒီအရုပ်ကလေးကို အလွန်လိုချင်ပြီး ဈေးကောင်းပေးတာနဲ့ ကျုပ်ရောင်းဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်။ ဒီထဲက ကုန်သည် ကြီး ရောက်တဲ့ညမှာပဲ အရုပ်ကလေးဟာ သူ့အလိုလို ဖျောက်ခွဲသွား ခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးနုတ်မယ်က အလွန်သံသယဖြစ်၍
“ အလိုလိုချွေးကလဲ ဆုံးသွားတယ် ထုတ်လား၊ ၎င်းမိဦး ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂူဝါကြီးက
“ ဟုတ်ပါလား။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ထိမ်းကို ဒီရွာမှာ ဘယ်သူမှ ကျွေးကျော်
ပြီး မခိုးခံဘူး။ နောက်ဦးတော့ ထိမ်းကိုဟောက်တွင်းခံရတဲ့ ခြေရာလက်
ရာလဲ မမြင်ရဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ တံခါးအထပ်ထပ်ရှိတဲ့
အတွက် တော်ရုံတန်ခိုး သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မခင်ရောက်နိုင်ဘူး။ အိမ်
ထဲကို ဝင်ရုံပဲ သူ့အိမ်က ခြေလှိုင်းမိုးနုတ်တဲ့ အတတ်ပညာရှိမှ ဖြစ်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူရွာစွဲကြီး ဦးထိပ်သီးက
“ ထိပ်ညက အိမ်မှာအိပ်တဲ့ တရုတ်ကုန်သည်တို့ ဝမ်းဆေးကြည့်
သလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂူဝါကြီးက
“ ကုန်သည်ကြီးက တစ်ခုတည်းမှာ နားညပ်ပျက်မရှိဘဲ အလွန်
အကျင့်စားရိက္ခာကောင်းတဲ့ ကုန်သည်ကြီးပေး သူပြန်တာနဲ့မှာ သံသယ
ဖြစ်မှာမို့လို့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို သေသေချာချာ ခစ်ခင်းပေးတယ်။
တကယ်တော့ မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွားပုံကို ဘယ်
လိုမှ တွေးတောလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒီအခြေခံအပျက်ဟာ ကျုပ်တစ်
သက်တာမှာ အလွန်တစ်ဆင့်တဲ့အဖြစ်အပျက်ပါ။ ဒီအရုပ်ကလေး ကျုပ်
လက်ထဲမှာရှိရင် ခင်ဗျားတို့ကို လက်ဆောင်အဖြစ် အမှန်တကယ် ပေး
လိုက်မှာပဲ။ အခု ကျုပ်လက်ထဲမှာ မရှိတော့တာ ခွင့်လွှတ်ပါချာ ”

ဟု တောင့်မနေလေရာ မိုးနုတ်မယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည်
သူမတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့သော မိုးကြိုးတံခွန် အရုပ်ကလေး

ကို လှိုင်းရန် မဖျော်လင့်နိုင်တော့သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။
သူမပင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည် မစေနိုင်တော့
ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့၏ စကားကို အခန်းထောင့်တွင်ထိုင်၍
နားထောင်နေသော မုန်းဂူဝါ၏ သမီးငယ်လေးက

“ အဖေ တကယ်ပဲ အရုပ်ကလေးကို ဟောဒီက အဒေါ်တို့ကို
လက်ဆောင်ပေးလိုက်မှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂူဝါကြီးက
“ တကယ် ပေးလိုက်မှာပေါ့ကွယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂူဝါ၏ သမီးငယ်လေးသည် စည်ခန်း
ထဲမှ ထွက်ခွာသွားပြီး ခဏအကြာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်၍ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာ၏။

သူမ၏ လက်ထဲရှိ အရာကိုကြည့်၍ ဂူဝါကြီးနှင့် မိုးနုတ်မယ်က
သံဖြင့်

“ ဟင်... မိုးကြိုးတံခွန်အရုပ်ကလေးပါလား ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။
ဂူဝါ၏ သမီးငယ်လေးက အရုပ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

ထိုင်တွယ်၍ စားပွဲခုံပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီး

“ အဖေသမီးကို အမြဲစိမ်းပေးပါဦးနော်။ ဟောဒီပစ္စည်းကလေးကို
အဖေ ရောင်းတော့မယ်ဆိုတော့ သမီး သိပ်စိုဖိုတယ်။ ဝမ်းပျက်မယ်လို့
ဆို သမီး သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ သူ့ကို ရောင်းတော့ညက အချစ်အစေ့
သမီး အိပ်မက်ထဲကိုလာပြီး သူ့ကို မရောင်းလိုက်ပါနဲ့။ ဝမ်းပျက်မယ်
လို့ဆိုတာ အတေးအရာအာဇာနည်

၂၅၆ မင်းမြတ်သူရ

ခေါ်ထားပါလို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး အရုပ်ကလေးကို ဘယ်သူမှမသိအောင် အိပ်ခန်းထဲက ကစားစရာတွေကြားမှာ စွက်ထားလိုက်တာပါ။ တောဒီက အပေါ်တို့ဟာ အရုပ်ပိုင်ရှင်တွေဆိုရင် သမီးမလိုချင်တော့ပါဘူး။ ပြန်ပေးလိုက်ပါပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးနုတ်မယ်သည် သူမတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသော အရုပ်ကလေးကို ပြန်လည်ရရှိသဖြင့် ခော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားပြီး အရုပ်ကလေးကို တုန်ယင်သောလက်ဖျားဖြင့် ယူ၍

“ ဥစ္စာရှင်မှန်လို့ ပြန်တွေ့ရပြီ ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်းမြတ်သူရ

ဒေါ်ကြီးတံခွန်